

MÜCADELE

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 7000 TL. 24 Ekim 1992 Sayı: 17

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Türk ordusu çekilmelidir

Irak Kürdistanı'nda ulusal hareketin varlığına son vermek isteyen Türkiye oligarşisi, bu işi Kürdistanı Cephe işbirlikçilerine ihale etti. Taşeronların görevlerini yerine getiremediğini görenler TC ordusunu Irak Kürdistanı'na soktular. Bu harekate son verilmeli, ordu birlikleri Kürdistan topraklarından çekilmelidir.

Türk, Kürt, Laz, Çerkez bütün Türkiye halkları

SESSİZ KALMAYALIM!

Bugün Kürdistan'da yaralı insanlar panzerlere bağlanıp sürüklenerek, elleri ayakları kesilerek öldürülüyorlar... 12 yaşında çocuklar hedef tahtası haline getirilerek öldürülüyor... 14 köylü üzer-

lerinde tek bir iğne kadar bile silah olmaksızın ve teslim oldukları halde kurşunlanarak öldürüldüler... Öldürülenler toplu mezarlara gömülüyor... Cenazelerini isteyen ailelere karakol, cezaevi ve işkencehanelerin yolunu gösteriyorlar. Kazanamayacaklar... Dünyanın hiçbir yerinde halklara böylesi bir zulmü reva görenler kazanamıyorlar. Vietnam'da, Küba'da, Angola'da, Nikaragua'da kaybettikler. Türkiye'de de kazanan Türk ve Kürt halkları olacaktır... Hiçbir şey onları kurtarmayacaktır.

Direndiler kazandılar

Siyasi tutsakların 37 gün süren açlık direnişi faşizmin cezaevleri politikalarını dağıttı.

Faşizm, cezaevlerinde işkencecilere diz çöktüren bir geleceğin damgasını vurduğu direniş karşısında yenildi. Her koşulda, her alanda mücadelenin bir parçası olan devrimci irade ve kararlılık halkı teslim almak isteyenlerin iradesini yendi. Faşizme karşı mücadeleyi cezaevleri cephesinden yükseltenler, halkın, demokratik kamuoyunun desteğiyle büyüdüler ve çoğaldılar. Devrimcileri yalnızlaştırmak isteyen işkenceciler küçüldüler ve suçluluklarıyla baş başa kaldılar.

Ayhan Efeoğlu hala kayıp

Ayhanları bitiremezsiniz

6 Ekim günü gözaltına alınan Yıldız Üniversitesi öğrencisi Ayhan Efeoğlu'ndan haber alınamıyor. İktidar Ayhan Efeoğlu'nu nasıl kaybettirip açıklamak zorundadır. Ayhan Efeoğlu nerede? Halklanmıza, ailesine hesap verin.

Ayhan'ın öğrencisi olduğu Yıldız Üniversitesi'nde, 21 Ekim'de İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde, 22 Ekim'de Sirkeci Büyük Postane'de "Ayhanları Bitiremeyeceksiniz, HEPİMİZ BİRER AYHAN OLACAGIZ!" diyen arkadaşlarımızın sözlerini duyun.

AYHANLARI BITİREMEZSİNİZ!

Yeni Ayhanlar, yeni Yusulnar, yeni Hüseyinlerle karşılaşacaksınız. Altmış milyon halkı kaybedemezsiniz.

Hiçbir şey unutulmadı, unutulmayacak. Belleğimiz güçlüdür. Ne 12 Martçıları unuttuk, ne 12 Eylülcileri. Ve hiçbir işkenceciyi!

MERHABA

Susmamızı istiyorlar
Bu yüzden beş sayıdır, aralıksız top-
latıyorlar. Günlük gazetelerin rahatlıkla
yayınlağı resim ve yazılar Mücadele
gazetesi için toplatma gereğesi oluyor.
16. sayımızın toplatma gereğesi olarak
DEVİRİMCİ SOL Merkez Komitesi ile ya-
pılan rđportaj gösterildi. DGM savcılar
söz konusu rđportajı DEVİRİMCİ SOL'u
övcü nitelikte bulmuşlar.
Halka gerçekleri ulaştırmamızı iste-
miyorlar...

Beylerbeyi ve İçerenköy'de katledilen
devrimcilerin cenazesinde görevini ya-
parken gözaltına alınan muhabirimiz 15
gün gözaltında tutuldu. İşkence gördü.
Gazi Mahallesi mezarlığına götürülerek
başına silah dayanıp, sağına soluna
ateş edilerek ölüme tehdit edildi. 17
Ekim günü çıkarıldığı nöbetçi mahkeme-
de tutuklandı. Yanındaki iki fotoğraf ma-
kinesi kırıldı. Son olarak tutuklanan Mu-
rat Özdemir ile beş çalışmamız şu an
demir parmaklıklar arkasında tutuluyor.
İzmir temsilciniz Devrim Demir, Kar-
s temsilciniz Enver İnan, Malatya muha-
birimiz Mikail Güven, Denizli muhabi-
rimiz Mahmut Yurdakul bu yasadışıliklar
ülkesinde doğru, objektif haberciliğı, hak-
kın gazeteciliğini temsil ediyorlar.

Halkın, mücadelerin sesi soluğu ol-
mayalım istiyorlar.

Ama nafile. Biz, inanç ve inatçılıkla
bu ülkenin onurlu, namuslu insanların
sesi soluğu olmaya devam edeceğiz.
Çünkü yozluğun ve rezilliğin dört bir ya-
nı sarıp sarmalağı bir dönemde bu ül-
keyi onlar ayakta tutuyor. Geleceğı,
umudu onlar temsil ediyor. Geleceğı,
umuda saldıranların karşısında, onların

yanındayız.

Buca'da, siyasi kimlikleri, onurları ve
insanca yaşam için direndiler ve kazandılar.
Sevinçlerini paylaşıyoruz.

Bugün gündemde yine kayıplar var.
Faşizmin devrimci hareketi bastırma po-
litikası iki yönlü devam ediyor. Bastırma,
ezme politikası, bir yandan infazlarla, diğer
yandan kayıplarla sürüyor.

Milliyetçi Kürt önderliğinin yurtsever
harekete karşı Türk Genelkurmayıyla or-
taklaşa sürdürdüğü hareket devam ediyor.
İşbirliği burjuva önderlik
misyonunu bir kez daha oynuyor.

Bugün önemi olanın "ben" değil "biz"
diyeblemek olduğunun bilinciyle halkı,
yoldaşlarını, mücadeleyi ve hareketi sa-
hiplenmek gerekir diyoruz ve sayılarımızı
kolektif bir bilinç yaratacak olan sahiplenme
duygusuna açıyoruz.

Katılırlarınızla daha nitelikli sayılarda
buluşmak dileğiyle...

Yeni Asır Gazetesi Yazı İşleri
Müdürlüğüne

19.10.1992

13.10.1992 tarihli gazete-
nizde yayınlanan yazıda DEV-
RİMCİ SOL Gerillalar kır gerilla
birliklerinin yakananmasına
ilişkin ormanı yaktıkları belir-
tilmektedir.

DEVİRİMCİ SOL şu ana ka-
dar vermiş olduğu mücadele ile
Türkiye ve dünya halkları nez-
dinde halka ve ülke zenginlik-
lerine zarar vermemeye özellikle
özen göstermiştir. Bizim ül-
keminiz yeraltı ve yerüstü zen-

ginliklerine zarar verme diye
bir ilkeimiz yoktur. Aksine ye-
raltı ve yerüstü zenginliklerimi-
zi emperyalizme peşkeş çeken,
satan burjuvaziye karşı müca-
dele ediyoruz.

DEVİRİMCİ SOL'u tanımak
için konulara, memurlara, iş-
çilere, halklarımıza gitmek ge-
rekiyor. Gerillaya karşı başarı-
sızlıkların çirkin bir kampanya
ile kapamaya çalışıyorlar. Tür-
kiye'de psikolojik bir savaş yü-
rütülmektedir. Devrimcileri ka-
ralama, küçük düşürme de bu
özen göstermiştir. Bizim ül-
keminiz yeraltı ve yerüstü zen-

berler üretilip yayınlamayı bir
rakmalıdır. Burjuvazi devrimcileri
halkların nezdinde küçük
için karalama yap-
maktadır. Yeni Asır devrimcileri
karşı yürütülen bu savaşın bir
parçası olmasın. Basın-yayın
iş-kelerine saygı göstermenizi
istiyoruz. Basın ilkeleri ve dürüst
habercilik anlayışını Yeni Asır'a
tekrar hatırlatmak isteriz.
Gazetenizde yayınlanmış olan
iddiaların gerçekle ve örgütümüzle
hiçbir ilgisi yoktur.

DEVİRİMCİ SOL AVRUPA
TEMSİLCİLİĞİ

BÜROLARIMIZ

Sahibi: Haziran Yavmçlık ve Ti. Ltd Şti.
Adına Gülben SESEN
Yayı İşleri Müdürü: Namık Kemal
ÇİBAROĞLU
Yönetim ve Yürütme Adresi: Binbirdizlik
Mah. Terzihane Sok. Kalkedon İşhanı No: 11
Kat: 1 Sultanhahmetiist
Tel: 518 84 17
Fax: 516 24 14
Büke: Sefter Mathbaacılık
Fiyatı: 7000 TL. Alınma: 3 DM.
Fransa: 10 FF. İsviçre: 3 SF.
Hollanda: 3 FL. İngiltere: £1
Abone Koşulları
Yurtici Abone

Yurtdışı Abone: 6 Aylık \$5 DM.
1 Yıllık 170 DM.
Hesap No: Gülben SESEN T.Ş. Bankası
Akisay Şubesi 1002 30420 951718

Adana: İcadi Cad. 7. Sk. Kuray İşhanı arkası Otkan Ap. 47/A Kat: 1
No: 10164-Fax:5197 25
Ankara: Marmara Sk. Kizir Ap. No: 12 /17 Şişliye Tel-Fax: 434 10 92
Bursa: Hicriat Mah. Konaklı Sk. Adana İşhanı No: 8/408 Tel: 24 47 80
Dinamik: Dikkatli Çarşı Meydanı Çarşı İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İsmail Çakmar. Çiğliç Paşası No: 3/30 Tel-Fax: 183 89
Elaşığı: Çarşı Mah. Hürriyet Cad. Etkesler İşhanı No: 108 Kat: 2
Tel: 245 19
Etilim: Dikkatli Cad. Çarşı İşhanı No: 1 Kat: 2 K/Marşı
Etilim: İsmail Çarşı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644
İzmir: 480. Sk. Bocek İşhanı No: 67 Kat: 1 Tel: 985 311
Konya: Konya Kanatlı İşhanı Kat: 2 No: 23 Tel: 175 23
Kocaeli: İskikad Cad. Hacı Şerif Sk. Demiryolları Kat: 5 Tel: 25 75 35
Konya: Kırkış Mah. Akbeyin Kanatlı Sk. Kat: 2 No: 201 Tel: 10 50 77
Malatya: Psk. Kanatlı İşhanı Kat: 4 No: 120 Tel: 212 Tel: 21 79 62
Fax: 19 901
Samsun: Kalo Mar. Akpınar Çiğliç Çarşı İşhanı No: 13 Kat: 3

Sivas: Suluşyapı Mah. Bekirbeyi Sk. Servet Sitesi No: 508
Tatvan: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kalkedon Çarşı Kat: 3 No: 80
Tel: 26 1070/Fax: 261070
Borççık: Suluşyapı Mah. Çiğliç Paşası No: 3/30 Tel-Fax: 183 89
Diyarbakır: İsmail Çakmar. Çiğliç Paşası No: 3/30 Tel-Fax: 183 89
Elaşığı: Çarşı Mah. Hürriyet Cad. Etkesler İşhanı No: 108 Kat: 2
Tel: 245 19
Etilim: Dikkatli Cad. Çarşı İşhanı No: 1 Kat: 2 K/Marşı
Etilim: İsmail Çarşı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644
İzmir: 480. Sk. Bocek İşhanı No: 67 Kat: 1 Tel: 985 311
Konya: Konya Kanatlı İşhanı Kat: 2 No: 23 Tel: 175 23
Kocaeli: İskikad Cad. Hacı Şerif Sk. Demiryolları Kat: 5 Tel: 25 75 35
Konya: Kırkış Mah. Akbeyin Kanatlı Sk. Kat: 2 No: 201 Tel: 10 50 77
Malatya: Psk. Kanatlı İşhanı Kat: 4 No: 120 Tel: 212 Tel: 21 79 62
Fax: 19 901
Samsun: Kalo Mar. Akpınar Çiğliç Çarşı İşhanı No: 13 Kat: 3

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

Küçük Amerika'da metalaşan siyaset	3
TC ordusu Güney Kürdistan'da	4-5
Olgarşı, Irak ve Türkiye Kürdistan'ndaki saldırılarını ABD'nin desteğıyle sürdürüyor	
Buca kazandı	6
Küçükarmutlu'ya kurulan destek köprüsünü yıkamayacakmız	7
Her şey bitti onlar için	8
Tarihin akışını durdurabileceğini sananlar, şehitlerin cenazelerinde bir kez daha direniş duvarına çarpılıyor...	
Katiam varsa kontrgerilla yok, "vatan-millet" varsa kontrgerilla var	9
Politikleşen halk mücadeleyi omuzlayacaktır	10
Partili bir sürecin ağırılığı, politikayla yoğrulmuş, politik inisiyatifle sahip, üreten ve politikleşmiş insanlar taşıyabilir.	
Memur maaşları "zorunlu perhiz" yasasına göre belirlendi	11

Sahiplenme devrimi istemektir, mücadeleyi yükseltmektir. 12-14
Devrimi, mücadeleyi, hareketi sahiplenene bir devrimci tek başına örgüt demektir ve halklarımızın böylece devrimcileri ihtiyacı vardır.

Merkezi öğrenci dernekleri:
"Bu yıl daha aktif, daha kararlıyız" 15

Haber/Yorum 16-17

Sağlığımızın sağlıksızlığı sürüyor 18

Yüzünüz daha çok kızaracak 19

Psikolojik savaşta basın kontrgerilla gibi çalışıyor 20
Bugün bu düzenle aynı kaderi, aynı korkuyu paylaşanlar, aynı cezağı da paylaşacaklar

"Sosyalizm Küba'da Castro'dan sonra da yaşayacaktır" 21
Emperyalizmin ambargosu karşısında sosyalist Küba emperyalizmiyle dayanışma ve destek bekliyor

Kültür/Sanat 22
"Devrimcilerin silahında bir mermi olmaya devam edeceğiz"

Bu ülke bizim, bu dağlar, bu kentler, bu insanlar... 23

Küçük Amerika'da siyaset.panayırı

Politika, çeşitli toplumsal grupların kendi çıkarlarını bir digne kabul ettirmeye çalıştığı bir alandır. Burjuva demokrasisinde, ne kadar çok toplumsal grup bu alanda kendine yer bulabiliyorsa, demokrasi yelpazesi o kadar geniş demektir. Gelişmiş emperyalist kapitalist ülkelerde, tekelci burjuvazi ekonomik alandaki hegemonyasına paralel olarak, siyasal alanda da her geçen gün hegemonyasını artırır. Siyaset üretme mekanizması giderek, tekelci burjuvazinin eline geçer.

Bu sürecin en çarpıcı örneğini ABD seçimleri sergiler. Var olan iki parti arasında siyasal çizgi açısından önem taşıyacak herhangi bir fark yoktur. Seçim çalışmaları karşı politikaların çalışmasından çok, kimin daha çok kendini kitlelere sempatik, dinamik, çekici gösterebilmesi-ne bağlıdır. Bu aşkın kampanyalar, herhangi bir malın reklam kampanyasından farklı olmaz. Siyaset pazara sunulan bir maldır artık. Bu mali en iyi pazarlayan kazanmaktadır. Miting ve gösterilere bile parayla adam götürülmektedir. Ortalık tam bir karnavalı döner.

Türkiye seçimleri de her geçen gün bu çizgiye kaymaktadır. Faşizm hegemonyası partiler arasındaki farkları ortadan kaldırmıştır. Siyasi partiler birbirleri arasındaki farkları kitlelere anlatmak için uğraşsalar da onlara yine bir şey sundukları söylemez. Kitleler karşısında da mevcut burjuva partileri arasında öyle aham şaşım bir fark yoktur. Burjuva partilerinin "siyaset yerine dumadı", "partilerin tabanları nelmiş" vb. tespilleri aslında bunların bir ifadesi olmaktadır.

Siyasal partiler arasında farklar giderek ortadan kalktıkça Türkiye'deki seçimler daha fazla Amerikan seçimlerine dönmektedir. Kurbağanın öküzü benzetmek için şişip duması gibi, ABD'ye benzetmek için uğraşıp dururken, sosyo-ekonomik yapısı her gün biraz daha çarpanan Türkiye teslim etmek gerekir ki, burjuvazi seçimleri Amerikanvari hale getirmede başarılıdır.

1 Kasım'da Doğru Siyasal Karnaval

1 Kasım kısmi yerel seçimi dolayısıyla İstanbul, Ankara, izmir sokakları son günlerde evlere şenlik bir görünüm arz ediyor. Tonlarca ağırlıkta naylon bayraklar, onlarca metre uzunlukta devasa pankartlar, kulakları sağır eden arabesk katkılı propaganda müzikleri, bol keseden dağıtılan vaatler ve sömürülen umutlar... Partiler bir yandan kendi propagandalarını yaparken, diğer yandan da rakip partilere karşı "kumazca taktikler" ve türlü çeşitli dalaverelerle birbirlerinin kuyusunu kazmayı da ihmal etmiyorlar.

Reklam yarışında her zamanki gibi en önde koşan RP, Demirelin Bağcıları miling

yapacağı alana bir gün önceden devasa bir pankart asınca, DYP'iler köpürdüler, ancak RP grubunun kalabalığı onları pankartı indirmekten alıkoymdu. Yine de kocaman RP pankartının altında Demirelin konuşması uygun olmazdı. Çaresini buldular, nasıl olsa iktidarda onlar vardı, polis onların sözünü dinlemeyip, kimin sözünü dinleyecekti. Bir kamyon dolusu çekim kuvvet getirip, sadece pankartı indirmekle kalmadılar, RP adına ne varsa orada her şeyi indirip yok ettiler, işin içine polis faktörü girince, bir gün öncesi astığı astık, kestiği kestik RP'ileri oturup boynu bükük seyretmekten başka bir şey yapamadılar. Ana muhalefet partisi lideri Mesut Yılmaz'ın konuşması ise DYP'ilerin parlak buluşuyla engellendi. Mesut Yılmaz, Bağcıları-lerdeki konuşması sırasında DYP'ilerin çok yüksek sesle yaptıkları müzik yayını karşısında meydanı terk etmek zorunda kaldı. Bunlar seçim çalışmaları sırasında yaşananlardan teki örnekler sadece. Daha kapsamlı ayak oyunları söz konusudur.

Seçimlerde çekişmenin iki boyutu var. Bunlardan biri partilerin prestij kavgasıdır ki, her biri kendine göre seçimlerdeki başansıya halk nezdinde prestijlerini artırmak peşindedir. Bunun dışında gerçek birer çıkar yuvası haline gelen belediyeler, kişisel ya da grupsal maddi kazanç merakı olarak ele geçirmek istemektedir. Siyasal kaygılar, halka hizmet götürmek, bir anlayış ya da çizgi doğrultusunda belediyeciliğin halka anlatılması vb. kaygılar bir kenara atılmış durumdadır. Daha çok soyğun, daha çok para ön plandadır. Kimse kimseyi denetlemediği, her türlü dolandırıcılığın, soygunun, kayırmamanın rahatlıkla yapılabilirliği bu yerler bu açılardan son derece çekicidir.

"Doğum Günü Armağanı" isteyen Demirelin için Seçim Sonuçları Partak Görünmüyor Demirel, son günlerde 1989'da yapılan yerel seçimlerde, ANAP'ın % 21.5 oy aldığını, bunun üstelik Türkiye geneli için olduğunu sık sık vurgulamak zorunda kalıyor. Şimdiye kadarki bütün iktidarlardan daha fazla halk desteğine sahibiz havasının somut gerçeklerle paramparça olma-

sından korkuyor.

Hala "Enkaz devraldık" edebiyatına sarılarak bugünü kurtarmaya çalışıyor. İktidarda bulunduğu 350 günü bir kenara bırakarak ANAP'lılara "İsailiniz az olsaydı temizlerdik" di-yen Demirele sormak gerekir. Peki siz ne yaptınız? Hangi vaadinizi yerine getirdiniz? İktidara gelmek için halka olmadık şeyler vaat eden siz değil miydiniz? Evet, neyi çözdünüz? Üniversiteler emniyet amirliklerinin birer yan subesi haline getirilme mi? Memur maaşları her geçen gün daha fazla etmedi mi? İşsizlik daha fazla artmadı mı? Grev yapan işçilerin karşısına polisi siz dikmediniz mi? Saptadığınız ve ne zaman ödeyeceğinizin belli olmadığı taban fiyatları ürünün maliyetini karşılıyor mu? Enflasyon alıp başını gitti mi? Bütün bunları bir yana bırakalım, insan hakları açısından ükkeyi son elli yılın en geri durumuna getirmediniz mi? Daha hangi oyu istiyor-sunuz?

Ama Demirelin için bütün bunlar sorun değil tabii. O oy istememin yeni bir yolu bu mudur. Meydanları, televizyonlarda halkın karşısına geçip, "1 Kasım benim doğum günüm. Sizden hediye değil, oy istiyorum doğum günümde." diyor.

SHP Seçimlerde Havlu Atmış Bekliyor

"Sosyal demokrat" belediyeciliği ne olduğu ortaya çıktı. Yolsuzlukları, adam kayırmaları, villalar yerine gecekonduları yıkmaları, belediye otaklarını, işyerlerini, araçlarını özelleştirme adına tekelilere peşleş çekmeleri ile halk onları da tanıyor. SHP, liderleri önünde yoluyla "enflasyonla mücadele, bütçe açığı, iç-dış borçlar konusunda hükümet başarsız kaldı" diyerek durumlarını itiraf etmek zorunda kalıyor.

Burjuva partileri, boş vaatlerle, süslü laflar ve reklam tekelleriyle giderek halka daha da yabancılaşmaktadır.

Onların bugün içinde bulundukları açmaz, tikanıklığı ne Amerikancı yöntemler, ne de başka yalan-dolan ve hileli yollarla aşılmasına yetmeyecektir. Seçimler için harcadıkları milyarlar, içinde bulundukları bataklık kurutamayacaktır.

Politikada Bu Hafta

Yeter halkı aldattığınız!

Tuncer BAĞDATLIOĞLU

1 Kasım'da belli merkezlerde belediye seçimleri yapılıyor.

Yine sokaklar, caddeler bayraklarla donatıldı. Vaatlerden sözlerden, "yapacağız, edeceğiz"lerden geçilmiyor. Biri bir verdi mi, diğeri iki veriyor. Halka aldatma ve oylarını çalma yarış bütün gösteriş ve hıziyla sürüyor.

Genel seçimler yapılabir yıl oldu. Sözlerinin ve vaatlerinin hiçbir inandırıcılığı kalmadı. Makayaıları doküldü. Bütün çirkinlikleri ortaya çıktı. CMUK'u değiştirmeyi övünerek demokratikleşme vitrinleri olarak gösterenler, demokratikleşmenin önüne bir engel daha yerleştirdiler. İşkencecilerin aldıkları ifadelerle yasalık kazandırıldılar. İşçilere iş güvencesi diyenler, kendi iktidarlarını henüz bir yolda yüz bine yakın işçiyi daha sokağa attılar. Grevleri ertelediler, vetmedi kırdılar. Memura sendika sözü verenerler, sendika, grev ve toplu sözleşme hakkı isteyen memurları cıplara cevapladılar. Kürt realitesini kabul ediyorduz diyerek işe başlayanlar, Şırnak'ta olduğu gibi, Kürt halkını topa tutup binlerle, on binlerle yerinden yurdundan ettiler. Söyledikleriyle yaptıkları arasındaki çelişki her geçen gün büyüdü, yalanlarının altında ezilmeye başladılar.

Her seçim öncesi vaat ve söz verdiler. Seçimler oldu, bildiklerini yaptılar. Demokrasiçilik oyununu sahnelenmeye başladığı 1950'den bu yana, sözlerini yapmama ve vaatlerini yerine getirmeme, halkı aldatma ve aldatma geleneği değişmedi. Halk her seferinde büyük umutlarla sarıldığı partilerin ve iktidarların hayal kırıklığıyla sarıldı. 1950'den bu yana, ara ve kısmi seçimler sayılmaz. 11 genel seçimle birlikte, 11 kez belediye seçimleri yapıldı. Eğer o günden bu yana iktidar koltuğunda oturanlar, söylediklerinin ya-rısını yapsalardı, halkın bütün sorunlarının çözümünü kolaylaştırırlardı. Bu ülkede dillerinden hiç düşürmedikleri demokrasi, bütün kurum ve kurullarıyla gerçekleşir, "Bati" da ne varsa bizde de o olurdu. Enflasyon % 10'ların altına indirilir, memura grevli-toplu sözleşmeli sendika verilir, işsizlik, açlık, yokluk, yoksulluklara sona ererdi. O çok özendikleri "Bati"nın emperyalist devlerine yetişilir, hatta geçilir. 1950'den bu yana, bütün düzen partilerinin vaat ve sözlerinde değişen fazla bir şey olmaması da, halkı nasıl aldatıldığını gösteriyor.

20 Ekim seçimleri sonrası çıkan 1 Kasım 1991 tarihli sayımızda şöyle diydük: "45 yıldır yaşanarak görüldü ki, her seçim öncesi vaatler ve sözler verildi, ama halkın sorunları çözüleceğine daha da içinden çıkılmaz hale geldi. Burjuva iktidarları bir gitti, diğeri geldi, halkın sorunları bitmedi, artarak devam etti. İktidardaki ve muhalefetteki burjuva partileri, halkın sorunlarını çözemediler ve verdikleri sözlerin hepsini bir dahaki seçimlerde gündeme getirmek üzere rafa kaldırdılar. Halk yine sorunlarıyla baş başa kaldı."

Hükümet kurulu bir yıl olmadı, bütün gelişmeler söylediklerimizden farklı gelişmedi, halk için ne söyledilerse tersini yaptılar. Şimdi benzer şeyler 1 Kasım seçimleri için belediye başkan adaylarının ağzından tekrarlanıyor. Hiçbirinin halkın karşısında zerrece inandırıcılığı yoktur.

Bir yıl önce söylediklerimiz bugün çok daha fazla kendisini dayatıyor. Demokratik, bağımsız, sömürsüz bir ülkenin, Kürt ve Türk halklarının kardeşçe bir arada yaşamasının yolu, halkın taleplerinin uygulanacağı, halkın iktidardan, halkın yönetiminden, halkın devriminden geçiyor.

TC ordusu Güney Kürdistan'da

Oligarşi her operasyonda "bitirdik", "bellerini kırdık" söylemleriyle kamuoyunu aldatmaya çalışıyor. Belki onlarca operasyon olmuştur ve onlarca kez bıkmadan, usanmadan aynı yalanları tekrarlamışlardır. Yaptıkları sınır ötesi operasyonlar onu geçti ve her seferinde "gazaları mübarek oldu", her seferinde "kazıldılar, yüzlerce, binlerce öldürüldü". Şimdi yine aynı şeyleri tekrarlayıp duruyorlar. Dönüyor, dolaşiyor yalan ve demagojileri kendilerini vuruyor.

Kürdistan

Mesut DEMİREL

Faşist terör bütün bir toplumun ruhunu eziyor

Yunanistan Albaylar Cuntası döneminin ünlü işkencecilerinden biri, itiraflarında nasıl işkenceci olduğuna anlatırken, başlangıçta son derece insanecik, yumuşak olduğunu, her şeyin o ilk tokatta başladığını, sonra giderek karşıdaki kim olursa olsun ezmek, yok etmek istiyeli hareket ettiğini belirtiyor.

Bir insanı ya da eri, herhangi bir husumet, çıkar karşılığı bulunmadığı halde karşısındakine düşmanlaştırmak ve bu düşmanlığın bir sonucu olarak işkencenin bir araç olmaktan çıkıp, bir amaç ya da düpedüz bir ihtiyaç haline getirebilecek kadar ruhların saklanması da söz konusudur. Bunun en çarpıcı örnekleri 12 Eylül döneminde askeri cezaevlerinde sıradan erlerin tutsaklara karşı yoğun bir beyin yıkama sonucu olarak vahşi birer işkenceci haline getirilmelerinde yaşandı. Bunların tut-saklarla herhangi bir ilişkileri yoktu, ancak onlar vahşi bir şekilde tutsaklara saldırılarını sürdürüyorlardı. Özel olarak eğitimlerden geçiriliyorlar, sürekli ajite ediliyorlar ve bunun sonucunda da saldırı komutu almış bir robota dönüşüyorlardı.

Kürt halkına açılan savaş her boyutta hastalıklı insan kılığında işkenceciler üretiyor. Devletin her geçen gün giderek daha fazla vahşileştirdiği işkenceciler artık ölüme de işkence yapacak kadar alçılıyorlar. Devrimci ve yurtsever gerillaların cesetleri artık onlar için canlı birer intikam aracıdır.

İstanbul'da, Ankara'da Adana'da, İzmir'de ve daha pek çok yerde binlercesiyle kuşatıp, yargısız infazlarda öldürülen devrimcilerin cesetlerine tekme, yumruklarla saldırılar, silahlardaki mermileri bu cesetlerin üzerine boşaltanlar, her parmağa üç kurşun sıkacak kadar insanlığı utandırılan onlardır.

İnsanlar çeşitli organları kesilerek öldürülüyorlar. Ağaçlara bağlanarak, hedef tahtası haline getirilerek öldürülüyorlar, panzer arkasına çekme halatıyla bağlanarak, sürüklenerek öldürülüyorlar. Öldürmenin ve işkence etmenin birçok yolunu bulmuş olan bu katil tipler gerilla cesetlerini çöp kamyonlarında taşıyıp, bir moloz yığını gibi halka teşhir ediyorlar, topluca ve parçalanmış olarak gömüyorlar. Öldürdükleri gerillaların boyunlarına postallarıyla basarak bir kahraman edasıyla fotoğraf çekiyorlar. İnsanlıklarını yitirmiş bu katiller, profesyonel bir ordu elemanı, bir özel tim görevlisi, kontrgerillacı veya sıradan bir er olabiliyor. Bunlar devletin utanç verici yüzüdür.

Devletin diğer bir yüzü burjuva hasmıdır. Bütün bu katiller sürüstünü birer kahraman olarak her gün sayfaalarında yüceltenler, televizyonlarında uzun uzun yayınla- tıp, övgüyü eksik etmeyenler onlardır. Burjuva basının kalemşörleri, gerilla cesetlerini çirliçliplak soyan, onlara işkence eden, sürükleyerek öldüren katillerden daha az aşağılık, daha az suçlu değildir. Devlet terör yoluyla ve propaganda araçlarıyla bütün toplumu sağa, kör ve dilsiz yapmak istiyor. Her şeyin göz önünde olup bitmesi, ama insanların için vahşetin olağanlaşmış, sıradanlaşmış bir duruma getirilmesi halka karşı savaşın en büyük hedeflerinden biridir. Faşizm tepkisi ve hastalıklı bir toplum yaratmaya çalışmaktadır. Şiddet, yalan ve iftira ruhları çarptan bu hastalığın belli başlı araçlarıdır.

Ülkemizdeki şiddetin biçimleri, yöntemleri giderek Vietnam'dakine, Küba'dakine, Nikaragua'dakine daha benzer hale geliyor. Vietkongluları kariyerlerin, tankların arkasına bağlayarak sürükleyen, "yenilmez ramboları" Vietnam halkının topyekün sa- vışı nasil yendiye, Badistyle, Katilgilye, güneyliyle, kuzeyliyle Vietnam halkı emperyalizmi ve işbirlikçilerini nasil kovduysa, Türkiye halkları da birleşerek yarı Türkiye ve Kürdistan'dan da emperyalizm ve oligarşiyi atacaktır. Birleşen ve savaşan halkların kurtuluşunu hiçbir güç engellemez. Devletin terör, katliam, soykırım ve asimilasyon politikasının önüne geçebilecek tek güç budur.

TC Ordusu Irak Kürdistanı'nda korucuların kalavuzluğunda yeni katliamlar, yeni kuramlar yapmak için ilerlemeye çalışıyor.

Güney Kürdistan'da ulusal hareketin varlığına son verilmesi işini Barzani ve Talabani işbirlikçilerine ihale eden oligarşi, kesin sonuç almak için doğrudan çalışmaya girdi. Zaten bunun hazırlıklarına önceden başlamıştı ve uygun fırsat kolluyordu. Demirel'in son dönemde çok sık tekrarladığı "İşi dışarıda bitirmeden, içeride bitiremeyiz" sözleri böyle- si bir hazırlığı ifade ediyordu, içteki topyekün saldırı Irak Kürdistanı'na taşındı ve kesin sonuç için oligarşi şimdiiye ka- darkı saldırılarının en geniş kapsamısını başlattı. Tabii ki ulusal hareketi Irak'tan çıkarma, askeri gücünü dağıtma işini ihale ettiği taşeronlarının "3-5 günde bitiriz" sözlerinin yerini bulmaması ve "İşi bitirememelen" karşısında izlemekle yetinme- yecekti. "Yok ediyoruz, köşeye sıkıştırdık, işleri artık tamamlam" diye Irak'ın kuzeyine girdiler. Şimdi de istenik savaş çık- ıklarıyla erken zafer naraları atıyorlar. Oligarşi hiç değişmiyor. Her operasyonda "bitirdik", "bellerini kırdık" söylemleri- le kamuoyunu aldatmaya çalışıyor. Belki onlarca operasyon olmuştur ve onlarca kez bıkmadan, usanmadan aynı yalanları tekrarlamışlardır. Yaptıkları sınır ötesi operasyonlar onu geçti ve her seferinde "gazaları mübarek oldu", her seferinde

"kazıldılar, yüzlerce, binlerce öldürüldü". Şimdi yine aynı şeyleri tekrarlayıp du- ruyorlar. Dönüyor, dolaşılıyor yalan ve de- magojileri kendilerini vuruyor. Morale, psikolojik üstünlüğe ihtiyaçları var. Her cephe, alanda devrimci ve ulusal hare- kete saldırırken, "bitiriyoruz, yok edio- ruz, tünelin ucu göründü" diyerek psiko- lojik savaş yürütüyorlar. İstatistiklerle, öl- dürdükleriyle başarılı olduklarını göster- meye çalışıyorlar. Ama daha şimdiden Kürdistan dağılmağa geçti bulamaz hale geldiler. On binlerce komandoları, özel timleri, korucuları yetmiyor. Ellerindeki en modern silahları yetmiyor. Yenileriyle, en modernleriyle takviye ediyorlar. Her yıl daha fazlasına ihtiyaç duyar hale geliyo- lar. Geçen yıldan bu yana İstanbul'da po- lis sayısını ikiye kattılar. Karakol sayı- sını artırdılar. Her karakola siyasi ekipler yerleştirdiler. Yetmiyor. Ellerindeki gücün yetmediğini kendileri açıklıyorlar, işte ba- şarıları bunlar. Şiddeti artırmada DYP- SHP hükümeti ANAP hükümetinden da- ha başarılı! Devrimci ve yurtsever öldür- mede ANAP hükümeti çok gerilerde kal- dı. Demirel başanmış geçmiş hükümetle kıyaslayarak, matematiksel olarak kanı- tıyor, işte şimdi de Kuzey Irak'ta asker duvarı örmekle, dağı taşı bile bombala- makla, binlerce yurtseveri öldürmüş ol-

PEŞMERGELER-TC'nin "3-5 günde bitiriz" dediği taşeronları görevlerini istendigi gibi yerine getiremediler...

makla başarı nutukları atıyorlar. Ayakların altındaki toprak kayıyor. Şiddeti artırmaları, daha fazla silaha, komandoya, özel time ihtiyaç duymaları, özel tim eğitimlerini hızlandırmaları, profesyonel askerlik projesi, devrimi ve ulusal gücünün büyümesinin ve halkın içinde daha fazla kök salmasının önüne geçemediklerini gösteriyor. Bunun için saldırılarıyla halkı da hedef yapıyorlar. Gerekliğinde köyleri, kasabaları, mahalleleri değil, şehirleri boşaltmak için şiddette sınır tanımıyorlar. Halka saldırılar, halkı kaybetmiştir ve gelecekte yoktur. Oligarşi bundan önce olduğu gibi sınır ötesi operasyonla ne kadar ıddiali ve büyük konuşursa konuşsun umduğunu bulamayacaktır. Sorun dışta değil içtedir. Çürüyen düzenlerinin çözümsüzlüğünde ve halka verecek bir şeylerinin kalmamasındadır.

Burjuva Basının İsterik Zafer Çığlıkları

Psikolojik savaşta başı burjuva basın çekiyor. Vahşet ve terörde sınır tanımayan bir devletin basını da yalan ve iftira kampanyasında sınır tanımıyor. Faşizm nasıl ki yalnızca Kürdistan'da kendisini göstermiyor, Türkiye'nin her yerinde topekin saldırı politikasını hayata geçiriyorsa, bütün Türkiye'de devrimci harekete karşı burjuva basını aracılığıyla yürüttüğü psikolojik saldırı kampanyasını Kürdistan'da da en ıgırç ve kapsamlı haliyle sürdürüyor.

Gerilla cesetlerinin kamyonlara doldurularak bir moloz yığını gibi kasaba meydanlarına boşaltılması, ibret olsun diye teşhir edilmeleri; televizyonda parçalanmış, kolu-gövdesi ayrı yerlerde gerilla cesetlerinin uzun uzadıya gösterilmesi ya da ahlaki düşkünlüğün en namussuzca örneğini sergileyerek çirliçpak hale getirmiş kadın gerillanın cesedinin televizyon ekranlarından yayınlanması hep bu psikolojik savaşın parçalarıdır.

TC ordusunun Kürdistan'daki operasyon ve hareketi sırasında burjuva basında yer alan tüm haber ve yorumlar bu psikolojik savaşa göre şekilleniyor. Burjuva basının bütün derti psikolojik savaşın gereklerini yerine getirmek ve bunun için çirpimci durdur. Sıradan Amerikan savaş filmlerindeki uzun senaryolarla "savaş görüntülediler". Bu senaryoların aktörlerine kahramanlık menkıbeleri diz-

diler. Mayın tuzaklı alana dalan acemi subayların "kahramanlıklarını" göklere çıkardılar. Bir gün önce yazdıklarının tam tersi şeyler yazmakta herhangi bir sakınca görmediler. Bir gün önce öldürüldü diye ilan ettikleri gerilla komutanları için, bir gün sonra "İran'a kaçtı" diyebildiler. Günün gününe uymayan "ölü sayılan" ile sayılan, manşetleri doldurdular. Hatta öyle ki, aynı haberin başında başka rakam, sonunda başka rakam verdiler.

Psikolojik savaşın ana hedefi ise halkın gerillaya desteğini, gerillaya olan sempatisini ortadan kaldırmaktır. Gerillanın ne kadar güçsüz olduğu, isterse devletin onu istediği gibi ezileceği, asil kurtulması gereken gücün devlet olduğu

Gerilla mücadelesinin sınıfsal bir zemin üzerinde, Türkiye devrimini hedefleyen bir rotada sürdürülmesinden başka yol yoktur. Bu yapılabildiği oranda, oligarşinin politikaları boşa çıkartılacak ve halkın iktidarına doğru emin adımlarla yol alınabilecektir.

İmajını yerleştirmek; bu yolla halkla gerilla arasındaki bağı koparmak kolay olacaktır.

Kuşkusuz psikolojik savaşta, karşı devrimin bütün bu çabaları boşa çıkarmadığı takdirde etkili sonuçlar alacağı muhakkaktır. Bu politikanın boşa çıkartılmasının en kestirme ve etkili yolu mücadelenin kesintisiz ilerleyişidir. Savaşın sert varuşması içerisinde, sözlerden kurtulu her türlü şato dağılıp gider. Bu yetmez, onunla birlikte halkla ısrarla doğruların açıklanması ve burjuva propagandanın aygıtlarının yalan üretmekten başka bir şey yapmadığı açığa çıkarılmalıdır.

Taşeronlar da Psikolojik Savaşa Sarılıyor

Irak Kürdistan'da Kürdistanı Cephe'ye ait Kürt televizyonu sık sık yurtseverlere yönelik programlar hazırlıyor. IKDP ya da KYB'nin elinde bulunması

mümkün olmayan dokümanter filmler bu dana gelmesi, bu sınırlardan sızılmanın programlarda boy gösteriyor. Türk Ge-engellenemesinden kaynaklanıyor. Buna nekurmayından elde edilmiş olduğu belli göre TC ordusunun, İsrail'in Lübnan'da yaptığı olan bu filmler yoluyla Güney Kürdistan gibi sınırın öte yanına sarkarak belirli bir sınır halkı, bu pis savaşa yurtseverlerin karşı-gerisini kontrolünde tutması hesaplanıyor. Böyle bir tampion bölgenin oluşturulmasını

Kürdistanı Cephe, bu çatışmayı istedi- elbette bundan sonraki gelişmeler belirleyecek, gi gibi yürütüyor. Öncelikle, bu pis sa- ABD yeşil ışık yakığında oligarşi tereddütsüz vasa ne Kürt halkını, ne federe parla- bu adımı da atacak. TC ordusunun Güney mentoyu, ne de bütün siyasi partileri ta- Kürdistan'daki hareketi, buna dönük adimlara mamıyla ikna edebilmiş değil. KYB dahi hazırlığı da içeriyor.

bu çatışmalara daha fazla bulnamaya çalışıyor.

19 Eylül'de yaşanan çatışmayı boykot yani içteki ve dıştaki saldırılarında ABD'nin için Kürt Federe Devleti hükümetinden açık desteğiyle rahat hareket ediyor. Gerilla dört bakanın istifa ettiği haberleri Kürdis- hareketlerinin imha edilmesinde aralarında en tanı Cephe'nin işinin hiç de kolay olmadığı ortaya koyuyor.

TC Ordusu ve İsrail Taktiği

TC devletinin, onun kurmaylarının, iş- hedeflerini belirlemiş durumdadır ve bütün kencecilerinin hamiliğini ABD Pentagon gücüne tüm cephelede devrimi ve ulusal yetkilileri yaparken, "terörle mücadele"de harekete açtığı savaşı derinleştiriyor. İsrail de akıl hocalığını esirgemiyor.

MGK kararlarıyla resmileştirdikleri "is- Buna karşı çıkabilmek için gerilla rail taktikleri" için yeni adimlar atıyorlar. mücadelesinin sınıfsal bir zemin üzerinde, Bunlardan biri de Güney Kürdistan'da bir Türkiye devrimini hedefleyen bir rotada "tampion bölge" oluşturmak. Uzun zaman kararlılıkla sürdürülmesinden başka yol önce Türk Genelkurmayında hazırlanan yoktur. Bu yapılabildiği oranda, oligarşinin plan, Irak'ta meydana gelen otorite boş- politikaları boşa çıkartılacak ve halkın luğu ve Güney sınırının sarp yamaç- iktidarına doğru emin adımlarla yol lardan oluşan dağlık bir bölgeden mey- alınabilecektir.

Tekelli'de Kürtler kovuluyor

Adana (Mücadele): Mersin'in Tekelli kasabasında Kürt işçiler jandarma tarafından kasaba dışına çıkarılıyor. Tekelli kasabasında jandarma karakolunda görevli Çavuş Ertan Yaşar, inşaatlarda çalışan Kürt işçileri kimlik kontrolünden geçirip kimliklerini tek tek tespit ettikten sonra kasabadan sınır dışı ediyor. Daha önce Kürdistan'da görev yapmış olan çavuş, görev yerinde Kürtleri tehdit ederek, onları zorla işlerinden ve yerlerinden ediyor. Tekelli'de halklar arası-kardeşliği bozmaya, ulusal duygulanı sömürerek, düşmanlıklar yaratmaya çalışanlara izin verilmemelidir.

Doğanşehir'in Çavuşlu Köyü'nde katliam

Malatya (Mücadele): Doğanşehir ilçesine bağlı Çavuşlu köyü yakınlarında 14 Ekim tarihinde 14'ü silahsız 23 kişi katledildi. Katliam öyle sınırsızdı ki, silahsız olanlar teslim oldukları halde önce taranıp, daha sonra da bombalandılar. Bunu jandarma açıklamalarında bile gizleyemedi.

Katledilenlerin her birinin üzerinde 20-30 arasında kurşun izi vardı. Çoğunun yüzü ailelerinin bile tanıyamayacağı hale getirilmişti.

Dancı ve Durulova köylülerini öldürülenlerin topluca gömüldüğünü, hatta cesetlerin birçoğunun ellerinin ve ayaklarının dışarda kaldığını söylüyorlar.

Daha sonra mezarlarının başında anma yapıldı. ÖZGÜR-DER'ilerin katıldığı anmada saygı duruşunda bulunuldu, ağitlar yakıldı. Evlatlarına sahip çıkan halk öfkesini sloganlarla dile getirdi.

Anadolu ÖZGÜR-DER Başkanı Aysel Sözeri de 16 Ekim'de yaptığı basın açıklamasında, Doğanşehir'in Çavuşlu Köyü'nde 23 kişinin bomba ile katledildiğini belirtirken, "Öldürülen 23 kişinin çoğu köy halkındandır. Biz bu tür katliamlara karşı çıkıyor, insan hak ve özgürlükleri adına bu katliamı kınıyoruz. Olayın sorumluları derhal yargılanmalıdır." dedikten sonra kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyor

Kontrgerillanın icraatı: Emeğe ve emekçilere kursun

Diyarbakır (Mücadele): 16-18 Ekim tarihleri arasında Silvan, Siirt, Batman'da kontrgerilla 4 kişiyi öldürürken, Diyarbakır merkezde EĞİT-SEN üyesi bir öğretmenin ağır yaralandı.

14 Ekim günü kontrgerilla tarafından kaçırılan ve Siirt'te taksit soforülüğü yapan Kasım Ete'nin cesedi, 16 Ekim'de başı gövdesinden ayrılmış bir şekilde bulundu.

16 Ekim günü namımlar bu defa Silvanlı Tekel işçilerine çevrildi. Sabah saat 06.00 sıralarında işe gitmekte olan Mehmet İhsan Yazayıcı ve Nuri Beskisiz adlı tekeli işçileri, çapraz ateşe alınarak öldürüldü.

Aynı gün, Diyarbakır'da sabah saatlerinde görev yaptığı Atatürk İlkokulu'na gitmekte olan Tunceli doğumlu ve Diyarbakır EĞİT-SEN üyesi Hidir Zar, okul girişinde uğradığı silahlı saldırı sonucu başından yaralandı. Diyarbakır Devlet Hastanesi'ne kaldırılan öğretmen, hayatı tehlikeye şimdilik atlatıldı.

Batman şehir merkezinde toptancı dükkanı işletmecisi M.Şerif Bağcı 18 Ekim akşamı saat 21.00 sıralarında, Huzur Mahallesi'ndeki evine giderken, silahlı saldırıya uğradı. Bağcı ağır yaralı olarak Batman Devlet Hastanesi'ne kaldırılırken yolda öldü.

Buca kazandı

Buca'da direniş kazandı. "Yasak" ve "cezaların kaldırılması, operasyonda yol açılan zararın karşılanması" kabul edilmesiyle devlet insan haklarının göndiğini de kabul etti. Siyasi tutsakların "can bedeli" diyerek baştan ilan ettikleri direniş, faşizmin cezaevlerindeki işkence mekanizmasına 37. günde geri adım attı.

Cezaevlerinde Ölüm Orduyla yaratılan direniş geleneği Buca Cezaevi'nin "makus talih" denilen statükolarını da kırıp parçaladı. Bugüne kadar direnişlerin defalarca kırıldığı Buca'da, zindancıların dayattığı statülerin kalıcı olamayacağını ortaya çıkardı. Devrimci irade ve kararı-

Devrimci irade ve kararlılık en savunmasız koşullarda bile faşizmin yasak ve "kural" barikatlarını yendi. Buca'da kazanan bu geleneğin birikimleridir. Mücadeleyi durdurmak, halkı ve devrimcileri teslim almak için devrimcilerin canıyla pazarlık yapanlar, pazarlık ettikleri bedenlerin aynı zamanda kendilerini vuran bir silah olduğunu da öğreneceklerdir.

Buca direnişçileri yalnız kalmadılar. Birçok cezaevindeki siyasi tutsaklar, insan haklarıyla ilgili kurumlar, avukatlar, yabançi heyetler ve aileler onlarla birliktiydi. Direniş kıvılcımını Buca'dan aldı, tüm ülkeye yayıldı...

Elazığ Cezaevi Müdüri: "Bu cezaevinde diğerlerinden farklı politika izleniyor"

Cezaevlerindeki direniş sürecine Elazığ'daki tutsaklar da katıldı. Hemen hemen hiçbir yaşamsal hakkın olmadığı Elazığ Cezaevi'nde 1 Ekim'de başlatılan süresiz açık grevi, idarenin koşullara saldırarak bir tutsağın şubeye alınması üzerine gelişti.

Açık grevi sırasında EHADKAD'ıların tutsaklarla dayanışması aralıksız sürdü. Malatya'da bulunan Anadolu ÖZGÜR-DER üyeleri Elazığ'a gelerek incelemelerde bulundular. Cumhuriyet Başsavcısı ve Cezaevi Müdürü ile görüşüler. ÖZGÜR-DER'lerin tutsaklarla görüşme girişimleri ise 2. Müdür Kemal Eryaman tarafından sürekli engellendi. SAĞLIK-SEN, EĞİT-SEN, İHD ve avukatlar tutsakların taleplerinin kabul edilmesi girişimlerine katıldılar.

2. Müdür Kemal Eryaman'ın "Bu cezaevinde diğerlerinden farklı bir politika izlendiği doğrudur." dediği Elazığ Cezaevi siyasi tutsakların tüm cezaevlerindeki siyasi kimlik mücadelesinin bir alanını oluşturuyor.

İk en savunmasız koşullarda bile faşizmin iktide mücadele ettiler, yetkililerin kapılarını yasak ve "kural" barikatlarını yendi, aşındırdılar. Adalet Bakanı'nın kapısına Buca'da kazanan bu geleneğin birikimleridir. Mücadeleyi durdurmak, halkı ve devrimcileri teslim almak için devrimcilerin görüşen aileler, ertesi gün Ankara'da canıyla pazarlık yapanlar, pazarlık ettikleri SHP Genel Merkezini işgal ettiler. Direnedenlerin aynı zamanda kendilerini vuran bir silah olduğunu da öğreneceklerdir. Bugün egemenlerin savaşıyla, halkın şiddet düzeyde girişimlerini sürdürürken, Adana'da ÖZGÜR-DER'iler ve SAĞLIK-SEN'iler, Gaziantep'te İHD'iler iki günlük açık grevi yaptılar. Ordu'da İHD ve kamu

Devrimci Demokrat Kamuyu ve Aileler Direnişin Yanında

Tutsak yakının son güne kadar direnişin yanı başındaydılar. Onlar da açık grevine yattılar. Direnişe destek olmak için demokratik kurum ve kuruluşlarla bir-

SHP GENEL MERKEZİ-Onları bir kez daha tanıdılar, direnişin gücünü gördüler...

Kabul edilen talepler

Direniş sürerken cezaevi yetkilileri, saldırılarına "yasa ve nizamı uygun" diye savundular. "Talepleri kabul edilemez" dediler. Adalet Bakanı cezaevi idaresini altlayan demeciler verdi: aileleri "sorunlu sızınız" diye kovmaya kalktı. SHP Genel Sekreteri Cevdet Sevi tutsak yakınlarını "Biz çok açık grevi gördük. Ne kadarını veriyorlarsa idare etsinler:" diyerek SHP'den dışarı çıkmaya çalıştı. Ama son sızı yine direniş söyliedi Bunları söyleyerek Buca Cezaevi'nde insanlık dışı yaptırımları tutsaklara kabul ettirmek isteyenler, sonunda kendi uygulamalarından vazgeçtiklerini kabul etmek zorunda kaldılar.

Buca 'daki direniş şu talepleri kabul etti:

- 1- Saldırı esnasındaki zararlar giderilecek.
- 2- Disiplin gerekçesiyle verilen cezalar kaldırılacak.
- 3- Yeni gelen tutuklular temsilcilerin denetiminde aranacak.
- 4- Dergi ve benzeri yayınlar alınabilecek.
- 5- Daktilo verilecek.
- 6- TV, teyp ve volkmen verilecek.
- 7- Telefon görüşme hakkı verilecek.
- 8- Görüş yerleri düzenlenecek, ziyarete uygun hale getirilecek.
- 9- Kapalı görüş saatlerinde iyileştirme ler olacak.
- 10- Karşılıklı konuşlar birlikte havalan dırmaya çıkabilecekler.
- 11- Ayakkabı aranması kaldırılacak.
- 12- Cezaevleri arası mektuplaşma yasa ına son verilecek.
- 13- Toplu resimler çektilerilebilecek.
- 14- Mutfak denetimi savcı, müdür ve temsilciler tarafından belli aralıklarla denetlenecek.
- 15- Koşullara tıp verilecek.
- 16- Dışardan yiyecek alınacak.
- 17- Diyetliler için özel yemek çıkarılacak.
- 18- Spor malzemeleri üzerindeki yasak lar kaldırılacak.
- 19- Kantine mallarının kalitesi ve fiyatları makul hale getirilecek.

sendikaları üyeleri Adalet Bakanı'na protesto telgrafi çektiler. Aydın'da devrimci demokrat öğrencilerle birlikte Seher Şahin'in anne ve babası Buca'ya açık greviyle destek verdiler. Demokratik kuruluşların temsilcileri Ankara'ya geldiklerinde Adalet Bakanı ile görüşmek için oluşturulan heyette 31 gün süreyle açık grevine giden tutsak yakını Ayşe Aksu. İstanbul ÖZGÜR-DER ve İstanbul İHD'den birer temsilci, Halkın Hukuk Bürosu ve ÇHD'den avukatların yanı sıra Uluslararası Af Örgütü Türkiye Masası Şefi J.Sugden ve Buca Cezaevi Açık Greviyle Uluslararası Dayanışma Komitesi'nden Av. A.Hermann da bulunuyordu.

Buca ile dayanışma Sağmalcılar Cezaevi'nde beşer günlük dönüşümlü açık greviyle sürdürülürken, Ankara, Malatya, Bursa ve Nevşehir Cezaevi'nde iki günlük açık grevleri yapıldı. Hatay Cezaevi 10 Ekim'de süresiz açık grevine başlar-ken, Kayseri Cezaevi'ndeki süresiz açık grevine Devrimci Sol, TİKB ve PKK davası tutsakları katıldılar. TKP-ML ve TDKP davası tutsakları ise 5 günlük açık grevi yaptılar. Çankırı Cezaevi'nde bulunan Devrimci Sol ve PKK davası tutsakları da iki günlük açık greviyle Buca'yı desteklediler.

K.Armutluya kurulan destek köprüsünü yıkamayacaksınız

Armutlu direniyor. Armutlu gerilemedikçe, iktidar saldırı cephesini genişletmeye çalışıyor. Saldırı cephesini genişletmeye çalışırken, dayanışma cephesini daraltmak için de elinden geleni yapıyor. Dayanışma direnişin güç kaynaklarındandır. Direnişin kaynaklarını kurulumak için yabancı heyetler, Armutlu halkının direnişine dost elini uzatan Almanlar, Hollandalılar, Belçikalılar dünyayı holdinglelerin penceresinden yazan kalemlerin hedefi haline getirildi. "Armutlu'da ne işleri var yabancıları?" sorusunun altından, çekip gitsinler de devlet işine baksın cevabı çıkıyor. Halkın sorunlarına, insan haklarına sahip çıktılar mı, yardım elini uzattılar mı "grikin", "kıskırtıcı" oluyorlar. Tekellerin kokteyllerine, devletin resmi protokollerine katilsalar, insan haklarını kuralmasalardı, Armutlu gibi devletin belediyesinden polisine, askerine kadar yıkmak için pusuda beklediği bir soruna el atmasalardı, "Türk dostu", "kahraman" olacaktı. Bu ülkede her şey böylesine ikilyüzlüce ve rezilce ele alınıyor.

Coqları, Panzerlerin Saldırısına Kalemlerin Saldırısı Eklüyor

Küçükarmutlu "terör üssü"ydü onların manşetlerine göre. Kondular bir "kam-bur"du bu kentlerin sırtında. Bunları çok yazdılar. Şimdi onlara "yabancı heyetleri karalama görevi verildi. Şimdi desteklere, dayanışmaya, dostluğa karşı kuşandılar kalemlerin. 22 Ekim tarihli Günaydın'daki köşesinden Yazgülu Aldoğan da katıldı bu koro.

"Küçükarmutlu'da Alman kalmak" değil mesele diyen Yazgülu Aldoğan, başlıktaki mecazının arkasına sığınarak saldırıyor Alman heyetine. Mesele burada ya da burada "Alman kalmak" değil, Türkiye'de, Almanya'da, her yerde "insan" kalabilmektir, insan haklarından, haktan, adaleten yana olabilmek, her koşulda, gerektiğinde bedeller ödeyerek bunları savunabilmek, bu uğurda mücadele edebilmektir. Aslında sindiremedikler "yasadışılık", "hazine arazisine ev yapmak" değil, emekçilere Boğaz sirtlarındaki evleri çok görmeleri ve halkın devrimlerle kucaklaşıp kaynaşmasıdır. Gelenler Alman, İngiliz, Fransız, Hollandalı oldukları değil, konduların yıkılmasına, insanların evsiz bırakılmasına, düzenin adaletsizliklerine karşı çıktıkları için buradalar.

Küçükarmutlu "İnsan" Olan Herkesin Sorunudur Küçükarmutlu Alman, Fransız, Kürt ya da Türk, herkesi ilgilendiriyor. Kendine insanın diyen, insanca, onurlu bir yaşam için uğraş verenele... "Hazineye ait arazi üzerinde gecekondular yapıp, buraların boşaltılacağı ve kamu yararına kullanılacağı ilan edilmesine karşın işgali sürdüren bir mahalle halkı" deme hakkını ve bilgisini Aldoğan'a kim verdi acaba? "Kamu yararına kullanılacağı" polislin açıklaması, başkasının değil. "Kamu yararı" denilen 20.000'e yakın insanın sokağa atılıp, yıkılan evlerinin

yerine füze rampası kurulması mı? "İşgal" dediniz ne? Barınma hakkını kullanıyor onlar. Gelen heyetlerin Armutlu'dan Güneydoğu'ya, Buca Cezaevi'ne kadar her konudaki ilgileri rahatsız ediyor onlar. Çünkü sırtları halka, yüzleri tekellere dönüktür.

Armutlu'ya heyetler gelmeye devam edecek. İnsan olmanın onurunu duyan, dünya halkları arasında dayanışmanın, dostluğun varlığına ve gerekliliğine inanan insanlar Alman olsun, Hollandalı, Belçikalı olsun insan olma görevlerini yerine getirmeye devam edecek. Armutlu bu dostluk bağlarıyla daha güçlenerek direnecek.

BİR İNSAN HAKLARI HEYETİ DAHA KARMUTLU'DA

Demirel hükümetinin K.Armutlu için aldığı yıkım kararının Sözen tarafından 3 Eylül'de imzalandığını açıklanmıştı. Ardından, bu karara karşı tepkiler yoğunlaşırken, Sözen ve destekçileri konuşma-makta ısrar ediyor.

11 Ekim'de Hollanda'dan K.Armutlu için yeni bir insan hakları heyeti geldi. E.Lubbers başkanlığındaki heyette H.V.Virgaarden adlı bir, bayan milletvekili, M.Virgaarden adlı bir avukat yer alıyordu.

N.Sözen'le görüşmek isteyen heyete randevu verilmedi.

DYP il Başkanı Muhsin Divan görüşme sırasında heyete gelişli açıklamalar yaptı. Yıkım yapmayacaklarını belirten il başkanı hükümetin yıkım kararından habersiz gibi davrandı.

Halkın arasındaki dostluk ve dayanışma duygusunun milliyeti yoktur. Nerede bir haksızlık, adaletsizlik, zulüm varsa ona karşı çıkmak herkesin görevidir.

Sarıyer Belediye Başkanı İnsan Yalçın Sözen'in yıkım kararına uymayacaklarını açıkladı.

İstanbul Milli Eğitim Müdür Yardımcısı Orhan Aras, heyetin sorunları yanıtlarken Armutlu'daki okullarda polis varlığını inkar etti. İsrarlar üzerine "Geçici olarak vardılar" dedi. "Ne yapacaksınız?" sorusuna karşılık "Okuldan çıkın, kendinize yer ayarlayın." diyeceklerini belirtti.

Görüşmelerden ve Armutlu ziyaretinden sonra basına açıklama yapan Hollanda heyeti Armutlu'nun bir yerleşim bölgesi olduğu gerçeğinin tanınmasını, 20.000 kişinin evlerinin yıkılması kararının iptal edilmesini, polislin bölgeden çekilerek Armutlu sakinlerine insanca yaşam koşullarının sağlanmasını istedi.

"BU HANIM İNSANLIK KAYGISINDAN GELMEDİ"

İlk günler Sözen'le görüşmeyen heyet, 16 Ekim'de Sözen'in danışmanı Biltin Tokar ile görüştü. Hollandalı heyette bir "öyalama" görüşmesi yapan Tokar, Armutlu'ya ilişkin sorunları ısrarla geçiştirdi.

SHP afişi asan ilçe başkanı cezaevinde

SHP Hekimhan İlçe Başkanı Kaya Ünsalan SHP'nin "Savaş Hayır Yaşasın Barış" afişini yaptırttıktan iki yıl hapis cezası aldı

Mücadele (Malatya)- SHP Hekimhan İlçe Başkanı Kaya Ünsalan, Körfez krizi döneminde SHP Genel Merkezi tarafından gönderilen "Savaş Hayır Yaşasın Barış" afişlerini yaptırdığı için 2 yıl hapis cezası aldı. Bu afişlerin 1991 yılında tüm SHP il ve ilçe başkanlıklarına gönderilmesi kararının altında şu anki Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin'in imzası bulunuyor.

Aynı zamanda Anadolu ÖZGÜDER yönetim kurulu eski üyesi olan Ünsalan için SHP Merkezi kilni bile kıpırdatmadı. "İnsan haklarının sınırsız ihlal edildiği, halkın çocuklarının katledildiği ülkemizde benim 2 yıl ceza almam büyük bir olay değildir. Hatta Bu karar benim için şeref verici bir karardır". Diyen Kaya Ünsalan, diğer yandan halkı aldatan SHP yöneticilerinin de bunun sonuçlarını hak ettikleri ölçüde görececeklerini vurguluyor.

Tam 1.5 saat konu dışı nutuk attı. Görüşme sonrası ayrılan heyetin arkasından daha sonra hakaret içeren sözler sarfetti. Konuşmalar İstanbul Belediyesi'nin gecekondular sorununa yaklaşımını ele veriyordu, İstanbul'un sorunlarını anlatan Tokar, yandan fazla nüfusu gecekondularda yaşayan halkın sorunlarına gelmekten ısrarla kaçındı.

Sözen, yıkım olmayacağını söylemişti. Şimdi nasıl bir politika uyguluyor?

- Hangi partidesiniz?

- Gecekondular sorunları hangi noktalar dan kaynaklanıyor?

- Anlatıcağım. Önce İstanbul'a ilgili kısımları vereyim. (Uzun uzun İstanbul'u anlatıyor)

- Fakat biz şimdi her türlü sorunu koşmak için gelmedik. Buradaki insanları durumunu öğrenmek istiyoruz

(Altyapı ile uzun anlatımlar sürüyor)

- Şu anda altyapı sorunları daha çok gecekondular bölgelerinde bulunmaktadır. Bu insanların sorunlarını halletmek istemiyor musunuz?

- İzin verirse anlatayım. (Genel projelerden bahsediyor)

- Pekli K.Armutlu bölgesi denince?

- K.Armutlu'ya en son gelelim isterseniz? Daha genel olarak konuşalım.

- Bizi asıl ilgilendiren budur. Onun için bu konuda soru sormak istiyoruz.

- Genel projeyi çizelim, ondan sonra özele doğru gelebiliriz.

Bir buçuk saat geçiyor, bir türlü Armutlu'ya gelmiyor.

Görüşme bittikten sonra B.Tokar orada bulunan basın muhabirlerine heyetin arkasından şu sözleri sarfediyordu:

"Bunların amacı sorunları çözmeye yönelik değil. Çözümless sorun olarak getirip bu çözümsüzlüğün sonuçlarından yararlanmaktır. Bu hanım insanlığa olan sorumluluğundan, insanlık kaygısından buraya gelmemiştir. Böyle bir misyonu da yok."

5000 gecekondunun yıkım kararı altında imzası olanlar tabii ki gelenlerin insanlık kaygısını anlayamayacaklardır. Çünkü onlar belediyenin kollarından halkın sorunlarını çözmek için değil, kendi çıkarları için işgal ediyorlar. Halkın evlerini başlarına yıkmaya ve buraları tekellere peşkes çekmeye çalışanlar sıra halka hesap vermeye geldiğinde suç dosyalarını gizleyemeyecekler. imzaladıkları belgeler, söyledikleri sözler onların yüzkarası olacak.

Her şey bitti onlar için

70 yaşındaki analan cöplayanlar, her gece ama her gece aynı kabusla uyanacaklar bundan böyle. Kurutmaya çalıştığı denizin kabaran dalgalarında yitip giderken fırlayacakları yataklarından. Bir bardak suya bile erişemeyecekler terden bulutlarında.

Değil eli sopalı çapulcuların, panzerleriyle gelin... Ramboluların gelin. Çığneyin paletleriyle dilerse. Ama iyi bilin ki onlar geleceğizdir. irinli ellerinizle onlara dokunmanıza izin veremeyeceğiz. Tarihini akışını durdurabileceğini sanıyorlar. Makbule ve Kayhan'ın cenazelerinde bir kez daha direniş duvarına çıpıyorlar. Bir kez daha yenildiler silahları ve cöplarıyla.

Onlar Manukyanların fedasıydılar. insan bedenleri alıp satılanların rüşvetleri vardı kursaklarında. Ahlaksızdılar. Elleri kırılırdı. Her şey ama her şey bittiği onlar için.

Kapıya yanan çevik kuvvet otobüslerinin yerlerde sürüklenerek indirilen 94 kişi yine cop, tekme ve yumruk darbeyle Küçüközy Karakolu'na dolduruldu.

Karakol görevlisi resmi ve sivil polislerin de katılımıyla üç saat boyunca bütün kınleriyle saldırdılar. Kan kokusu almış çakallar gibiydiler. Korkaktılar. Halk düşmanlıydılar.

Menzîrin de açıkladığı gibi işkence artık yalnızca Gayrettepe'de değildi. Artık sistemli olarak karakollara kaydırılıyordu. Hemen tüm Emniyet Amirliklerinde siyasi şube işkencecilerinin büröları da kurul-

muştu.

Ama onlar şehitlerine sahip çıkmamış bedeline her zaman hazırdılar. Ya polisler? "Ben yaptım", "ben dövdüm" diyebilecekler miydi? "Cenazede halka ben ateş ettim" diyebilecekler miydi? Simdi her biri nezarethanenin önünde günah çıkarma kuyruğuna girmişlerdi. Onlar dövmemişlerdi. Küfür eden, ateş açan da onlar değildiler. "Bazı şerefiz sadiste-

rin" yüzünden onlar hedef oluyordı. Daha üç aylık polistler. Çocukları vardı...

İfade yok... İmza yok... Aşık grevinin üçüncü ya da dördüncü günü bu kez sıra ifade almaya geliyor. Kapıya önce resmi amirler gelip "Çocuklar şimdi tek tek ifade vermeniz gerekiyor." diye yumuşak bir üslupla söze giriyor. Yalnızca kararlı ve tek bir yanıt yükseliyor: "İfade Yok".

Bu kez sivil polisler deniyorlar şanslarını. Hışmıla saldırmıyorlar sorguya aldıkları ilk devrimcileri. Ama hem sorguya aldıkları devrimcilerin hem de nezarethanedekilerin sloganları patlıyor suratlarını. Tamam diyorlar ifade istemiyoruz. Ama ekspertiz için bir şeyler yazın diyorlar. Kalemi dahi ellerine tutuşturamıyorlar. Yine saldırmıyorlar. Merkez Karakolu yine sloganlarla dölp taşıyor. Biraz sonra bıraktıkları devrimci, arkadaşlarının yanına zafır işaretleri ile geliyor. Yüzü gözü kan içinde ama başı dımık.

Hayal kırıklığına uğrayan işkenceciler mahkeme gününe kadar bir daha da ne geliyorlar ne de böyle bir şey kalkışabiliyorlar.

"Cenazelerimizin nasıl kaldırılacağını onlara öğreteceğiz"

15 Ağustos'ta Ankara'da katledilen 5 Devrimci Sol savaşçısından Nuriyaset Beyhan ve Eyüphan Polat'ın 20 Ağustos'ta İstanbul Sanayi Mahallesi mezarlığında yapılan cenaze törenine katılanlardan dövlütle karşılaştı. Alınan ve dokuz gün işkence gören 31'li tutuklu olmak üzere 56 kişi hakkında gösteri yürüyüşü yaptıkları, pankart taşıdıkları ve molotof kullandıkları gerekçesiyle açılan dava 16 Ekim günü yapıldı. Mahkeme salonesında tutuklulardan başka hakkında dava açılanlar ve aileler de vardı.

Duruma süresince mahkeme heyetinin bütün tutuklulara sanki cenazeye katılmak suçmuş gibi "Cenazeye katıldın mı?" şeklinde soru yönelmesine avukatlar müdahale ettiler ve mahkeme heyetinin bu tutumunun kasıtlı olduğunu, bu şekilde insanları başta gösterme çabaları için girmeselerdi gerekliliğini belirttiler.

"Katılmadım", "yapmadım" şeklinde bir tavır bekleyen burjuva basını, mahkeme heyeti ve orada bulunan diğer kişiler o gün bir kez daha yanıltıldı.

Çinli orada bulunanlar "Ne söylediksek yaptık, ne yapayız savunduk" diyenleri juratıttıp polonikle hareket eden ve yargılanan değil gerçekleri söyleyip haklarını savunmaldı. Yargılanması gereken gerçek suçluların kimler olduğunu belirterek "halkın adaleti"ne olan inanç ve güvenlerini haykırırlar.

Durumuna verilen kna bir arada sonra mahkeme heyetinin 21 tabiiye, iki poliste cenaze sahiplerinin dinlenmesi için mahkemeyi iletir bir tarihte atıp, 10 kişinin tutukluğuna devam kararı vermesiyle tutuklular "Yaşam Halkın Adaneti", "Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür", "Halkıya Kazanacağız" sloganlarını atarak salonsu terk ettiler. ☺

"Bunu ya onlar öğrenecek ya da biz onlara öğreteceğiz"

İşkencecilerden biri bana kalemi uzattı. Elimi sürmedim diye görünce "Ben yazdımını bilirim." deyip saldırmaya başladı. Hemen slogan atmaya başladım. Onlar vuruyor küfür ediyor, ben slogan alıyorum. Nezarethanedeki dostlarım da benimle birlikte haykırıyorlardı. "İnsanlık Onuru işkenceyi Yenecek"

Tek şey düşünüyordum. Dönüşte nezarete başım dik girecektim. Ara verdiler. Diledikleri olmayınca yine devam ettiler. Bağırıyor, küfür ediyor "Bizden ne istiyorsunuz, gün yuktandıkiler uğraşın." diye bağırıyorduk. Odaya girdiğimde "ben yazdımını bilirim" diyen işkenceci simdi avaz avaz "Bunlar bizden ne istiyor" diyor.

"Ne yapalım emir kuluyuz." diyen işkenceciler sunu iyi bilsinler ki, bin kez daha ellerine düşsem de, tutuklansam da şehitlerimizin cenazelerinde onlarla yine karşılaşacağım. Bunu ya onlar öğrenecekler ya da biz onlara öğreteceğiz. Ahmet Yılmaz Yeğit (Gaziosmanpaşa merkez karakolunda tutulanlardan)

"İyi ki devrimcilerin cenazesine katıldım"

Ben cenazeye gazete ilanını okuyarak katıldım. Bir cenazeye katıldığım için gözaltına alınıp öldürülsüye dövlüceğim aklimın ucundan bile geçmezdi.

Gördüklerim ve yaşadıklarım insanlık açısından utanç verici. Polislerin insan olabileceklerine bile inanmıyorum. Cenaze alanında o anılara ve bacılara yaptıkları işkence gözlerinin önünden gitmiyor.

Düşündüm, insanların bu kadar dirençli, inançlı, azimli olmasına neden olan şey neydi? Her türlü baskıya rağmen şehitlerine sahip çıkıyorlardı.

İyi ki, devrimcilerin cenazesine katıldım diyebiliyorum.

Ayça Özkan (Esnaf)

Röportajlar

"Bizim şehitlerimize duyduğumuz sevgi onların kinini yenecek güce sahiptir"

Şehitlerimizle gönül bağımız var. Onlar ölürken "Halkımız sizi çok seviyoruz." diyerek şehit düştüler. Gazi Mahallesi halkı onları evlatları olarak karşıladılar. Bunu içlerine sindiremeyen polisler halka saldırdılar. Gözaltına aldılar, işkence yaptılar, tutukladılar. Ama yenilen yine kendileriydi. Savaşçılarımız sahip çıkma geleneğimizi engelleyeceklerini sanıyorlarsa yanılıyorlar. Bunu kendileri de göreceklerdir. Bizim şehitlerimize duyduğumuz sevgi onların kinini yenecek güce sahiptir.

Murat Saltuk
(Gazi mahallesinden)

"Şehitlerimizi yalnız bırakmayacağız"

Cenazeye katılmama kaynana ve kaynatam izin vermediler. Çocuğuma yiyecek alma bahanesiyle dışarı çıkıp bakıyordum, iki kez bakkala gittim. Sonra arkadaşların toplandığını gördüm. Ve ben de katıldım.

Cenazelerimize sahip çıkarsak bizi öldüreceklerini ve bundan da kimsenin haberinin olmayacağını söylüyorlardı. Şehitlerimizi kimsenin sahiplenmesini istemiyorlardı. Ben de "Onlar bizim, biz cenazelerimize her zaman sahip çıkacağız" dedim. Hiç kimse kararından döndüremez beni. Bundan sonra da şehitlerimizi yalnız bırakmayacağız. Cenazelerimizi çok güzel kaldırılır. Neşeli olalım diyoruz çünkü onlar ölmediler.

Fatma Kaya
(Ev kadını, Gazi Mahallesinden)

"Direncimize direnç kattık"

Bu güzel insanlara olan son görevimizi onlara layık bir şekilde yapmalıydık.

Medine ZENGİN
(Hemsire)

Cenazeye katılmak üzere Gazi Mahallesi'ne gittim. Bölgenin abluka altına alınmış olduğunu gördüm. Bölgeye girer-girmez sokaklardan gençlerin, anaların, çocukların cenazeye gelenlere yardımcı olup, onları mezarlığa kadar getirdiklerine tanık oldum.

Gözaltına alındıktan sonra, Gaziosmanpaşa Karakolu'na on kadın ve on üç erkek arkadaş getirildik. Burada tüm arkadaşların sürekli kustuklarına, koridorların kan gölüne döndüğüne tanık oldum.

Aynı gece bizi sorguya alıp tehditlerle ifademizi almaya çalıştılar, ama hepimiz susma hakkımızı kullanacağımızı, hiçbir belgeye imza atmayacağımızı ve savcılığa çıkarılmaya kadar açık grevi yapacağımızı, cenazeye katılmamın yasal bir sınırlaması olmadığını söyledik. Daha sonraki günlerde erkek arkadaşlarımızla hücremin önünde işkence yapıp, bizi psikolojik olarak yıpratmayı amaçladılar, ama onlara en iyi verebileceğimiz cevabı "İnsanlık Onuru işkenceyi Yenecek" sloganını atarak verdik.

Gözaltı süresince ailelerimiz bizi yalnız bırakmadılar. Gözaltı süresinde şehitlerimiz için anma yaptık. Marşlarımızla, sloganlarımızla, türkülerimizle, coşumuzu coşku, direncimizi direnç kattık. Kazanılmış değerlerimize leke sürmeden marşlarla ve türkülerimizle DGM'ye sevk edildik.

Medine Zengin
(Hemsire)

Katliam varsa kontrgerilla yok "Vatan-millet" varsa kontrgerilla var!

"Bunlar neler neler yapıyor"

"Ben Özel Harp Dairesi'ni herkese açıyorum. Herkes görsün. (...) Amerika'da DELTA FORCE var. İngiltere'de SAS'lar var. (...) Bunlar iddia edildiği gibi, kontrgerilla ile hiç alakası olmayan kuvvetlerdir. Bunlar seçme su-bay ve astsubaylardan oluşuyor. Özel Kuvvetler Komutanlığı altında örgütlenmişlerdir. Amerika'da DELTA FORCE'un bulunduğu yerde eğitim gördüler. Biz bu kuvveti daha da büyüteceğiz. (...) Bunlar neler neler yapıyor, fakat hiç kimse bilmez." (18 Ekim, Hürriyet)

"Meydan okuyorum"

Demirel: "Meydan okuyorum. Kontrgerilla olayını kimse ağzında çiğnemesin. Benim idare ettiğim Türkiye'de esarengiz şeyler olmuşsa, onu bulup çıkarırsınlar, sorumlusu benim." (29.11.1990, Cumhuriyet)
Evren: "Özel Harp Dairesi için 'Ben izin vermedim, ama haberim olmadan belki bazı olaylarda yer almıştır.' (26.11.1990, Hürriyet)
İsmet Sezgin: "Kontrgerilla yaptı diyorsanız, kontrgerillayı yakalayın, getirin." (Gazeteci Hatiz Akdemir'in katilinden sonra)

Birbirlerine çok yakın iki zamanda hem kontrgerillayı kabul edip, hem de reddetmenin bir başka örneği var mıdır? Gerçi burası Türkiye. Ancak kontrgerilla devkusu olmaktan çıkmıştır. Güreş'in sözleri açıklar. Onu başka yerlerde de aramaya gerek yoktur. Kontrgerilla deyince, devletin Özel Harp Dairesi'ne ne eşit işaretlerle birlikte bakmak yeterli.

"Kontrgerillayı yakalayın, getirin"

"Ben izini vermedim, ama"

"Bu teşkilatın amacı şudur: Karşı sa-vaşa giren bir düşman vardır. Kontrgerilla düşman bölgesine sızarak oradaki halkı mukavemet için organize eder. Ya da düşman toprağına girmiştir, kontrgerilla bölgesinde kalıp halkı direnişe teşvik eder, organize eder.

Bu kuruluşlar her ülkede var. İngiltere'de SAS alayı, ABD'de DELTA FORCE budur. Bizde de Özel Kuvvetler Komutanlığı vardır. Fevkalade iyi eğitimlislerdir, ama görevleri bellidir." (Şimşak katliamı sonrası)

Korkuyorlar, korkacaklar

16-17 Nisan katliamının mahkemesi devam ediyor. 8 Ekim günü İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin bekleme salonu yine işkenceciler, katillerle doluydu. 16-17 Nisan operasyonuna katılan işkenceci polisler tanıklık yapmaya gelmişlerdi. Yüzlerce devrimcinin kanlarına el bulanmış işkenceciler, hiç de ev basmaya gittikleri gibi, operasyonlarda katlettikleri insanların üzerine sayısız kurşun sıktıkları gibi değillerdi. Bugün, her zaman sarhoş gezen serseri gürhunun ayık gezdiği çok ender zamanlardan biriydi.

Korkuları, rahatsızlıklarını tedirginliklerinden anlaşılabilen bu insanlık müsveddeleri, tutukluların ailelerinden dahi gözlerini kapıyor, yüzlerini gizlemeye çalışıyorlardı. Süt dökmüş kedilerden farksızdılar.

Duruşma başlayıp da tanık olarak içeriye ilk alınan Başkomiser Mesut Yıldız oldu. Mesut Yıldız Bakırköy'deki eve düzenlenen operasyonu sahneleyen olduğu halde, düzenlediği senaryoları anlatmaya dahi çekiniyordu. Şimdi ne sarhoştu ne de alinde, belinde biraz olsun kendisini güvenceye hissettiği silahları vardı.

Panik içerisindeydiler. Tutuklulara sürekli arkaalan dörük dumaya çalışmalarına rağmen mahkeme heyeti Bakırköy'den alınan insanların kimler olduğunu sorduğunda dahi arkaalarına dönme ve bizlerle yüz yüze gelme cesareti bile gösteremiyorlar, gözleriyle bir bakış fırlatıyorlardı. Mahkeme heyeti tutukluların yüzlerini bakmaları için birkaç kez yarmak zorunda kaldı.

Mesut Yıldız tanıklık yaparken bu kişinin işkenceci olduğu, gözaltı süresi boyunca her türlü işkenceyi yaptıktan çekinmediği, uyguladığı, uyguladığı söylendiğinde ne yapacağını yine şaşırdı, eli ayağına dolandı. Ve mahkeme salonundan çıkana kadar da başını kaldırmadı. Elbette yaptığının utanacağı için değil. Asıl derdi tanınmamdır, yüzünü gizlemek, saklamak ve tutuklularla yüz yüze gelmemektir. Bir de tanık yerine oturduğunda tutsak ailelerinin kin ve öfkesini içeren sözlerini yüzüne haykırmaları işkencecileri iyice hursuz etti. Bir an önce mahkeme salonundan çıkmak istiyorlardı. Ama olmadı. Mahkemenin sürdüğü iki saat boyunca ailelerin ve tutsakların öfke dolu bakışlarıyla karşı karşıya kalmak onlar için işkence haline geldi.

Diğer polislerin de başkomiserlerinden aşağı kalır

yanları yoktu, hepsi konuşmalarında ezbere "Tutanaktaki ifade geçerlidir." sözünü tekrarlıyorlardı. "Ben çok operasyona katıldım, hatırlamıyorum." demek'e birçok devrimcinin kanına elimi sürdüm diyorlar ve suçlarını ısrarla ediyorlardı.

Mahkeme heyeti de çok yoğun çalışan polislere operasyonda ne kadar katkılan olduğunu hatırlatıyor, onlara yardımcı olmaktan çekiniyordu. Mahkemede polislerin dışında gelen tanıklar da vardı. Bunlardan biri Ayşe Gülen'in katledildiği evin yöneticisiydi. Ayşe Gülen'e beslediği saygı konuşmalarından hissediliyordu. Sürekli "hanımefendi" vurgulamasını yapıyor ve bütün bu yaşananların senaryo olduğunu, devrimcilerin katledilmesine duyduğu tepkili tüm davranışlarıyla yansıtırdu.

Operasyon gecesi saat bir sıralarında silah sesleriyle uyandırdığını ve kısa sürede katliamın tamamlandığını ifade ediyordu.

İki saat süren duruşma polislerin hazırlandığı senaryonun devamından başka bir şey değildi. Mahkeme heyetinin dosyayı hiç bilmemesi, oldukça ilgisiz tavırlarıyla mahkeme sona eriyordu ve karar her zamanki gibi "tutuklularının devamına" idi.

Silaha sarılmak, işkence yapmak kolaydır. Varsa cesaretiniz, yaptıklarınızı savunun. "Biz öldürdük.", "Biz işkence yaptık" deyin.

Dosyalar kapandı Kontrgerilla cinayetleri sürüyor

Bugünlerde ne Demirel'in ne de Hayri Kozakçıoğlu'nun yama yaklaşılmıyor. Birbirleriyle celise de her ikisi de birkaç "faili meçhul cinayet" dışında bütün olayların faillerin yakalandığını açıkladılar Demirel "teror" karşı ne kadar başanlı olduklarını göstermek için böyle bir açıklamaya ihtiyaç duyuyordu. Bir Muammer Akso", Çetin Emek ve Bahriye Uçok'un failleri tespit edilememiş, gerisini hükümetleri "üstün gayretleriyle" aydınlatmıştı.

Turan Dursun'u unuttuğunu Demirel'e Kozakçıoğlu hatırlatmak zorunda kaldı. İstanbul'da "faili meçhul" ka-lan olaylardan biri de Turan Dursun'un katledilmesi olayıydı. Sevinçlerinden göklere çıkarken, hiç kimse de bu dört kişinin faillerinin neden bulunmadığını onlara sormadı. Her "faili meçhul" cinayete bir kulp takmayı unutturan. Kürdistan'dakilerini örgüt içi hesaplaşmalara ve ulusal harekette Hizballahçılara havale eden iktidar, kontrgerillanın doğrudan cinayetleri için adres göstermiyor ve kontrgerillanın bu cinayetlerini "faili meçhul" bırakıyor Nasıl açıklayacaklar? Bunları devletin Özel Harp Dairesi nam-ı diğer kontrgerillası yaptı. "Faili budur" deyip kendi kendilerini mi ele verecekler?

Kaldı ki, bütün olayların faillerini nasıl açıkladıkları da şur değil. Çünkü dikkatli bir göz, duyulabilir kulak kolaylıkla nasıl fail yaratıldığını, bir olaya nasıl onlarca failin bulunduğu da görebilir. Örneğin, bugüne kadar Hulusi Sayın eylemi için onlarca insan "fail" olarak tanıtıldı. İşkence ve infaz timindeki polis Hacı Bey Kaya için bir o kadar insan, bir o kadar silah ortaya "çıkarıldı". Açıklamalarla baksanız, Nural Uçurum'u bir ordunun vurduğunu sanabilirsiniz. Kimi yakaladıysa, hemen Nural Uçurum'la ilgili eylemin "faili" yaptılar. Her olaya fail bulmada bu hükümetin üzerine yok. Bunun için kontrgerillanın doğrudan cinayetleri dışındaki olaylara failer buldular. Ama hep bir yerlerde açık veriyorlar. 3-4 kişi yaptı diye açıkladıkları eylemlere her seferinde 5, 10 hatta daha fazla fail bulunuyor.

Buğün mücadelelerin en önemli sorunlarından biri de, kitleleri harekete geçirdikten sonra da onların sağduyulu fikirlerini açığa çıkartabilmek, zekalarını yaratıcılıklarını mücadeleye katabilmektir. Kitlelerin katılımını düşünce, öneri düzeyinde hareket geçirecek sürekli mekanizmalar yaratılmadığı zaman, kitleleri genel düzeyde etkilemek ve onların ilgisini çekmek gelif geçici olacaktır.

Madecilerin sıcaklığı safaları belirginleştiriyor ve satışlarına hazırlıyor. Emekçi halk hak alma peşinde koşarken, ister istemez müdencilerin ratosına doğru yol alıyor. Ve savaş gereğiyle yüz yüze geliyor. Zaten devrimci ve ulusal madeclerle kesimeverim ekonomik çöküşün, daha geniş kesimlerle bulacak kanalları açamamasının sıkıntısı her zamankinden daha fazla hissediliyor. Sadece ekonomik sınırlar için hesaplan müdencilerin günümüz koşullarında sonuç almaktan uzak olduğunu görmemek için çok olamak gerekir. Yasallığın ömrü çoktan tükeni.

Gelişmelerin önüne geçilerek kontrolün ve denetimin sağlanamadığı, politika ve deyimliğin kültür ve değerlerin yerleştirilip yaygınlaştırılmadığı her yerde fedakarlıklar ve harcanan emekler istenilen sonuçları vermiyor. Mücadele böyle bir gelişim göstermeyince tıkanıyor, çok sürmeden gerisinde sadece bir deney bırakarak saman alevi gibi sönpü gidiyor. Geleceği ve istikrarı olmuyor.

[illegible][illegible]

Mücadelede öne çıkan, kamusal domainlerde kendisini gösteren insanlara özel bir ilgi yaklaşılmadın, onları sıkıyıkla kavrayıp her şeyiyle mücadele etmek için yoğun bir çaba sarfılmadın, demektir ki toplum kültürü ne olduğu düşünülmeden insanlarla ilgili olunarak kavratılmadın, onları mücadelede kalıcı bir elemanı yapmak mümkün değildi. Mücadelede insanlar ile öne çıkartılarak kişisel devrimler anlatılarak adanmış anlayışla yenilipen dönüştürülerek politik bir kafa ya sahip hale getirilmenden, gelecek için kalıcılığı düşünülmemiştir. Mücadele temel olarak, sistemizi, programızı çalışmalarıyla gerçekleştireceğiz gibi bir anlayışla da insanlarla yoğun verimlere ve onları mücadelede hayli verimlere kazandırmak insan haline getiremeyecektir, insanı yoğunluk ve yeni bir süreç her şeyiyle hazırlamak için tonlarca emek, program, düşünce, emel, sabır, kalıcılık gerekir. Sürünce emek ve alın teri gerekir.

Çalışma alanlarındaki yaratıcı faali-

[illegible]

Mücadelemize katılanlara yaptıkları işi sevdirmek gerekir. Emekçiler mücadeleye yabancısızlamalıdır. Emek ve alın teri dökme işine, düşünce üretmeye her safhada katılmalı, hünelerinin mücadeleye katılmasını getirecektir. En üretken ve yaratıcı kaynak halktır ve önemli olan bu kaynağı keşfetmek kadar içindeki cevheri de açığa çıkarmaktır. Emekçiler mücadeleden bekledikleri hazzı alabildikleri ölçüde kitleleşmenin engelleri birer birer kalkacaktır.

Emekçileri politikleştirirken, düşünce

Politikleşen halk mücadeleyi omuzlayacaktır

[illegible][illegible]

Emekçiler politikleştirildikçe mücadele belli sınıfa insanın omuzlarından millîlerle, halk komiteleriyle, halkın kendi yarattığı her türlü savaşa dönük örgütlülüklerle halkın omuzlarına kayarak kolay kolay sökülmemekçe şekilde derinlere kök salacaktır. Bugün devrimciler dikkatlerini halkı politikleştirme üzerine toplamalı ve mücadeleyle kitlelerin omuzlarına sağlam bir şekilde oturtmanın yollarını genişletmelidirler.

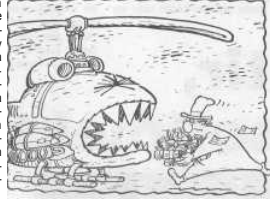
Yüz lira ekmek içinse, yüz lira da silah için

1992 yılında "Doğu ve Güneydoğu Anadolu "ya toplam 6,5 trilyonluk yatırım yapılmasının planlandığı açıklandı.

İktidar, aldığı bir kararla, Kürdistan'da kullanılmak üzere, toplam değeri 6,5 trilyon lira olan 75 adet Black-Hawk helikopter almak için ABD'deki Skorsky firmasıyla anlaşma imzalandı.

Görüldüğü gibi "Kürdistan'a altyapı götürüyoruz" deyışleri, kocaman bir yalandan ibarettir. Çünkü Demirel'in "büyük bir hamle" gibi görünmesini istediği, trilyonluk rakamlarla ifade edilen yatırım için ayrılan pay, bir çırpıda alınırken 75 helikopterin toplam değerine eşittir.

Bu durum, iktidarın hem ekonomik hem de siyasal programının terörden başka bir şey içermediğini açıkça gösteriyor. Kürdistan'da bir yandan ekonomik yaptırımlarla halkların boğazına çökenler, diğer yandan da Kürdistan için harcadıkları her kuruş için halka bir kuruş sık mayı da ihmal etmiyorlar...

Memur maaşları "zorunlu perhiz yasasına" göre belirlendi

1993 yılı memur maaş zammı belirlendi. Her yıl son ana kadar devlet sırrı gibi saklanan zam, bu yıl iki ay öncesinden açıklandı. Ne de olsa, ufukta yerel seçimler vardı.% 70'lerin üzerinde seyreden enflasyona rağmen, memurlara % 28.5 zammı yeterli gören milletvekilleri, 26 milyon lira olan maaşlarına % 108 oranında zam istiyorlar. 1988 in Aralık ayındaki bir basın toplantısında, "Son on bir ayın korkunç pahalılığı vatandaşın sofrasını ıssız çöle çevirmiştir. Bu gidişte belki önümüzdeki yıl zorunlu perhiz yasası getirilir." diyerek dönemin iktidarını eleştiren Demirel, şimdi de, "Bütçemiz buna el veriyor. Var da vermiyor muyuz?" diyor. "Memurlar enflasyona ezilmeyeceğiz" diyenlerin ilk on ayı, enflasyonun memurları ve emekli halkın elindeki avucundakini silip süpürmesine yetti de arttı bile.

Toplam işsiz sayısı 5 milyonu aştı

İş ve İşçi Bulma Kurumu'na Ocak-Nisan döneminde başvurularla kayıtlı işsiz sayısı 866 bine ulaştı. Bu oran geçen yıla göre % 33 artışı ifade ediyor. Kurumun işe yerleştirdiği işsiz sayısı ise % 9.5 azalarak, 50 bine indi. Tabii bu rakamlar sadece İş ve İşçi Bulma Kurumu'na başvuranların sayısıdır.

1992 yılının ekonomik programında % 7.3 olarak yer alan işsizlik oranı, geçen on aylık süre içinde DIE tarafından bile "tekzip" edilerek, % 10 olarak açıklandı. Ekonomik programda resmi kayıtlara göre 1 milyon 470 bin olan işsiz sayısı, 1992'de 1 milyon 553 bine yükselirken,

DİE'nin verilerine göre, işsiz sayısının 5 milyona yaklaştığı belirlendi. "Herkes iş ve aş" di-

İş aslanın ağzında

"Herkes iş ve aş" diyen iktidar, bugün kamu kesimindeki açığı aşağı çekmenin tek yolu olarak işsiz sayısının azaltılmasını öngörüyor.

Bakmayın siz onların herkesi iş ve aş dedigine. Birakalım herkes iş ve aş, onların emekli halka zımnık kołatmaya bile niyetleri yok. Söylediklerini

yapmaya ne niyetleri, ne ekonomik ve siyasal gücüleri var. Onların çıkarları işsiz sayısını artırmakta değil,

Devlet katında bir oyun: "Özelleştirelim mi, özerkleştirelim mi?"

Her partiden bir ses çıktı... "KIT'leri özelleştirmek gerek...". "Yok, hayır. KIT'ler özerkleştirilmeli" dediler. Kendilerine göre bunların "nedenlerini" de sayıp döktüler. KIT'lerin "özel" ya da "özerk" olmasının faydalarını öve öve bitemediler. Artık kimse "özelleştirme" ya da "özerkleştirme" arasındaki "ince" farklılık üzerinde pek durmuyor. Sadece ekonominin kamburu olarak gördükleri KIT'lerin bir an önce nasıl elden çıkarılabileceği konuşuluyor.

Tekelci burjuvazi "özelleştirme takvimi" istiyor

Sabancı, geçtiğimiz hafta içinde yaptığı bir konuşmada "Türkiye'de 60 milyon insanın mutluluğu, özelleştirme bağlı" diyerek, koalisyon iktidarının özelleştirme işini yılan hikayesine döndürmeden bir an önce bitirmesini istedi. Sabancı'nın özelleştirme isteği bilindiği gibi ne sadece Sabancı'ya özgüdür ne de yeni bir şeydir. Bu tekeli burjuvazinin ve iktidarın da isteğidir. Bugün yığın olarak tartışılan özelleştirme operasyonları, 24 Ocak kararlarının bir uzantısıdır; emperyalizmin dayattığı "izlenmesi zorunlu" ekonomik politikanın hedefleriyle de tam bir uygunluk içindedir. Özelleştirme kamu mülkiyetinin tekeli burjuvaziye devri anlamına geliyor. Bunun marifeti da, rekabet gücü olmayan, verimsiz çalışan, zarar eden KIT'leri "adam etmeye" dayanıyor. Sabancı'nın ve diğer işbirlikçi tekellerin acelesi de işte bu kaymağı bir an önce mideye indirme isteğini yansıtır.

Özelleştirme masalı...

Özelleştirmenin tekeller tarafından dört gözle beklenmesi ve bu politikanın bol bol övgü alması boşuna değildir. Yıllar öncesi tekellere kaynak aktarabilmek ve tekellerin palazlanmasını sağlamak için kurulan KIT'lerin giderek kapladığı alan, bugün devlet olanaklarıyla palazlanan sermaye için ıstah kabartıcı bir duruma gelmiştir. Olgarış, özelleştirme politikasıyla bir taşla çok kuş vurma'nın hesabını yapıyor. Ne var ki, düzenin ekonomik ve siyasal gücü iktidarların arpalığı durumuna gelmiş KIT'lerin bir çırpıda özelleştirilmesini sağlayamıyor.

Burjuvazinin ya da devletin elinde, ne fark eder...

Bugün "Özelleştirme ülke ekonomisinin güçlenmesini sağlayacaktır" sözü yalan ve demagogiden ibarettir. Çünkü bu masalın timsahın daha iyi semirmesi için dişlerini temizlemekten öte bir anlamı yok. Onların söylediği gibi, hiçbir soruna da çare olmayacaktır. Onların hesapladığı işsiz sayısını çoğaltmak, KIT'lere bedava konmak, hafta üstüne para almaktır... O yüzden de, bugün KIT'lerin özelleştirilmesi ya da devlet denetiminde kalması emekçi sınıflar açısından fazla bir anlam ifade etmiyor. KIT'ler özelleştirilse de, bu haliyle kalsa da sonuçta düzenin amaçlarına hizmet ediyor. Bizim için asıl olan, devlet ya da özel sektör eliyle gerçekleştirilen sömürü ve baskılara karşı çıkıp mücadele etmek, özelleştirme adı altında yapılacak olan işçi kıyımına karşı durmaktır.

Kuyruklar... Ucu bucağı belirlenemeyen, ama öfke ve kin dolu, düzeni sarımsı potansiyeli olan kuyruklar...

Bir devrimci her şeyden önce bir ideolojik-siyasi çizgiye ve bunu somutlaştıran, maddi bir varlık haline getiren örgütsel yapıya "sahip" olmalıdır. Bu benim çizğim, bu benim örgütüm diyemeyen ve bunu içinde hissetmeyen birinin "gönüllü devrimciliği"nden söz etmek mümkün değildir. "Benim çizğim", "Benim hareketim" duygusu nasıl gerçekleşir sorusu gündeme geldiğinde ise, devrimci saflardaki sahiplenme olgusu ortaya çıkar.

manian, örgütlü yapı içerisinde de olsa, kapitalist mülkiyet ilişkilerinden, bireyci ideolojilerden etkilenmektedir ve bu durum mücadelenin çeşitli noktalarında eksiklikler, zaafılar yaratmaktadır. Bunun çeşitli etkileri arasında sahiplenme duygusundaki eksiklik de vardır.

Devrimi, Mücadeleyi Sahiplenmek...

Devrimci hareketin ve mücadelenin atılım yapmasının koşullarından biri olarak her dönem vurguladığımız "biz" olgusu, dönemin taşıdığı zorluklar ve dayattığı görevler karşısında giderek daha da güçlendirilmesi, yaygınlaştırılması gereken bir olgu haline gelmiştir. -Bunu hemen her yazımızda vurguluyor ve "biz" olgusunu zaafa uğratan çeşitli tavır ve

ceğimiz yaklaşım biçimleridir.

Devrimciğin gönüllülük temelinde biçimlendiği hep söylenir. Ancak kimilerinde bu gönüllülük olgusu temellerden yoksundur veya zamanla içi boşalmıştır. Gönüllülük, ideolojik-siyasi bilinçle, güçlü bir devrimci iradeyle, inisiyatif ve yaratıcılıkla anlam kazanır ve ifadesini örgütsel faaliyetlerde bulur. Örgütsel bir işleyiş içerisinde varlık gösteremeyen, bunun bir parçası olamayan gönüllülük yaratıcı olmaz, inisiyatif sahibi olmaz, güçlü bir iradeye sahip olmaz vb... Tüm bunlar bir örgütsel işleyişle, onun ilke ve kurallarıyla ve en önemlisi de ideolojik-siyasi çizgiyle sahip olunabilecek devrimci özelliklerdir.

O halde bir devrimci her şeyden önce bir ideolojik-siyasi çizgiye ve bunu somutlaştıran, maddi bir varlık haline getiren örgütsel yapıya "sahip" olmalıdır. Bu benim çizğim, bu benim örgütüm diyemeyen ve bunu içinde hissetmeyen biri-

Sahiplenme devrimi istemektir, mücadeleyi yükseltmektir...

Onlar sanıyorlardı ki, ÖZGÜR-DER'i basınca cenazeler ortada kalacak. Bunun için yaşı analara, çocuklara, şehitlerimizin ailelerine saldırdılar, gözaltına aldılar, işkence yaptılar. Ancak yanıldılar. 12 Temmuz şehitleri halkımızın ellerinde, dillerinde ve yüreklerindeydi. Ağır bedeller ödediğimiz yarattıklarımız, yarattıklarımız gururla bizimle birlikteydiler.

Sahiplenme insanın en köklü içgüdülerinden biridir, ilk insanın doğanın vahşi koşullarında yaşamak için verdiği savaş sadece kendisiyle sınırlı olmayan bir savaştır. Bu savaşta kendi dünyasını korur. İlkel insanın dünyası ise birlikte yaşadığı "sürü"dür. İşte sahiplenme bu "sürü" ve onun sorunlarına karşıdır, yaşamı sürdürmek için verilen savaşta somutlanır.

Özel mülkiyet ilişkilerinin insanda yarattığı yabancılaşma, onun her şeyini olduğu gibi içgüdülerini de etkiler ve kapitalizm koşullarında tüm insani özelliklerin metalaştığına tanık oluruz. Sahiplenme içgüdüğü de bunlardan biridir ve feodal dönemin en üstün duyguları olarak biçimlenen sahiplenme, kapitalizmde hızla paraya, çıkara sahip olma biçimine dönüşmüştür. Ve ilk insanın bu ilkel güdüsü feodal dönemde biraz daha bilince yansıyor insanı bir duygu iken, kapitalizmde artıların eksiklerin belirlediği bir ticari he-

saba, yalan, hile, zor ve baskının belirlediği bir "yönetme"ye dönüşmüştür. Feodal ortacığın bireysel kahramanları da yoktur artık. Don Kışotlan, Giyom Telleri, Köroğlular, Dadaoğluların çıkaran topluma ve değerlere sahiplenme duygusu yerini çıkara bırakmıştır çünkü.

Devrimci mücadele bilimsel bir temele oturmak zorundadır. Ancak bu gerçek devrimci mücadelenin insanlarla yürüdüğü ve amaçlanan sınıfsız toplumun temelini insanı insan yapmak olduğunu reddetmez, tam aksine devrimci mücadele ve komünizm olgusu bunlarla anlam bulur. Ve bizim "yeni insan" dediğimiz olgu da bunu ifade eder. "Yeni insan" toplumun tüm sorunlarını sahiplenip çözme, tüm değerlerini koruyup yaşatmaya çalışan insandır. Ve geleceğin komünist toplumunu belirleyen insanın bugünkü koşullarda savaşı halidir. Yani günümüzün örgütlü kahramanlarıdır. Giyom Telleri, Don Kışotlan, Köroğlular, Dadaoğlulardır. Ancak günümüzün bu kahra-

düşünce biçimlerini sergilemeye çalışıyoruz. Bunlar kimi zaman günlük veya herhangi bir olay örgüsünde ortaya çıkabilen düşünce ve tavır biçimlenmeleri olduğu gibi, anlayıştan kaynaklanan ve kronikleşmiş zaaf ve eksikliklerde söz konusu olabilir ve bizler açısından önemli olan da budur. Anlayıştan kaynaklanan kronikleşmiş birtakım zaaf ve eksiklikler söz konusu olduğunda, hemen önümüzde kapitalizmin bireyci ideolojisini ve çıkarıcı politikalarını koymamız, bunların devrimci saflarda yarattığı etkilenmeleri çözümlenmez gerekir. Ki, "biz" olgusunun sağlam temellere oturtulması, yeni insanın biçimlendirilmesi ise ancak bu etkilenmelerin ortadan kaldırılması, burjuva ideolojisinin biçimlendirildiği insan tipinin, en azından devrimci saflardan temizlenmesi ile mümkündür. İşte bugün burjuva ideolojisinin devrimci saflarda yansımaları bulduğu olgulardan biri de sahiplenme duygusunda ortaya çıkan eksiklikler veya çarpıtılmış sahiplenme duygusu diyebile-

nin "gönüllü devrimciliği"nden söz etmek mümkün değildir.

"Benim çizğim", "Benim hareketim" duygusu nasıl gerçekleşir sorusu gündeme geldiğinde ise, devrimci saflardaki sahiplenme olgusu ortaya çıkar. Burjuva ideolojisinin etkisinden sınırlanmış, devrimciliği ve mücadeleyi ideolojik-siyasi anlamda içselleştirememiş bir kafa yapısının "benim" deyisinde bir içtenlik yoktur ve özünde burjuva mülkiyetçi bir kafa yapısını yansıtır. İşte geleceğin toplumunu, insanını yaratmak üzere yola çıkmış devrimcilerde sahiplenme duygusunun eksikliği veya çarpıtılmış biçimlenmeleri bu kafa yapısından kaynaklanır.

Burjuva bireyci düşüncelerle yoğunlaşmış bir kafa yapısında harekete ve mücadeleye bakışta "biz" olgusu yoktur. Çünkü devrimci ideolojiyi, devrimci mücadelenin anlamını ve bu gerçekliği kavramamıştır, ideoloji modadır, mücadele gençlik hevesidir, boş zamanlarını geçirme aracıdır. Bu moda ve hevesin pahalı-

GELECEĞİMİZİ SAHİPLENİYORUZ

ya patladığı noktada ise, tercihler doğal olarak düzene yönelir ve bu hiçbir zaman da kafadan silinmemiştir. Çünkü bu türden insanlar her şeyden önce düşünce olarak, irade olarak, duygu olarak devrimleşmemişlerdir. Yaşam içerisinde çokça karşılaştığımız bu tür insanların en büyük özellikleri ise vurdumduymazlıklarıdır, 'bana ne'likleridir, memur anlayışlarıdır. Üretkenlik, yaratıcılık, inisiyatif her zaman bunlardan uzak olmuştur.

Sahiplenme duygusunun çarpılmış biçimlerini de burjuva bireyci kafa yapısından ayırmamız ve bu türden kafa yapılarının belirlediği kişiler devrimci hareketin ve mücadelenin gelişiminde daha büyük sorunlar yaratır. Çünkü sahiplenmenin yokluğu veya kavranmaması değil, bilinci veya bilinci çarpılması vardır. En klasik biçimyle "kerameti kendinden menkul" dedikimiz bu tipler, gerek dünya devrimci hareketinin gerekse ülkemiz sınıflar tarihinin yabancı olduğu tipler değildir. Özellikle yönetici konuma gelmiş bırakım insanlarda ortaya çıkan bu kafa yapısının pratik tezahürü kendisi dışında hiçbir şeyi kabul etmemek, yapılan her şeyi kendine bağlamaktır. Halkı, kadroları, savaşçıları, kısacası mücadeleye omuz veren herkesi bir kenara itmek, mücadelenin birlerce insanın kanı ve teriyle adım adım, milim milim inşa edildiği gerçeğini bir kalemde silip atmak bu tipler için çok kolaydır. "Her şeyi ben yaptım", "Ben olmasam siz ne yapabilirdiniz ki" gibisinden tarihe, siyaset bilimine sığdıramayan, diyalektik düşünce sistematiği ile zerrece ilgisi olmayan bu mantığı yeseşledi toplumsal yapıdan ayrı düşünemeyiz. Geri köylü kültürünün, pragmatizmin, devrimin bir içerde sahip olmayan bu "sahiplenme" anlayışının tek bir temeli vardır, o da burjuva mülkiyetçi bakış açısı.

Türkiye sınıflar tarihinde birçok örneğine rastlanan bu anlayış sahiplerinin bugün vardıkları ve gördükleri yola baktığımızda, tehlikeye yakın büyütüldü yanında hiçbir zaman başarılı olmadıklarını da gözden kaçırmamamız gerekir. Devrimci bir örgütsel işleyişe, ideolojik-siyasi tezlerde bir tutarlılığa ve kesintisizliğe sahip olmayan hareketlerde, bu türden çarpılmış "sahiplenme" anlayışlarının ortaya çıkması bir yerde kaçınılmazdır.

Bu eksik ve çarpılmış sahiplenme anlayışlarını bir kenara bırakırsak, bizim almadığımız anlamda sahiplenme olgusunun çeşitli yönlerini açmamız gerekir. Çünkü bu konuda sadece sol harekette değil, saflarımızda da belirli eksikliklerin ortaya çıktığında hemen herkes tanık olmuştur ve olmaktadır.

Yukarıda da açmaya çalıştığımız gibi, sahiplenme olgusunu "biz" olgusundan ve "kazanacağız" azminden ayrı düşünemeyiz. "Biz" kimiz ve nasıl kazanacağız sorularına verilen cevaplardaki samimiyet ve tutarlılık aynı zamanda sahiplenme duygusunu da geliştirip güçlendiren bir olgu olacaktır, içi boş bir "biz", iman gücüyle uzun süre ayakları üzerinde duramaz. Nasıl olacağı ve bu konuda kişi olarak üzerine düşenleri kavramamız birinin söylediği "kazanacağız" sözü kuru bir alıtsayondan fazla anlam taşımaz. Bu konuda kafalarını açılması en önemli sorunlardan biridir.

"Biz" sömürü ve baskı düzenine karşı belirli bir ideolojik-siyasi çizgi doğrultusunda ve ilkeleri-kuralları olan bir örgütsel işleyiş içerisinde savaş yürüten devrimciler. Görevimiz devrim yapmak, geleceğin toplumunu, geleceğin insanını mücadelemizle yaratmaktır. Bu yola gö-

BİZ BU SAVAŞI KAZANACAĞIZ-Çünkü biz en mutlu günlerimizde nikah masalarından kalkıp Lenin mozolesini ziyaret ederleriz, Kongrelerimiz, kampanyalarımız Satı Taş'ın, Seher Şahin'leri, şehitlerimizi ziyarette başlıyoruz. Sevinçlerimizi, mutluluklarımızı şehitlerimizle paylaşıyoruz, onlara daha fazla sahip çıkıyoruz. Malatya'nın Gürkaynak Köyü'nde Devrimci Sol Gerillası M.Kemal İnan'ın mezarını ziyaret eden gelin ve damat, değerlerimize, mücadelemize sahip çıkmanın güzelliğini yaratırlar.

nülü olarak baş koyan, birbiriyle örgütsel ilke ra da can evinden vurulan bu düzen olave kurallar dışında yoldaşık duygularıyla caktır, bu düzenin insanlık dışı savunubağlı, geleceği bugünden kişiliklerinde ve cular, katilleri olacaktır. Evet bu savaşılışkilerinde yaşanan devrimcileriz, kazanacağız. Bunun için Kürt ve Türk Aclarıyla, sevinçleriyle, kanı ve canıyla halklarının birleşmiş gücü, milislerimizin ortak olanları. İnsanlığı biz temsil ediyoruz ve savaşçılarımızın düşmana nefes aldırve dünya bizim elinde yeniden bi- mama kararlılıkları en büyük avantajıçinlenecektir. Evet "biz" buyuz.

Nasıl kazanacağız sorusunun ise tek bir lahlarımızı, Emekçi halkların varolduğu cevabı vardır. Savaşarak... Savaş ta her yerde biz de olacağız, onların yürek- leri, beyinlerine yerleşeceğiz. "Ağız,

Örgüt insanlarla varolabilir ve onların fiziki-iradi çabalarıyla gelişip güçlenebilir. Bir kişinin kalkıp örgütü sahiplenmesi, "ben "im demesi ne kadar saçma ise, neresinde yer alırsa alsın, bir başkasının kendisini örgütün dışında görmesi de o kadar saçmadır. Devrimci Hareket hiçbir zaman böyle bir anlayışa sahip olmamıştır ve bu türden anlayışların oluşmasına yol açmamıştır.

ve akacak. Ama o kan hiçbir zaman boşa yeter" diyen çıdıklarını "kahrolsun" sloakmadı. Gün oldu ülkemizin verimli top- ganları haline getirip düzenin beynine rakamları suladı, gün oldu duvarlara nak- balyoz gibi indireceğiz; kahredip masalaşedilen "devrim" destanlarıyla halkımızın n-duvarları döven yumruğunu düzenin bilincilerine kazındı. Ve dokülen her damla kalelerine yönlendireceğiz. Savaşın zafekanimız, bu aşaiğlık düzenin karşısında rimizle sonuçlanması bu doğrultuda attönüne geçilmez bir sel haline gelmektedir. ğımız adımlarla daha da yakınlaşacaktır, Fakat hep bizim kanımız dökülmüyor, hep ıste "biz kimiz" ve "nasıl kazanacağız" biz can evimizden vurulmuyoruz. Sorularını kafamızda bu şekilde biçimlenSavaşın gereklerini yerine getirdiğimiz ölçüde, bu savaş bizi birimzimize, dün olduğu gibi bundan son şımız haline getirebilir, bu savaşın birer

kırmayı olabiliriz. Ve devrim kitlelere, savaşçılara ihtiyaç duyduğu kadar kumaylara da ihtiyaç duyuyor. Kumaylar, komutanlar ise ancak bu savaşta ve sorunlarına sahip çıkanlar arasından çıkacaktır. Devrimi sahiplenenler arasından çıkacaktır.

Devrimci Hareketi Sahiplenmek

Örgütsüz bir mücadele düşünülemez. Mücadele ancak bir örgütlülük çatısı altında gelişip güçlenebilir, yeni adimlerini, gelişmelerin ve nihai olarak da zaferin önünü açabilir. Örgüt ise insanüstü bir varlık değildir. Kuralları, ilkeleri vardır, ama bunlar onu insanlardan, kadrolardan soyutlamak, tepede emir yağdıran bir mekanizma oluşturmak için kurulmamıştır. İkte ve kurallar mücadelenin yürütülüşünü, ilişkileri düzenlemek, her yerde kolları olan bir yapıyı bir orkestra uyuyla yönlendirebilmek, eksiklikleri, aksaklıkları, olumsuzlukları önlemek için kurulmuştur. Özetlersek, örgüt insanlarla varolabilir ve onların fiziki-iradi çabalarıyla gelişip güçlenebilir. Bir kişinin kalkıp örgütü sahiplenmesi, "ben'im demesi ne kadar saçma ise, neresinde yer alırsa alsın, bir başkasının kendisini örgütün dışında görmesi de o kadar saçmadır. Devrimci Hareket hiçbir zaman böyle bir anlayışa sahip olmamıştır ve bu türden anlayışların oluşmasına yol açmamıştır. Ancak yanlış bilinc şekillenmeleri, ilişkilerin yaygınlığı ve günlük koşuşturmanın doğurduğu dar pratiklik ve amir-memur ilişkileri vb. gibi, direkt örgüt dışında olmak anlamına gelmece de pratikte böyle bir sonuç yaratan veya böyle bir tehlikeye işaret eden örneklerin yaşandığı da sırdır. Bu örneklerin yaşandığı noktada sorun biraz değişikliğinde karşımıza eksik sahiplenme biçimlenişlerinin veya çarpılmış sahiplenme anlayışlarının çıkması sürpriz olmayacaktır.

Görünümün nasıl olur peki bu türden zaafı işleyişlerin? Öncelikle ideolojik-siyasi düzeyde bir duyarlılık vardır. Bu politika üretme konusunda bir kısırlık biçiminde kendisini ortaya koyar. Bu türden eksikliklerin yaşandığı yerde örgüt birimlerini bir atölyeye benzetmek mümkündür. "İş çıkarsa" çalışan, "çıkarsa" kepenkleri kapatan bir atölyedir orası. Sabahları dükkân açılır, beklenmeye başlanır, gelen bir şey olursa ne ala, olmazsa ne yapalım denilip tekrar kepenkler indirilir ve uykuya çekilir. Gelişip, büyüme, daha büyük işler alma noktasında bir çaba yoktur, idare edilir. Ama günler böyle idare edilmekte kotalanmaz tabii ki. Her gün açılan dükkân bir süre sonra "nasıl olsa iş yok" denilerek açılmamaya, cepten yenilmeye başlanır ve bir süre sonra "sermaye" tükenir. İflas kaçınılmaz olmuştur. Bu bir devrimcinin değil küçük esnafın kafasıdır. Bir devrimci büyük düşünmek, bulunduğu yerde kalmayı kabul etmemek (kişiyi veya birim düzeyinde), statüyü reddetmek zorundadır. Devrimcilik budur ve onu düzen adamıgından, statükoculardan ayıran da budur. Gelişip güçlenmeyen bir devrimci mücadele ve bu mücadeleyi geliştirip güçlendirmek için kafasını yormayan bir devrimci için gelecek yoktur. Baştan da belirttiğimiz gibi bu, politika üretme konusundaki yetersizliğin, her şey yukarıdan bekleme anlayışının, memurluğun sonucu olarak ortaya çıkan bir sonuçtur ve Çaresi her saat, her dakika politikanın içinde olmak, genel ve birim açısından düşmanın ve devrimin politikalarını düşünüp tahlil etmek, sonuçları çıkartıp yaşama uygulamanın yollarını aramaktır.

Kimse bize getirip de devrimi hediye edecek değildir. Bunu gün gün, cephe cephe biz inşa edeceğiz ve "biz" hepimiz.

Diğer bir görünüm biçimi ise görevleri sahiplenmemektir. Yapılması kararlaştırılan veya yapılması gerektiği çok açık olan görevler karşısında inisiyatifsiz kalmaktır. Yapılmayan bir görevin sonuçlarını görüp de onu yapmayan biri varsa, o kişinin devrimi, mücadeleyi, hareketi içselleştirdiği söylenemez. Keza yapılması gerekeni gördüğü ve kendisi dışında yapacak biri olmadığı halde "yetki", "sorumluluk" vb. kaygılarla geri duran biri varsa, onun da devrimi, mücadeleyi, hareketi sahiplendiğinden söz edemeyiz. Yapılması gereken bir iş varsa ve bizden başka da yapacak insan yoksa bizim yetki, sorumluluk vb. diye bir derdimiz olmaz. Devrime inanmazımda, mücadeleye güven duygularımızda her türlü yetki ve sorumluluk vardır. Yeri ve zamanı geldiğinde bu yetki ve sorumluluğu kullanmak her devrimcinin kaçınamayacağı görevlerindenir. Ki böyle bir devrimcinin doğal sonucu ise görevlerin hiçbir zaman yerine getirilmediği, çeşitli gerekçelerle devrime

ve mücadeleye karşı sorumluluk duygusunun dejenere edilip işlevsizleştirildiği bir ortamdır.

Bir diğer görünüm ilişkileri sahiplenmemektir. Ki bu halkın sahiplenmemekten yoldaşları sahiplenmemeye kadar uzanır. Devrimci bir hareket, zaferle halk kitlelerini örgütleyip savaşın asıl unsuru haline getirdiği ölüde yakındır. Çünkü devrim, her şeyden önce halkların sorunu ve talebidir. Halkları tanımayan, onların sorunlarını bilmeyen, kendini onlar gibi hissetmeyen, halkın çelişkilerini yaşamayan kadrolarla bir devrimci hareketin halkı örgütlemesi mümkün değildir. Halka güvenmeyen, sahip çıkmayan ve dahası onları küçümseyip "bu halk adam olmaz" türünden yaklaşımlara sahip olan kafa yapılarının varacağı yer hiçbir zaman devrim olmayacaktır. Halklarını sevmeyen, onların sorunlarını sahiplenmeyen birinden fedakar bir devrimci faaliyet beklenemez. Ancak halkına karşı sorumluluk duyan, vicdanı ve adalet duyguları bağimsızlık ve özgürlük düşünceleriyle biçimlenmiş bir devrimciden her türlü fedakarlığı göze alabilen ve devrimci hareket bu türden sayısız fedakarlık-kahramanlık

teyen, yaratma konusunda bir çaba göstermeyen devrimcilik bizim devrimciliğimiz olmaz. Böyle bir devrimci tipi, yaratmayı değil yok etmeyi, vemeği değil almayı bilen burjuva bireyinden başka bir şey değildir ve olmaz.

İlişkileri sahiplenmeme konusunda en önemli nokta ise, örgütsel ilişkilerin en üst biçimlenmesi olan yoldaşlık ilişkilerinde ortaya çıkan duyarsızlık ve sahiplenmemedir. Yoldaşlık örgütsel yaşamın en somutlaşmış ifadesidir, örgütlü sahiplenmeyle yoldaşları sahiplenme birbirine at-baş gider, bu iki olgu kopmaz bir bütün oluştururlar. Örgüte zarar vermemek yoldaşlara zarar vermemekle bütünleşir çoğu kez. Örneğin işkenceye dayanamayıp yoldaşını işkencecilere-katillere teslim etmek doğrudan örgüte vurulan bir darbedir. Yoldaşını koruyamayanın örgütünü korumasından söz edilemez. Sahiplenme günlük yaşamda yoldaşlık ilişkilerinin yerli yerine oturup oturmamasında da kendini gösterir. Yoldaşıyla örgütsel sınırlar dışında, defşirasyona neden olanlar dışında, defşirasyona neden olan yoldaşının eksikliklerini görme ve eksikliklerin giderilmesi için çaba gösterip

Yoldaşlık örgütsel yaşamın en somutlaşmış ifadesidir, örgütü sahiplenmeyle yoldaşları sahiplenme birbirine at-baş gider, bu iki olgu kopmaz bir bütün oluştururlar. Örgüte zarar vermemek yoldaşlara zarar vermemekle bütünleşir çoğu kez. Örneğin işkenceye dayanamayıp yoldaşını işkencecilere-katillere teslim etmek doğrudan örgüte vurulan bir darbedir. Yoldaşını koruyamayanın örgütünü korumasından söz edilemez.

Örgütüne, yoldaşına sahip çıkmak... Her anımızda, her şeyden daha fazla onları düşünmek ve korumak, halklarımızı verebileceğimiz en güzel değerdir. Bununla halklarımızı güven, destek sunabiliriz. Bununla başarabiliriz. Sabo'nun kuşatma altında "Sinan'ın sorun, Amcabeyimi sorun" deyişinin gücü buradadır...

İster örgütünü, ister halkını ve devrimci değerlerini sahiplenme biçiminde olsun, sahiplenme duygusu mücadeleye bütünleşme ve mücadelenin yüreklerde duyulmasıyla gelişir. Mücadelenin gerekliliğini, zorunluluğunu kavrayan bir devrimci ne için, kim için, nasıl sorularının cevabını bulur. Ki, bu cevaplar bizi örgüte, yoldaşlığa, halka ve devrimci değerlere götürür.

destanlarıyla örülmüş bir tarihe sahiptir. Devrimci hareketin kadro ve taraftarları, halkın ezilmesini, zulüm görmesini hazmedemez, bunları halkına layık görmez, tüm iradesiyle halkı örgütlemeye, insanları kazanmaya yoğunlaşır, onları harekete geçirmek için gecesini gündüzüne katar. İşte halkı sahiplenmek budur ve bu konuda elde ettiğimiz her başarı bizim için büyük bir mutluluk ve sevinç kaynağıdır.

İlişkileri sahiplenmemenin bir biçimi de kendisini "hazırlopu" anlayış ve davranışlar olarak ortaya koyar. Yaratılan örgütlülükler, ilişkiler devrim için, mücadele için değil de sanki laf olsun diyerdir, bir kenarda dursun diyerdir. Devrim, mücadelenin duyduğu ihtiyaçlar karşısında ilişkileri bu şekilde atıl bırakıp her türderv olanağı "yukardan" beklemek de mücadeleyi, hareketi sahiplenmemenin bir sonucudur. Doğaldır ki, ilişkilerini bu şekilde devrimin ihtiyaçları dışında tutmayı becerebilen biri, kendini ve olanaklarını da aynı şekilde dışta tutmaktadır. Hep iş-

emek harcama, yoldaşına gelebilecek zararın kaygısını taşıyarak hareket etme vb. böyle bir sahiplenmemenin biçimlerindendir. Sahiplenme konusunda üzerinde durulabilecek önemli noktalardan biri de değerlerimizi ve geleneklerimizi sahiplenmektir. Halklarımızın olumlu ve insani değerlerini, mücadelede yaratılan devrimci değer ve gelenekleri benimseyip sahiplenmek ve burjuvazinin bu değer ve geleneklerimize yönelik saldırılarını karşısında daha da sıkı sıkıya onları geliştirip yaygınlaştırmak bugünün acil görevlerindendir, daha ötesi zorunluluklarımızdan biridir. Çok ağır bedeller ödeyerek yaratılan bu değerlerin, oluşturulan bu geleneklerin temelinde halkların, yoldaşlarımızın kanı-canı vardır. İşkencede susmak, "size hiçbir şey söylemeyeceğim" deyip işkencecilerin hevesini kursaklarında bırakmak, değer ve geleneklerimize yeni halkalar eklemenin önemli noktalarından biridir. Ve bugün qururla adlarını andığımız yoldaşlarımızın kuşatmalarda düşmanla kimi zaman silahsız da olsa

teslimiyeti reddedip çatışmaya girmeleri, bedenlerini, iradelerini düşmanın önüne dikmeleri devrim tarihinin yazılışından başka bir şey değildir. Kanla, canla yazılan bu tarihe leke düşürecek hiçbir dav-

ait olmayacağı çok iyi bilinmelidir.

Sonuç olarak ister örgütünü, ister halkını ve devrimci değerlerini sahiplenme biçiminde olsun, sahiplenme duygusu mücadeleye bütünleşme ve mücadelenin yüreklerde duyulmasıyla gelişir. Mücadelenin gerekliliğini, zorunluluğunu kavrayan bir devrimci ne için, kim için, nasıl sorularının cevabını bulur. Ki, bu cevaplar bizi örgüte, yoldaşlığa, halka ve devrimci değerlere götürür. Devrimi, mücadeleyi, hareketi sahiplen bir devrimci tek başına bir örgüt de-mektir ve halklarımızın böyle bir devrimciler bugün her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardır. Her insanımızın böyle bir potansiyele sahip olduğunu biliyor ve zafere bunu bilmenin güveniyle daha çok inanıyoruz...

Öğrenci gençlik:

"Açılış şenliklerimizdeki coşkimuzu mücadelemize taşıyacağız"

Üniversitelerde alternatif açılış şenlikleri geçtiğimiz hafta da devam etti. Dicle ve İÜ Avcılar Kampüsü'nden sonra Yıldız, Mimar Sinan, Boğaziçi, Uludağ, Hacettepe, ÖDTÜ'de de öğrenci gençlik kendi açılış şenlikleriyle yeni bir öğrenim dönemine başladı.

Uludağ Üniversitesi
Uludağ Üniversitesi'nde açılış şenliği öğrenci gençliğin geleneklerine uygun şekilde yapıldı.

16 Ekim günü okulda öğrencilerden önce mevzile-nen 6 jip dolusu jandarma duvarlardaki panolara, dövizlere ve pankartlara saldırdı. Jandarmanın gözdağı-rağmen UL-DER, TIP-DER, İFÖD'lü öğrencilerin öğrenci demokleri imzasıyla düzenledikleri şenlik programı zamanında

Boğaziçi Üniversitesi

İstanbul öğrenci derneklerinin 16 Ekim'de gerçekleştirdiği şenliğe İTÜ EFOD ve MFOD pankartlarıyla katıldı. Müzik ve tiyatro gruplarının katıldığı şenlik 1.5 saat sürdü. Okul çıkışında öğrencilerden bir kısmı gözaltına alındı.

başladı. 700 kişinin katıldığı şenlikte Grup Özgürlük Türkiye'nin programı sırasında, jandarmanın elektrikleri kestirmesi sonucu program ses düzeni olmadan sürdürüldü. Şenlik türkileri, şarkıları ve halaylarıyla programa uygun olarak bitirildi. Daha sonra 6 öğrenci gözaltına alındı.

Mimar Sinan Üniversitesi

Seher Şahin'in okulu 19 Ekim'de onun afişleriyle donatıldı. MSÜ'lü öğrenciler gözaltında kaybedilen öğrenci arkadaşlarını unuttular. Hüsamettin Yaman, Soner Gül ve son olarak kaybedilen Ayhan Efeoğlu'nun resimlerini astılar. Şenliğe İYÖ-DER Müzik Topluluğu Seher Yeli ve Grup Kutupyıldızı da katıldı. Seher Şahin ve Hamiyet Yıldız'ın resimlerinin bulunduğu bir masa karanfillerle süslenmişti.

Yıldız Üniversitesi

YILDIZ-DER'in düzenlediği 6. Geleneksel Açılış Şenliği'nde üniversitelerde polis baskısı teşhir eden mizansenler oynandı. Şenlikte alternatif açılış şenliklerinin önemi vurgulayan konuşmaların yanı sıra, müzik gruplarının türkileri eşliğinde halaylar çekildi. Gözaltında kaybolan Yıldız Üniversitesi Harita Mühendisliği Fakültesi öğrencisi Ayhan Efeoğlu öğrenci gençlik tarafından sahiplenildi, siyasi iktidar-dan nerede olduğunun açıklanması istendi.

Hacettepe Üniversitesi ve ÖDTÜ

19 Ekim'de Hacettepe Üniversitesi Sosyal Hizmetler Fakültesi'nde AYO-DER'li ve devrimci, yurtsever öğrencilerin gerçekleştirdiği açılış yaklaşık bir saat sürdü. Şenlik boyunca polis okulu ablukaya alarak giriş ve çıkışları yasakladı. Şenliğin yapıldığı kantin, öğrenci gençliğin sorunlarını dile getiren dövizlerle doldu.

Aynı gün ÖDTÜ'de AYO-DER'li öğrencilerin çabalarıyla yapılan şenliğe ÖDTÜ-ÖDYK tüm eğlence raflarına katıldı. 400 civarında öğrencinin devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlayan şenlikte AHS oyunları da yer aldı.

Sivas dağlarında gerilla dolaşiyor

Köylülere işkence işkencecilere ödül

Gerillaların artık köylerde dolaşması, köylülere iç içe olması olgıyaşırı çileden çıkıyor. Bunun için de her türlü baskıyı, yöntemi deniyor. Ülkemizin dağlarında artık gerillanın türküsü yankılanıyor. Rahat uyuyamıyorlar. Huzursuzlar. Ellerinden saldırmaktan başka bir şey gelmiyor. Sivas'ın Zara'sında da böyle oldu. Gerillaların dağlarda dolaştığının duyulması bile baskılara neden oluyor.

28 Eylül'de Devimci Sol gerillalarının jandarma ile çatışmaları ve iki gerillanın şehit düşmesi, ardından 3 Ekim'de Şerefye Karakolu'nun taranması üzerine olgıyaşırı saldırıların daha da artırdı.

Şerefye kasabası ve çevre köylerden demokrat olarak bilinen birçok köyü gözaltına alındı. Zara'nın Beyınar Mahallesi'ne bağlı Kuruköprü, Iğ-deli ve Kanlıca köylerinde yaşları 45 ile 75 arasındaki 8 köylü mahkemede serbest bırakıldılar.

Köylülerin suçlu(!) gerillaya yardım ve yataklık

Sezgin'e soru önergesi

Kayıplar iktidarın sorumluluğundadır

Hasan Güllüney 20 Temmuz'dan bu yana kayıp. Güllüney'den hala haber alınamıyor. "Kayıp"lara yer-neleri ekleniyor. Güllüney'in ailesi bugüne kadar say-sız girişimde bulundu. Başvurular karşısında yet-killer suskunluğu vedediler. Konuşanlar ise düze-nin iki yüzünün, iktidarı sahtekarlığının kanıtı oldular.

Sedat Yurttaş'tan soru önergesi: Diyarbakır Milletvekili Sedat Yurttaş 11 Eylül'de TBMM Baş-karlığı'na içişleri Bakanı tarafından cevaplandırıl-ması istediği soru önergesi verdi.

Önergesinde "Halka "seffat" ve "karakollaran camdan", yönetimi "seffat" hale getireceğini vaat eden bu ülkede Güney Amerika'daki gibi gözaltın-da ölüm ve kayıplardaki artış nedeniyle doğan kor-kunç çelişki nasıl açıklanabilir?" diyen Yurttaş Gü-lüney'in "Gözaltında kaybolduğunu" kanıtlayan bilgi ve belgeleri "sezgin'e soru olarak yöneltti.

Sezgin öneriyi yalanlarla yanıtlıyor: içişleri Bakanı ismet Sezgin, 23 Eylül'de verdiği yanıtta

yapmaktı. Köylüler de haklı olduklarını, elbette ge-rillalara yemek ve yatak vereceklerini söylediler. Haklıydılar. Gerillaya yemek ve yatak vermek onlar için doğal bir davranıştı. Gerilla yabancıları değildi.

Bu arada gerillaların katledilenler yaşıları bile gö-zaltına alıp işkencelerden geçirenler ise ödüllendi-rildiler. Jandarma personeline, Vali Ahmet Karabil-gin ve İl Jandarma Alay Komutanı Albay Oktay Özerin tarafından takdirname verildi.

Halkın gerillalarla arasındaki bağ baskı ve zorla kopartılmaya çalışılıyor. Ama gerillaların yaratıkları gelenekler, büyütülen değerler her geçen gün bu bağın daha da güçlenmesine yol açıyor.

Devimciler halkın evlatlarıdır. Onlarla iç içedir. Ve onlar için dağlarda özgürlük ateşleri yakıyor, canlarını ortaya koyuyorlar. Bu sahiplenmeyi en-gelleyemeyecekler. Halkı gerilladan soğutamaya-caklar. Çünkü gerillanın kaynağı halktır."kayıp" olayını gizlemenin telaşıyla polisin de Hasan Güllüney'i "birtakım olayla-ra" karıştırdı gerekçesiyle aradığını iddia etti.

Sezgin'e göre önergedeki açık bilgi ve kanıtlar "uydurma"ydı, "asilsiz"di.

Hasan Güllüney'la aynı tarihlerde İstanbul Terörle Mücadele Subesi'nde gözaltında kalan Erol Çam'ın konuyla ilgili tanklığı ise "örgütlerin amaçları doğrultusunda" yapılmış bir açıklamadır.

Sezgin yanıtının sonunda da şöyle diyor: "Soru önergesinde ileri sürülen tüm bu iddialar yasadışı bölücü örgütlerin propagandasını yapmaya yönelik iddialardır. Güvenlik güçleri "büyük bir özveri ve hoşgörüyle çalışmalarını sürdürmektedir."

Kayıpların sorumlusu iktidardır ve bu sorumluluğun hesabını vereceklerdir

İktidar kayıplarla ilgili duyarsız, sorumsuz tavrını sürdürüyor. Suç bütünüyle bu tavır sahiplerine ait-tir. Halka karşı açılan savaşın bir parçası olarak uy-gulanan bu politika da egemenlere olan kini ve öf-keyi artırmaktan başka bir sonuç veremeyecektir.

Liseli gençlik:

"Susmak kabullenmekse susma haykır"

Liseli gençlik susmadı, kabullenmedi. "Gerici faşist eğitime hayır" dedi, sindirilmeyi, tektipleştir-me-yi, robotlaştırmayı kabul etmedi. Ve haykırdı, "Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz"

17 Ekim'de Okmeydanı Şan Duğün Salonu'nda geleneksel dostluk şenliklerinin ikincisini yaparak, her liseli birer Kahramandı, Faruktu, Ekrem'di, Yükseldi, Turguttu, Kenan Aydemir'di. Şehitleriyle bir-likte mücadelelerin sıcaklığını soludular.

İstanbul DLM'nın gerçekleştirdiği şenlikte "Susma haykır, haykır ki ezilmeyisin, haykır ki horlanmayasın. Dayağa, not baskısına, faşist eğitime dur demek senin ellerinde.

Gücünü birleştir ve demokratik lise mücadelesinde bir nefer de sen ol" sözü bütün liseli-lere yapılan bir çağrıydı.

Halaya durdu 17 Ekim'de liseli gençlik, omuz omuza, coşkuyu dundan sonra alanlara taşımamanın kararlılığı vardı gözlerinde.

Yaşları küçük ama yürekleri daima büyük oldu onları.

Grevlerle Dayanışma Komitesi Humanic'te Humanic'te direniş sürüyor

Devrimci Mücadelede Belediye işçileri Humanic grev cadının önünde. 18 Ekim'deki ziyaret, sürecin tüm işçilerin direnişlerle dayanışmasına bir örnek oluşturuyor.

Daha fazla işçi, daha fazla grevlerle dayanışma komitesi, Humanic cadının önünde olmak zorunda. Çağrını yineliyoruz: DESTEK VE DAYANIŞMAYI YÜKSELTELİM.

Humanic'te grev 120. gününde. Humanic işçileri dayanışmanın ilk günlere göre azaldığından, bu desteğe olan gereksinimlerinden söz ediyorlar.

Belediye işçileri onları böyle bir noktada ziyaret ettiler. Otobüsten indikten sonra, pankartlarını açarak, sloganlarını haykırarak fabrika önüne geldiler. "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Humanic Direnişimiz" sloganlarıyla grevci işçilerle buluştular.

Ziyaret iki saat sürdü. Yapılan konuşma ve sohbetlerde vurgu hep dayanışma üzerinedi. Tüm konuşmalarda "Halklık zemininde her türlü eksiklik ve geriliğin aşılabacağı, kazananın işçi sınıfı olacağı" inancı dile getirildi. Ayşe Gülen Halk Sahnesi'nin sergilediği oyun, Özgür Türkü'nün halaylar eşliğindeki müzikli ziyaretini bir başka güzelliği oldu O

Humanic işçileri: Röportaj "Çünkü biz örgütlüyüz"

iki Humanic işçisi nefes nefese çıkıyorlar bümüzün merdivenlerini. Otobüsten iner inmez bümüza koşmuşlar. Röportajımız sırasında da gözleri saatteninden hiç ayrılmıyor. Daha yapılacak işleri var. Humanic direnişini anlatmak, direnişe destek sağlamak için özveriyle koşuyorlar sağa-sola. Direniş sırasında en iyi gördükleri şey, örgütlü olmak ve özgüçlerine güvenmek gerektiği. Bunun için enerjilerini sakınmıyorlar. Çocuklular: Sorularımız canlılıkla yanıtılıyorlar. Kazanacaklarını tekrar tekrar belirtiyorlar. Emine Kahraman ve Ayşegül Tok sorularımızı yanıtıyorlar. Direnişlerle dayanışmanın başlı başına önem kazandığını, bu ihtiyacı bugün direnişlerde hissedildiğini, bir örneğin de Humanic direnişi olduğunu belirtiyoruz ve bu konudaki görüşlerini soruyoruz.

Yaşayarak Öğreniyorlar
"İşçi kıyımları ile birlikte bilinçsizlik ve örgütsüzlük düşünde dayanışma da zayıflıyor. Hak aramada işten atılma korkusu ön plana çıkıyor. Patron için sokakta işçi çök. Ben bunu atmakla bir şey kaybetmem diyor. Oysa işçinin korkuları var. Sendikaların durumu da ortada."

Direnışten önceki süreçte Humanic işçisinin dayanışma olayına bakışı na-

Buna gerek bile duymuyorlar anlaşılıyor... Bu bir yana, yeni seçilenlerin ilk olumsuzluğunu yaşamakta da geçkemedik. Humanic işverenini destekleyen Ticaret Odası'na siyah çelenk bırakmamızdan sonra yeni yöneticiler bunun yasal olmadığını, izin almak gerektiğini belirttiler... Şu an biz mücadelemizde meşgulüz. Günderimizde DİSK yok. Ve şu durumda da DİSKİ Türk-İş'ten farklı görmüyoruz. DİSK yöneticilerinin şimdiki konumları belli. Hepsinin sendika dışında işleri var. Önemli olan işçinin kendi mücadele gücü."

Düzen işçi düşmanlarını teşvikle besliyor Taner Kaplamada işçiler direniyor

Bursa (Mücadele)- İnegöl Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Taner Kaplama'da 94 işçi işten atıldı, işten atıldıkları gün olan 9 Ekim'den bu yana fabrikada direnişler.

Hırsız, dolandırıcı, yalancı ve patron- Taner Kaplama'nın patronu Ömer Taner. O, aynı sınıftan binlerce patron-dan biri.

910 bin lira net ücret verdiği işçilerden sigorta primi olarak 400 bin lira kesiyor. Fabrika, kayıtlarda dört kişinin çalıştığı bir depo olarak görülüyor. Oysa üç senedir devletin teşvik kredisi alıyor.

Sendikalaşmanın karşısında işçi kıymı, işçi kıymının karşısında direniş- 7 Ekim'de sendikali işçiler, 9 Ekim'de de geri kalanlar işten atıldılar. İşçilerin de yanıtı vardı; aynı gün direnişe başladılar. Direniş fabrika önünde halaylarla, destek ziyaretleriyle sürüyor.

Maret işçileri 20 Ekim'de, grevlerinin 94. gününde bir kez daha yollarıdalar.

MARET İşçileri:

"İşçinin onuru Koç Holdingi yenecek"

Cevizli'deki Tek Gıda-ış 3 No'lu Şube'den Kartal Postanesi'ne uzanan yürüyüş, Koç Holding-İSMER işbirliğiyle yapılan grev kınılığını protesto etmek ve engeller için gündeme getirildi.

Belediyeye bağlı İstanbul Et Entegre Tesislerinde MARET için kesim yapılmamasına karşı çıkan 3 No'lu Şube Başkanı Nevin Türktein "Grevdeki işçi arkadaşım nasıl grevdeyken başka bir işyerinde

16 yaşında bir kız ve 250 Mercedes-Taner Kaplama'da bir süre önce 16 yaşındaki bir kız işçinin parmakları koptu. Hastanede her parmağı dikmek için 25 milyon istedikler. Bu para bulunamadı. Patron Ömer Taner, tazminatını vermedince 16 yaşındaki Gül parmaksız kaldı. Parmakları kopan bu küçük işçi kıza tazminatını ödemeyen Organize Sanayi Bölgesi'nin patronları, direniş başladığı gün, Mercedes'leriyle 200-250 araçlık bir konvoy oluşturarak fabrika önünde "gövde gösterisi" yaptılar, işte o "gövde", işçinin emeğini yutan işte o gövde, savaş ona karşı yürüyor.

İşçiler direniyor- Direniş sürüyor. İnegöl Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu tüm işyerleri benzer koşulları paylaşıyor. Direnişi yaygınlaştırmak, desteği =üreten direnişte yoğunlaştırmak Taner Kaplamadan işçilerin kazanması demek olacak.

çalışmıyorsa, İSMER de MARET için kesim yapmamalı. Sorunun çözümü Nu-

rettin Sözen'dedir." dedi.

Kartal Emniyet Müdürü Enver Ahmetoğlu'nun yürüyüş sırasında Koç Holding'in "huzurunu" bozan işçilere müdahale ederek, sendika sekreteri Ali Koş'u "işçiler dağıtılmazsa içeri atmakla" tehdit etti.

Yürüyüş İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı'na yazılan dilekçelerin gönderilmesiyle bitirildi.

BELTAŞ arpalığında açlık grevi

Et müdürü, tavuk müdürü, yoğurt müdürü, patates müdürü... Eğer bir yer arpalık olarak kullanacaksanız, daha birçok "müdür" atayabilirsiniz.

250 kişinin çalıştığı BELTAŞ'ta, 180 işçinin dışında kalanlar müdür ve idari personel olarak çalışıyor. 2-3 işçiyi bir müdürün düştüğü Beşiktaş Belediyesi Tanzimi Satış Mağazası'nda "yöneticilerle-yönetilenler" arasındaki sorunlar ve baskılar bir işçinin daha işten atılmasına neden oldu.

BELTAŞ işçisi Necmi Akkaya, disiplin kurulundaki iki işçiyi karşılık, üç işveren oyuyla 17. maddeye dayanılarak işten çıkarıldı.

Necmi Akkaya, 19 Ekim'de Beşiktaş Belediyesi önünde açlık grevine başladı. Direniş işçi, işe alınmcaya kadar açlık grevine devam edeceğini açıkladı.

Yeşil kart boş çıktı

Sağlığımızın sağlıksızlığı sürüyor

"Yeşil karta başvuru çok az." Eskişehir Sağlık Müdürü konuşuyor: "Biz Eskişehir'de yeşil kart almak için müracaat edenlerin sayısının 100 bini bulacağını sanıyorduk ama böyle olmadı."

Evet, böyle olmadığı ortadadır. Eskişehir'de milyonu aşan nüfusun içinden yeşil kart için başvuranların sayısı toplamı 800 kişidir. Ve bu sözler seçim meydanlarında söylenmemekte, yeşil kart verilen 176 "şanslı" vatandaşa hitap edilmektedir. Seçim meydanlarında yarı belinden sarkarak elindeki kartı sallayan Demirel yoktur artık.

170 bin liralık üst sınıra göre yeşil kart ancak ölümlere verilebilir. Bu durumda yeşil kart sadece torpili olanlar için anlam taşımaktadır. Emekli halk yeşil kartın da "iki anahtar"dan farklı olmadığını anlamıştır, kime, niye başvursun ki?

Sağlık yine parası olanların, işini gördürebilenlerin ulaşabildiği bir hizmettir. Finansman sorunundan, personel sorununa, sağlık sisteminin örgütlenmesine kadar yaşanan tablo artık bir tek sözcükle özetlenebilmektedir. KRİZ!

[illegible]

Anayasa'da "Sağlıklı yaşam her yurttaşın hakkıdır" yazması bir şeyi değiştiriyor. Bu hak, parası olan müstakim vatandaşın elinde değil, emsalsizdir. Çünkü emsalsizdir, sadece, işsizlerin oranının %20'lere çıktığı ülkemizde, em temel ihtiyaçlarını karşılamayan halkımızın muayene olma bile 100.000 TL ile 1.000.000 TL arasında değişen bedeli ödenebilir. Ödeme yapamayanlar için, Şişli Hastanesi'ne gidenler için 10 milyarlar harcamayabilir, ordu ve polisleri kirlenmiş araçları için "Ekonomik sıkıntıya girmiz yok", diyen iktidarı, sıra halkın sağlığını gelinece cümleleşmesinde anlaşılacak bir şey yoktur. Her şey bu sömürünün düzünün devamı içindir.

Sağlık sektöründeki ikinci ciddi sorun insan gücü (personel) politikalarıdır. Hem kim ve yardımcı sağlık personelinin eğitiminin dağılımına kadar sistemin istikrarlılığını yansıması görülmektedir. Kapasitesinin çok üzerinde öğrenci kabul eden tıp fakültelerinden yeterli teorik-pratik bilgi ve beceriyi almadanan mezun olan hekimler, görevlerinde çaresizliği yaşıyorlar. Ama olsun, her kasabaya her

Devletin bugüne kadar ülkemiz koşullarına uygun bilimsel bir sağlık politikası ve örgütlenmesi olmamıştır. Halk sağlığı biliminin temeli olan koruyucu hekimlik ihmal edilmiş, bunun sonucu olarak reklem yönü ağır basan tedavi edici hekimlik ön plana çıkartılmıştır. Yani insanların sağlığını bozulacağı ortamlar yaratılmış, buna karşı önlem alınmamış, sonradan çok daha pahalı ve emek isteyen tedavi yoluna gidilmeye çalışılmıştır.

köye doktor göndererek sorunu çözeceklerdir ya, yetersiz eğitim, altyapı, araç-gereç vb. eksikliklerin ne önemi var. Yeter ki halkımız sağlığıyla ilgilenen bir doktor görsün.

80'li yıllarda imam hatip liseleri mantar gibi çoğaldı; ebe, hemşire sağlık memurlarının yetiştirdiği sağlık kolejleri halk sağlığına duyarlı "militan" yetiştirdiği gerekçesiyle kapatıldılar, daha sonraki yıllarda "iki aylık kurslarla", özel "sinavlar" sonucu bu tür yardımcı sağlık personeli ihtiyacı karşılanmaya çalışılmıştır. Bu kişilerin her dönemki iktidar partisinin torpilliler listesinden ve çoğunlukla imam hatip lisesi mezunu oldukları sır değildir.

Personel dağılımlında yetersizlik ve dengesizlik de belirin bir faktördür. Yardımcı sağlık personeli ve hizmetli eksikliği nedeniyle, hastanelerde hizmetler özellikle içerisinde ancaz sağlık çalışanlarının fedakarlığıyla sürmektedir. Bu koşullarda çalışan sağlık çalışanlarının emel so-runlarından birisi kendi sağlığını koru-yamamalarıdır. Ankara Numune Haste-nesi Psikiyatri Kliniğinin yaptığı bir araş-tırma sonucuna göre, Türkiye'de doktor-ların mesleklerinde kaynaşkan zorluk-lar ve engellemeler nedeniyle "başkaları-na zarar vermek yönelik davranış biçim-leri" gösterdikleri ortaya çıkmıştır.

Sağlık Bakanlığı ve İl Sağlık Müdürlükleri yıllardır genici faşist kadroların hakimiyetindedir. Sağlık çalışanları en basit işlerinin takibi için bile milletvekillerini araya sokmakta ya da yüklüce rüşvetler ödemektedirler. Halkın sorunları konusunda zerrece duyarlı olmayan bu kadroların tek duyarlı olduğu konu rüşvet, taraftarlarını kayırma, sürgüne gönderme, hakkında soruşturma açacak devrimci-demokrat insanları bulmaktır.

Sağlık çalışanlarının hizmet içi sürekli eğitimi yok denecek düzeye indirilmiştir. Tüm bu olumsuzlukların pratik yansıması, sorunları çözülemez derecede karmaşıklaştıran mutsuz bir sağlık çalışanları ordusu yaratılmasıdır.

Devletin bugüne kadar ülkemiz koşullarına uygun bilimsel bir sağlık politikası ve örgütlenmesi olmamıştır. Halk sağlığının biliminin temeli olan koruyucu hekimlik ihmal edilmiş, bunun sonucu olarak reklem yönü ağır basan tedavi edici hekimlik ön plana çıkartılmıştır. Yani insanların sağlıklarının bozulacağı ortamlar yaratılmış, buna karşı önlem alınmamış, sonradan çok daha pahalı ve emek isteyen tedavi yoluna gidilmeye çalışılmıştır.

Düzenli bütün kurumları birbiriyle ilgili yarısından fazla bir toplum üretmeye katkıda bulunmaktadırlar. Buzuk gelişim ve büyüme, yeterli beslenme ve bula bula hastalıklarıyla ilgili açmaktadırlar. Kır/kesimlerin geçmekte olduğu bölgede, Roma/İrlanda'daki çocukların benzerleri için de ağız. Ülkemizde sadece 1000'den fazla hastalık olan züratürde, yılda 30.000 çocuk ölmektedir. Hemen 25 milyondan fazla çocuk vardır. 5 milyon kişi, sadece 1000'den fazla hastalıkla yaşamaktadır. Böylece toplam 5 milyon kişi, ki 25 milyondan fazla, ya konut ya da sağlık konularında yaşadıkları Toplumun %30-40'ının sebebi suyu yoktur. Şebeke suyu var olanları ise sağlıklı olduğu tartışılmazdır. Bu durum pek çok hastalığın kaynağından sadece biridir.

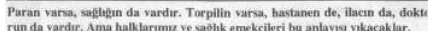
Planlısız kentleşme, sanayileşme ve hiçbir önlem alınmaması sonucu çevre kirliliği gittikçe yayılma eğilimi göstermektedir. işçi sağlığı ve meslek hastalıkları konusunda tam bir ilkelik yaşanmaktadır. işverenler ciddi hiçbir denetimin

olmadığı bu sektörde tam bir katilim yapmakta ve hasta, sağlıklı insanlar topluluğu yaratmaktadır. Zonguldak ve Çorlu "kazalan" yüzlerce insanın katledildiği en yakın somut örneklerdir, iş ve trafik kazaları sonucu ölüm ve sakatlıklara duvara binirilline doğu ilerlemekteyiz. Bütün bunlar kar hirsına dayalı analizisürmege ve insana saygısızlıka beraberiyetisiz atıyıp, eğitim ve yanlış politikayıkaybeden, Kapitalist toplumlar ve onların sömürgelelerinde hizmetin gelişimini belirleyen ve yönlendiren önemli güçtür. Halınk örgütülüldü zeyi gelişikte sorunların sahip çıkması sonucu göreceli kazanımlar elde edilebilirse de, özel mülkiyet ve kar hırsı yok edilemedikçe en temel haklarımızın gaspı sürecektir.

SORUMLU KİMDİR, FATURA KİME ÇIKARTILIYOR?

[illegible]

Peki sağlıkların çalınışının sorumluluğu yok mudur? Bu gerekçeleri görmezden gelip Marksist-Leninist omaya gerek yoktur. Sağsızlığının nedeni kapitalizmin ürettiği ilişkilendir. Egemenlerin politikalarıdır. Yok, bu politikalar halkın ve sağlıkların çalınışının sorumluluğundadır. Halkın sahip olmasıyla ilişki ettirilebilir. Devletlerin politikalarına aynakı yapıyor biresyel kurultuşu yolu arayanları meslek onların satmaları halkın aleyhine olanın bu tablodan sorumlulardır. İktidar diğer işkoluna göre sağlıklar sektöründe kilitleniyor ve bu kilitlenmelerin nedeni de budur. Kamu sektöründe ilk özleşmelerin hesaplarının sağlığı bakanlığına yapılması tesadüfi değildir. Programda tüm personele in sözleşme yapılması vardır. Bu politikaların başkanı, dengeli halkın ve sağlıkların çalınışının aleyhine daha da bozuyor. Çünkü diğer sektörlerde sorulduğu yükselmek, meslek onuruna ve bilimsel gerekçelere sahip çıkmak, halkın örgütlenmesine ve halk ama müdacesine destek olmaktadır.

Paran varsa, sağlığın da vardır. Torpilin varsa, hastanen de, ilacın da, doktorun da vardır. Ama halklarımız ve sağlık emekçileri bu anlayışı yıkacaklar.

Yüzünüz daha çok kızaracak

Gülten SESEN

"Türkiye için yüz kızartıcı rapor." 1988'de kabul edilen işkenceye Karşı Avrupa Sözleşmesi gereği Türkiye'ye gelerek incelemelerde bulunan Avrupa işkence ile Mücadele Komitesi'nin hazırladığı rapor başında bu başlıkla duyuruldu. Hukukçu, doktor ve cezai uzmanlardan oluşan komitenin çeşitli cezavetlerini, karakolları, polis merkezlerini, askeri soruşturmalarını dolayarak hazırladığı raporda işkencenin yaygın olarak sürdürüldüğü açıklanıyor. Hükümetin "letilen kötü uygulamalarla ilgili hiçbir ıyileştirme çalışması içerisinde olmadığımız" vurgulayan ve bir kez daha Türkiye'ye gelip incelemeler yapacak olan komite, yıl sonunda raporu tamamlayarak Avrupa Konseyi'ne

DYP-SHP hükümeti yüzünün karası raporu gizlemeye çalışıyor. Uyguladığı işkence ve katliamlarla, gözaltında kayıplar, yerinde infazlarla yüzü iyice açığa çıkan hükümet, artık kendinden ve kendi basınından başka kimseyi kandıramaz hale geldikten sonra bu raporu ne kadar gizlemeye kalkarsa kalkısın ne değişecek?

Bu ülkede yaşamasa da namuslu, dürüst insanların kolaya gözetimlemediği işkencelerin küçük bir bölümü raporlara doküman burjuva basın satılık kalemler

leri hemen "Türkiye üzerinde oynanan oyunlar", "işçilerine kaçmak" demagojilerine başvuruyorlar. Asparagas habercilikte uzmanlaşan bu kalemler, gerçeğin yazılmasına tahammül edemeyerek Avrupalı insan hakları savunucularını da "terristlike", "militaristlike itham edecek kadar alçılıyorlar. İktidarla birlikte koro halinde "İşkence yoktur" diye bağırıyorlar. Bu ülkede 60-70 yaşında insanlara, 10-12 yaşlarında çocuklara işkence yapılıyor. Bunların raporlarını, işkence belgelerini nereye gizleyeceksiniz? Yüksek sesle söyleyemediğine bakmayın, bunu sokaktaki insan da karakollardan, emniyet amirlikleri ve müdürlüklerine kadar işkenceye buluştuğunu biliyor.

CMUK'taki son değişiklikler bile yüzünüzü kızartmaya yeter.

DGM yasasında gözaltı süresi 15-30 gün olarak belirleniyor. Gözaltı süresinin kısıtlanması diye başlatılan tartışma uzatılması ile sonuçlandı. İşte demokrasilik oyununuz da bu kadar. Gözaltı süresinin niye uzatılmak istendiğini işkenceci şefler açıkça söylüyor. "Bunlar adını bile söylemiyorlar, gözaltı süresini kısaltırsanız hiç konuşuramazız."

CMUK taslağında yer alan "hukuk dışı toplanan deliller" (örneğin işkence, hipnotizma vb.) kabul edilemez" hükmü bir

önerge ile kaldırıldı. 12 Eylül'de bile böyle yapmadılar. Polis ifadeleri için böyle açtılar karar almadılar. Şimdi artık işkence ile alınan ifadeler hukuken de kullanılacaksa işkencecilere ödül verilmiş oluyor.

Başbakan yardımcısı inönü yasanın son hali için "Hayırlı olsun Komisyonun takdirdir," derken bu yanılla da işkence-

cilere "rahat çalışan, delillerinizi

yasallaştırdık" demek istiyor.

Gerçek budur, işkence devletin bir politikaşdır.

Ve böyle olduğu sürece Türkiye için daha onlarca yüz kızartıcı rapor hazırlanacaktır.

Ve iktidarın, ona her noktada destek olan burjuva basının yüzü daha çok kızaracak.

DGM Salonlarında bir "sorgucu"

Uğur Çorumluoğlu

DGM koridorları hınca hünç. Gazi Mahallesindeki cenaze töreninde gözaltına alınan, Gaziosmanpaşa Emniyet Amirliği, Küçükköy, Karadeniz Mahallesi ve Dörtöyl karakollarında 10 gün boyunca dayaktan, işkenceden geçirilen ve 10 gündür de açık grevinde olan 94 kişi koridorları dolduruyor.

DGM koridorlarındaki kapılardan ikisi onlar için açılıyor.

Savcı Nihat Özer, Sorgu Hakimi Uğur Çorumluoğlu karşılıyor onları. Savcı Özer 94 kişiyi dinleme zahmetine katlanmıyor. Gözaltından gelenlerin hepsinin yüzlerinde şişlikler, morartılar var. Vücutlarının giysisi altında kalan bölümlerinde de. Savcı Özer bunu da görmezden gelerek tek bir kişiyi bile Adli Tıp sevk etmiyor. Ve 94 kişiyi tutuklama istemiyle sorgu hakimliğine sevk ediyor.

Sıra nöbetçi Sorgu Hakimi Uğur Çorumluoğlu'nda. Buraya atanalı henüz birkaç ay oldu.

İfade için ilk gelenlere soruyor: "İzinsiz yürüyüş yapmış, molotof atmış, polise mukavemet etmişsiniz. Ne diyorsunuz?" İlk gelenler izinsiz gösteri yapmadıklarını, cenazeye katıldıklarını ve bunu da bir görev saydıklarını söylüyor ve törene polis saldırdığını anlatıyorlar. Bu yanıtlar üzerine ilk birkaç "sanıktan" sonra hakim Çorumluoğlu normal işleyişi ve sonları değiştiriyor.

"Her cenazeye katılır mısınız?"

"Sokak infazlarına karşı mısınız?"

"Ölenler tanıdığım mı, akraban mı?" "Kemal Kayacan öldürüldü. O konuda ne düşünüyorsunuz?"

Sorgu hakimi bir "sorgucu" gibi davranmaya başlıyor. Aynı soru kaplıları işkencecilerin tutanaklarında da yer alıyor.

Herkes sorulan en son soru ise değişmiyor.

"Bu olaydan sonra bir daha cenazeye katılacak mısınız?"

"Evet" diyen tutuklanıyor.

Genç bir delikanlıyla hakim Çorumluoğlu arasında "yumuşak" bir diyalog geliyor. Serbest bırakılacağı gibi bir hava oluşuyor. Tam kapıdan çıkarken aynı soru yineleniyor. "Evet" olunca o da tutuklanıyor.

Muhabirimiz Murat Özdemir içeri girdiğinde, basın görevlisi olarak orada bulunduğu, polisler tarafından tartaklandığını, makinelelerinin kırıldığını anlatmaya başlıyor. Bir süre dinleyen Çorumluoğlu, muhabirimize hangi gazeteden olduğunu soruyor. "MÜCADELE" yanıtını alınca da söylediği tek şey "cık" oluyor. Muhabirimizin de akıbeti değişmiyor.

Anlaşılan o ki, Hakim Uğur Çorumluoğlu, gazetemize yabancı değil, Uğur Çorumluoğlu da bizim yabancımız değil. 11,15 ve 16. sayılarımızın toplantı kararlarının altında ki imzasından tanıyoruz onu.

Özgür Gündem'in 7 Ekim'den 17 Ekim'e kadar ikisi hariç bütün sayılarını toplanan kararlarının altında imzası bulunan Uğur Çorumluoğlu için yasalardan öte yasalardan üstünde MGK kararları geçerli oluyor.

"Ben bu adamları anlamıyorum. Ben toplantıyorum, yargılıyorum, yine çıkarıyorlar. Mantıksızlık bu." diye söylenmesiyle tavırmı açıkça ortaya koyuyor.

İNSAN HAKLARI

Av. Ulutan GÜN

Cesetlere işkence tükeniştir

Tarih 13 Temmuz 1991. Morgda hüzünlü ve öfkeli yüzlerle doluşan insanlar masalara uzatılmış on devrimcinin cesetlerini teşhis etmekte zorlanıyorlar. Çünkü cesetlerde kurşun ve bomba yaralarının dışında izler var. Çoğuna öldürüldükten sonra da işkence yapılmış. Burunlarında, çenelerinde tekme izleri duruyor.

Tarih 18 Mart 1992. Malatya'nın dağlarında çatışarak şehit düşen 5 gerillanın cesetlerini görenler geleneklerine, ahlakına, ölüye saygıya sığdıramıyorlar. Çünkü gerillaların kolları, bacakları kırılmış, yüzlerinde postal izleri var.

Tarih 13 Ekim. Yer Malatya Çavuşlu Köyü. 14ü silahsız 23 kişi katlediliyor. Hepsinin yüzü tanınmaz hale getiriliyor katledildikten sonra. Topluca gömülüyorlar ve cesetlerin elleri, ayakları toprağın dışında. Bir vahşet, bir trajedi, insanlık adına utanç verici görüntüler... Sadece dirilerden değil ölülerden de korkuyorlar. Ülkeyizin doğusunda batısında bu vahşetin onlarca örneği yaşanıyor.

Cenazelere saldırıyorlar, hınclarını mezarlıktaki resimlerden alıyorlar. Yetmiyor. Kin ve öfkelerini kusmak, çaresizliklerini bastırmak için devrimcilerin cesetlerine saldırıyorlar. Ahlaksızlığı, düşkünlüğü, bayağılığı kurallaştırıyorlar.

Ceza kanunları, kendi koydukları

yasalar mezarlara saldırıyor yasaklıyor.

TCK'nın 177. ve 178. maddeleri bunu suç sayıp cezalandırılmasını öneriyor.

Ölüye saygı tüm savaşların birincil kurallarındandır. Sayısız yasayla, uluslararası sözleşmeyle güvence altına alınmıştır.

1953'te yayınlanan ve yürürlükte olan 6020 sayılı yasayla kabul edilen Cenevre Sözleşmesi şöyle diyor:

"Anlaşmazlık halindeki taraflar ölenlerin şerefli surette ve mümkün ise mensup bulundukları dinin töreni ile gömülmesi ve mezarlarına hümet edilmesi ve bakılması hususlarına dikkat edecektir."

"İhtilaf halindeki taraflar, ölümü tespit ve ölünün hüviyetini tayin ederek cesetlerin gömülmesinden evvel dikkatli bir tıbbi muayeneye tabi olmasına itina edecektir."

Cenevre Sözleşmesi'nin 17. maddesi buna benzer pek çok fıkrayı içeriyor. Ama bu ülkeyi yönetenler, insanların, cesetlerin panzere bağlanarak sürüklenmesini "üzerinde bomba olup olmadığını araştırmak için her zaman yapılan rutin bir işlem" (Açıklama, Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'ne ait.) olarak açıklayacak kadar hukuktan, insanlıktan uzaktırlar. Cesetlere işkence bitişin imzasıdır.

"Baba" olmak zor

İnsan bir kere yüzüstü olma-yağorsun, neyi ne zaman söyleyeceğini bilmediği gibi her şeyi yağmur sanıp elini yüzünü sıvazlar. Onun için hiçbir şeyin önemi yoktur. Varsa yoksa her şey kendisi ve çıkarnı temsil ettiği kesimler içindir.

Bazı zamanlar hızını alama-yıp, öyle sözler söyler ki, insan ne diyeceğini bilemez. Demirel de böyledir. Dünyanın en "ba-ba" insanıdır. Gazetecilere "nutuk çekmeyeyim" diyeblecek denli "baba".

Ama nutuk çeker, nasihat verir. Sheraton Otel'i'nde yaptığı "söyleşi" de öyle şeyler söyler ki, gazetelerin mizah köşelerinin en iyi yertirne

İşte bu "söyleşi"de "Ermenistan Cumhurbaşkanı'na dedim ki: Sen kendini Amerika'dan idare ettirisen ayakta kalmaz-sın." diyen sözleri en az Ma-nukyan'ın söyledikleri kadar şa-günedir. Amerikancılığa yan-sa girebilecek kadar ıdılah olan birinin Amerikancılığa sözde karşı çıkması başka türlü de al-gılanamaz. İyi de, Ermenistan Cumhurbaşkanı "11 Şubat günü Batı'ya 50 milyar dolarlık bor-cum var. Ya öde diye üzünmize getirilse?" O zaman ne yapar-mı? diyen sizdiniz." deseydi ne diyecekti acaba?

Anlaşılan o ki, Demirel'in "baba"lığı Amerika'ya değil, Ermenistan'a geçiyor.

Sezgin: "Polis devletin vitrini"

Vitrini böyleyse...

Türkiye'de iletişim tekelleri ve devlet tam bir bütünleşme içindedir. Ve iletişim tekelleri devletin birer parçası durumundadır. Bu yüzden de, ülkenin en can alıcı sorunları mağazalaştırılarak ya da gerçekler çarpılarak halka sunuluyor. Burjuva basından sonra, son günlerde mantar gibi biten özel televizyon kanalları da bu yolda hızla yol alıyorlar. Özellikle Inter Star burjuva basından aldığı takviyeyle bu yarışta bayrağı kimseye bırakmıyor. Bu kadar kısa sürede aldıkları bunca yola bakarak şaşmamak gerek. Çünkü burjuva basının objektif haber özülü, uşak ruhlı muhabirleri 'insan üstü' bir çaba gösteriyorlar. Bunlardan biri de, belki de en tanınmış sima, Saadetin Teksoy'dur. O kadar yıllık gazeteciliğinin verdiği deneyimle Saadetin Teksoy kamera karşısında hiç mi hiç zorluk çekmiyor. Kırk yıllık değme tiyatro oyuncularına taş çıkartıyor. Asparagas habercilikteki onca yıllık deneyimi Teksoy'a tek bir şey öğretmiş, o da milyonlarca izleyici karşısında yalan söylerken "kızarmama-yı". Son günlerde Kürdistan'da yaptığı haberlerle basın camiasında bir anda gündeme oturan Teksoy, asparagas habercilikteki ilk başarısını 1980 İran devriminde kazanıyor. Devrim muhafızlarının Türk Büyükelçiliği'ni kuşattığı haberi duyar duymaz bavullarını toplayıp üç gün ortaktıktan kaybolan Teksoy, üçüncü gün ortaya çıkınca "devrim muhafızları" tarafından kaçırdığını söyleyip belki de ha-

yatının en büyük asparagas haberciliğini yapıyor. Teksoy, asparagas habercilikte İran'da kazandığı deneyimi şimdi hakkıyla yerine getiriyor. Tüm bu özellikleri kendisinde birleştiren Teksoy bir yandan çatışmanın olmadığı, sadece arazi tarama-sının yapıldığı bir bölgede, televizyonun başındaki milyonlarca insana çatışmanın sıcaklığını yaşatmak için hiçbir özverden kaçılmayıp kendini yerden yere atarken, bir yandan da televizyon haberciliğine yeni bir boyut kazandırıyordu. Teksoy'un televizyon haberciliğine "katkılar" bununla da kalmıyor. Paramparça olmuş gerilla cesetlerinin "bireli alem" için dakikalarca gösterilmesini sağlayarak, gazetecilik ya-nında insanlıktan da ne kadar uzak oldu-ğunu gösteriyor. O da yelmiyor. 14 Ekim

Demirel: "Bu sefer ipi sağlama bağladık"

7 Ekim günü gazeteciler Demirel'e Kürdistan'da askerlerin yeterli gücü olup olmadığını sordular. Demirel bu sorunun altında yatanı hemen anladı ve cevapladı. "Evet vardır. Ben ilk MGK toplantısında iki soru sordum: "Yeterli yetkiniz var mı?" dedim, "Evet var" dediler. "Yeterli paranız var mı?" dedim "Evet var" dediler. Ne de olsa daha önce bir kazık yemiştik. Bu sefer ipi sağlama bağladık." (8 Ekim, Hürriyet)

Anlaşılan o ki, iki kez "şapkasını alıp giden" Demirel bu sefer boynunu uzatıp, kendini sağlam ile bağlamış.

Şimdi ne istiyorlarsa yapıyor ve şapkasını alıp gitme-mek için "darbe istiyorlarsa onu da da yaparız" ya da yapmanıza gerek yok onun zeminini zaten ben hazırlıyorum demeye getiriyor.

Dün diündür, bugün bugündür...

Demirel: "Zammin bizimle ne alakası var. (...) Zammin hoş bir şey olmadığını, kimseyi sevindirmeyeceğini biz biliyoruz muyuz?" (20.12.1991, Cumhuriyet)

Demirel: "Keyfimizden zam yapmıyoruz." (19.9.1992, Tercüman)

Namus timsali Manukyan

Bu ülkenin ne hale getirildiğini, değerlerin nasıl tersyüz edildiğini öğrenmek istiyor musunuz? O zaman 20 Ekim tarihli gazetelere bir göz atın! "Vergi rekortmeni" Manukyan'ın "İler tarafı namussuzluk dedi. Namuslu iş yapan kalmadı," sözlerini okuyacaksınız. Ve bu sözler karşısında gözleriniz açılacak. Neye mi? Çünkü rüşvetin, adam kayırmının, torpilin, dolandırıcılığın dolar ve mark kadar prim yaptığı bir ülkede bütün bu namussuzluk ve ahlaksızlıkları Manukyan söylüyor da ondan.

Ne diyelim, namusu Manukyan temsil diyorosa, varın siz tahmin edin bu ülkede namussuzların namussuzluklarını, ahlaksızların ahlaksızlıklarını...

Bir İnönü "şov"

Konya Hadim ilçesi. İnarını önünde duruyor. İnönü, kendisini "iktidara Bu kadar da olmazdı! Da- getiren" halkın karşısında yananada, söyleyeceğini konuşuyor. Büyük bir "se-ving" ve istekle "halk des-teğini" görmek için kürsü-ye çıkıyor. Ana o da ne? rahatlıkla "çoşarak" ko-Halkın elinde kendilerine nımasını sürdürdü. İyi de verip verişiren dövüzer ne alkışlayan vardı, ne de yok mu? Hele ki, "500 ög-destek gösteren. İşte buna rençye üç öğrenen: İnsaf iyice "bozuldu". "Hadi al-be..." dövizleri bata-ba-cak denli ellerde sallamı-yor mu?..

Artık işi iyice azaltılar.

Dövüzerin olmasını Sorumsuzlukların gile-normal karşılayabildi.

Ne de olsa "aslan sosyal maestro, halkı da istedik-leri notaları çalan enstrü-man olarak görüyorlarsa yanılıyorlar, ne halk onla-maestro gibi görüyor, ne makla yetinmiyor, o anda de kendilerini onların enstrimanları olarak.

Psikolojik savaşta basın kontrgerilla gibi çalışıyor

İnsan bir kere kendini satma-yağorsun, ne insanlık kalıyor, ne onur. Sadettin Teksoy ise bunun zirvesine oynuyor. Ne zamana kadar!..

gecesi milyonlarca izleyicinin gözü önün-de "röntgençiliğe" terfi ediyor... Sınakta bir çatışmada öldüğü söylenen iki kadın genilinin çirçipçak cesetlerini dakikalarca sergiliyor. Teksoy, soysuzlaşmada sınır tanımıyor.

Sınak, Kulp ve Kuzey Irak'taki katliamlar karşısında; daha fazla Sınak, daha fazla kan diyerek bayrak açan burjuva basının efendilerini akıama işi de Teksoy gibilere düşüyor. Teksoy bu işte de ol-dukaça yol almışa benziyor.

Saadettin Teksoy Kuzey Irak'taki sınır ötesi operasyonu fanatik bir maç spikeri gibi anlatırken, Ertürk Yöndem'in yerine oynuyor. Devletin, kontrgerillanın agzıyla halkı suçlarken, iki lafından birinde ih-jektif habercilik yaptığından bahsetme ih-

tiyacı duyuyor.

Uşaklık bir kişilik sorunudur. Daha doğrusu kişiliksizlik sorunudur. Ve uşak efendisinin çıkarlarını korumada her za-man bir adım ilerde olmuştur. Uşak ka-derini efendisinin kaderiyle birleştirdi mi soysuzlaşiyor.

Efendisi darbeler yedi mi ilk önce o kendini parçalıyor.

Efendisi başan mı kazandı, ilk önce o sevinç çılgınları atıyor. Ve uşak ikbal yo-lunun el-etek öpmekten, gerdan kırmak-tan geçtiğini biliyor, bilmesine de... O ka-dar çok yağdaniik arasında yüksekleri çıkabilmek için en iyisinden gerdan kır-mak, en iyisinden el-etek öpmek gereki-yor.

Inter Star'ın güzide muhabiri Teksoy mayına basan subayın başına koşarken, "kahraman yüzbaşım" diyerek dizlerini dövüp, saçını başını yolarken milyonlarca izleyiciye el-etek öpmekteki, gerdan kırmaktaki yeteneklerini gösteriyor.

Yurtsever ve devrimci harekete karşı sürdürülen psikolojik savaşın bir cephe-sinde basın tekelleri ve bir kontrgerilla uzmanı gibi çalışan Saadetin Teksoy gi-bileri var. Bu cephe de basın-oligarşiyle tam bir uyum içinde çalışırken, aynı or-ganizmanın birer parçası gibi birinin acı-sını dileri de duyuyor.

Bugün'bu asalak, parazit düzeni sa-vunanlar nasıl aynı kaderi, aynı korkuyu paylaşıyorlarsa, aynı cezayı da paylaşa-caklar.

yorum... yorum... yorum...

Yüreklерimiz sosyalist Küba'yla atıyor

Tam 32 yıldır burnunun dibindeki Küba kabusu emperyalistlerin ve ABD başkanlarının tatlı rüyaların paramparça ediyor. Yatıp kalkıp Küba'nın yıkılışı üzerine senaryolar üretiyorlar. Bunları yalan üretmede kimsenin ellerine su dökemeyeceği radyo ve televizyon kanalları ile dünyaya duyurmak için neredeyse birbirleriyle yarışıyorlar.

Amerikalı hükümet yetkilileri ve siyaset uzmanları bu kez Castro'ya Çavuşku'larınmı gibi bir son biçiyorlar. Küba'da çok kanlı bir halk ayaklanmasının çıkabileceğinden ve yıllardır halkı baskı altında tutan Castro'nun sonunun da Çavuşku'lar gibi olacağından açık açık söz ediyorlar. ABD patentli Küba senaryoları binbir istekle yeniden ve yeniden emperyalistleri avutmak ve rahatlatmak için yanılıyor. "Küba'da halk Castro'ya karşı ayaklanmaya hazır bekliyor", "Küba yıkılacak".

32 yıl içinde ABD'de altı başkan değişti ve altı başkan da CIA'ya Castro'yu devirme, Küba'yı yıkmaya senaryoları üretti. Hatta 1962'de Kennedy Küba'ya askeri müdahale noktasına kadar geldi. Ama başkanlar geldi geçti ne Castro devrildi, ne Küba yıkıldı. Sosyalizm Küba'da daha kökleşti ve güç kazandı. ABD bir türlü sosyalist Küba'nın varlığını sindiremedi. Hele Doğu Avrupa'da ve SB'de sosyalizmin yıkıldığı, "sosyalizm ölü" söylemlerinin ortalığı kapladığı dönemde Küba'nın bir milin gerileden sosyalizmin yaşadığını haykırması ve sosyalizmi savunması ve emperyalizmin karşısına koyması ABD'yi çileden çıkardı. Küba mutlaka yıkılmıydu. Çünkü tehlikeli ve kötü örnek olarak halkları "kışkırtıyor" emperyalizmin işini zorlaştırıyordu.

Çünkü Küba siyah, beyaz, sarı, Afrikalı, Asyalı, Amerikalı dünyanın her tarafındaki halklar için her türlü fedakarlığı yapmaya hazır enternasyonalist 10.5 milyon yeni insanı sahipti.

Çünkü Marquez ve J. Amado'nun açıkça ifade ettikleri gibi "Küba insanlığın geleceğini temsil ediyor, onuru, namusu, ahlakı, adleti, insanlığın varattığı güzellikleri, kardeşliği, dostluğu, her şeyi paylaşabilmeyi savunuyor'du. Halklar için, sosyalizm için cömertçe kanını dökmeğe hazır bekliyor, etini, sütünü, ekmeğini her şeyini en zor günlerinde halklarla paylaşıyordu.

Küba, kendisinde olmayan ve dünyada olmayacak dediği bunlarla emperyalizm için tehlike oluşturuyor. Kendine benzetmek, Doğu Avrupa ve SB gibi yutacak hale getirmek için Küba'ya senaryolar üretip psikolojik savaşla yükleniyor.

Küba'nın bugün dayanışmaya, dostluğa her zamankinden daha fazla ihtiyacı var. Küba için tek bir kağıdın, bir kutu aspirin, politik desteğin önemi var.

"*Hünci tarihin de beni hernat ettireceğine inanıyorum. Hala mücadelelerin içindeyiz, ancak jüvinin bizim yunumuz olduğundan eminim. Benim en önemli görevim, ülkeni ve devrimi kanun son damlasına kadar savunmaktır.*" diye seslenen Castro'yu ve Küba'yı Türkiye devrimciler sonuna kadar, gerektiğinde Küba ve sosyalizm için canlarını ortaya koyarak savunacaklardır. Ve dostluk elleri Küba'nın üzerinden ayrılmayacaktır.

Castro'nun çağrısıyla yüz binlerce Kubalı meydanlarda "Küba ve sosyalizm için ölmeye hazırız" diyor.

Mücadele'nin Londra Bürosu, Küba Büyükelçisi Roberta de Armas'a geçtiğimiz günlerde bir röportaj yaptı. Röportaj daha çok enternasyonalizm ve dayanışma noktasında odaklandı. Küba Büyükelçisi röportajı tamamlarken, "Türkiye halklarından alacağımız yardımlar bizi mutlu edecektir." mesajını yolladı ve dayanışmanın önemini vurguladı.

"Küba'nın sosyalizmde ayak diretmesinin nedenini devrimin önderi Fidel Castro'nun hala yaşıyor olmasına bağlıyoruz. Bu konudaki sizin düşünceleriniz nelerdir?"

"Biz Küba'da sosyalizmin kışkırtıcıları inancına bağlı olduğunu düşünmüyoruz. Fidel Castro'nun kendisine bağlı olduğunu da düşünmüyoruz. Fidel Castro devrimden bu yana Küba devrimin geliştirilmesinde çok önemli faktör ve unsur olmuştur. Fidel Castro'nun kişiliği, tecrübesi ve komuta etme yeteneği ülkenin buca yıl yönetiminde etkili olmuştur. Fidel devrimin ve sosyalizmin kendisi değildir. Küba'da sosyalizm bunun çok üstündedir. Küba'da sosyalizm çok büyük bir çoğunluk tarafından kabul edilmiştir. Anayasa halk tarafından onaylanmıştır ve kabul edilmiştir. Bu anayasa kişisel olarak Castro'nun kendisi ile aynı görüşü paylaşmayan insanlar tarafından bile kabul edilmiştir. Küba'da sosyalizm şahısları üzerinde değildir ve sosyalizm Küba'da Castro'dan sonra da korunacaktır."

"Sorularınızı çözmeye enternasyonalist dayanışma komitelerinin durumu ve katkılarını nelerdir?"

"Arkadaşlarımızın bizi desteklemelerini istiyoruz. İlk olarak Küba'nın çok güçlü düşmanlara karşı savaşımında politik destek istiyoruz. Amerikan emperyalizmi ambargoyu genişletmek, Küba'yı zor durumda bırakmak ve bu zor durumdan faydalanarak Küba devrimini yıpratmak, devrime son vermek istiyor. Biz arkadaşlarımızdan politik destek istiyoruz. Örneğin Küba'ya karşı olan düşmanca tavırların, ekonomik ve mali yaptırımların kaldırılması için çaba sarf etmelerini istiyoruz.

Küba son 20 yıl içinde dünyada malzeme bağış yapan bir ülke idi. Dünyadaki devrimci ül-

kelere ilaç, doktor, tıbbi olanaklar, öğretmenler hatta Afrika hükümetlerinin isteği üzerine o ülkelerdeki devrimi savunmak için asker dahi gönderdik."

"Bizlerin sosyalizm mücadelesi ile ilgili olarak neler düşünüyorsunuz?"

"Her ülkedeki mücadele kendi koşullarına ve tarihsel gelişimine bağlıdır. Devrimci güçler her ülkede sosyalizm için mücadelede kendi strateji ve taktiklerini hayata geçirirler. Bizim düşüncemiz, bütün devrimci hareketlerin kendi stratejilerini hayata geçirmek ve bunu tartışma hakkıdır. Biz dünyadaki bütün devrimci hareketlerin, grup ve partilerin kendi stratejilerini hayata geçirmelerini destekliyoruz.

Sosyalizmi savunmak, ülkede sosyalizmi yerleştirmek. Sosyalizmin kurulması berabere birçok tehlikeyi de getirir. Küba deneyi son 32 yıldan beri politik olarak birçok ataklara, saldırılara, sabotajlara, karalamalara maruz kaldı. Amerika ve diğer düşman ülkelerden gelen tutumları, propagandaları, diplomatik saldırıları, loti laian, özellikle liderlerin hayat-

larına karşı girişilecek her türlü saldırıyı düşünmek gerekir. Bu, Küba'nın yıllardır sosyalizmi savunmasındaki zorlukların bir delilidir. Geçmişte sosyalist ülkeler arasındaki dayanışma, birbirimize yardım eden bir topluluk olmamız, bu olayın kaybolması ile birlikte Küba için önemli dönemde sosyalizmi savunmayı daha da güçleştirecektir. Dayanışmaya ihtiyacımız var."

"Türkiye halklarından enternasyonalist dayanışma olarak beklentileriniz nelerdir?"

"Daha önce de belirtmiş olduğum gibi, dayanışmayı politik destek ve malzeme yardımı olarak kıymetli sayıyoruz.

Politik Dayanışma: Amerikan emperyalizminin düşmanca politikalarına karşı, uluslararası platformda diplomatik dışlamalara ve propaganda faaliyetlerine karşı...

Malzeme Yardımı: Çocuklar için ilaç yardımı, eğitim için gerekli olan kağıt, kalem, vs. gibi şeyler... Bunları bulmak, uluslararası pazardan sağlamak gerçekten çok zor. Türkiye halklarından alacağımız yardımlar bizi mutlu edecektir."

Hindistan'da Küba'yla dayanışma kampanyası

Hindistan'da Komünist Partisi-Marksist Partisi'nin öncülüğünde "Küba Halkıyla Dayanışma Kampanyası" gerçekleştirildi. Kampanyaya aktif olarak katılan işçiler, köylüler ve aydınlar, 10 bin ton tahıl ve ilaç Küba bandıralı Karaiprensesi adlı gemiyle Küba'ya gönderdiler.

Bengal bölgesinde Komünist Parti üyeleri kapı kapı dolaşarak para ve yardım topladılar. Kampanya sonucu toplanan 2 milyon doların yaklaşık % 80'i işçi ve köylülerin maaşlarından verdikleri bağışlarla karşılandı. Sanaiciler düzenledikleri konserlerin, göster-

melerin ve sergilerin gelirlerini kampanya fonuna aktardılar. Kolkata'nın futbol takımları, Vietnamlı takımlarla turnuvalar düzenlediler. Toplanan paranın tamamına yakını kaliteli buğday alımında kullandılar.

"Küba Halkıyla Dayanışma Kampanyası" sonucu, toplanan yardımlar 1 Ekim tarihinde Haldia şehri limanından gönderilirken, dev bir gösteri düzenlendi. Hindistan Komünist Partisi-Marksist adına konuşan genel sekreter Nankishon Singh Surjit "Vietnam savaşından bu yana en büyük kampanyayı Küba için yaptık" dedi..

"Devrimcilerin silahında bir mermi olmaya devam edeceğiz"

"Bizim müziğimizde sadece katliam, işkence, zulüm yok. Biz hiçbir zaman felaket tellallığı yapmak istemedik. Ağırıklı olarak kavgayı, cesareti, inancı, coşkuyu, direnişi veriyoruz. Gecekonudada atılan bir taş, sıkılan bir kurşun, işkenceci bir slogan olmak istedik. Sanırsız olduk da..."

Mücadele- Müziğin toplumsal çalantılardan, tarihsel süreçlerden, kültürel-sosyal gelişmelerden ayrı ele alınamayacağını biliyoruz. Grup Yorum ve Grup Ekin olarak, müziğinizin mücadele ile olan paralellliği için neler söyleyebilir?

Grup Yorum- Müziğimiz, yaşadığımız, mücadelesini verdiğimiz gerçeklikten ayrılmaz. Gelişme çizgimiz bunun kanıtı. Özellikle "Gel ki Şafaklar Tutuşsun" kasetimizden sonra bu çizgi daha belirgin görülebilir. Bugün öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, her biri dünyalara bedel direnişler görüyoruz. Bundan etkilenmememiz mümkün değil. Kulaklarımızı, gözlerimizi, bütün duyularımızı, beynimizi kuma gömmeyiz. Bu, doğallıkla müziğimize yansiyacak. Ki, örgütlü, bizzat mücadelenin içinde olan bizler açısından, var olan mücadelenin kendi alanımızda sesi soluğu olmak görevimiz.

Grup Ekin- Biz gelişme açısından Grup Yorum'dan daha avantajlıyız. Grup Yorum'u bir kar makinesine benzetiyoruz. Onun açtığı yoldan rahatlıkla ilerledik. Bunun sonuçlarını da görüyoruz. Örneğin, 17 Nisan akşamı televizyonda yayınlanan görüntülerden, sloganlardan, direnişten herkes etkilendi. Bizler tarafından bu destansı direniş anlatılmı, notalara dökülmeliydi. Bunu ancak mücadele içinde olan, örgütlü olan devrimci sanatçıların başarabileceğine inanıyoruz. Mücadeleden uzak, kıyısından köşesinden tutan veya sallıcaı kaygılarla müzik yapanların 17 Nisan'ı anlatması mümkün değil. Tabii ki, etkilendikleri kadanyla veriler de olacak. Ancak önemli olan, direniş amacı, niteliği, biçimi; kısaca her şeyi ile verilmesi ve geleceğe, bugüne bir şeyler aktarabilmelidir. Çıkacak olan kasetimiz "Gün Bizim'de "Cesareti-niz Varsa Gelin" ya da "İstanbul Şafakları" parçalarınızda bunu yapmaya çalıştık. Onlar tarihi yazarlarken, biz de kendi cephemizden bu tarihi vermeliydik.

Ayrıca bizim müziğimizde sadece ve sadece katliam, işkence, zulüm de yok. Biz hiçbir zaman felaket tellallığı yapmak istemedik. Ağırıklı olarak kavgayı, cesareti, inancı, coşkuyu, direnişi veriyoruz. Gecekonudada atılan bir taş, sıkılan bir kurşun, işkenceci bir slogan olmak istedik. Sanırsız olduk da... Hele bugün bunun anlamı daha büyük. Mücadelemin daha örgütlü, daha organize ve daha hızlı bir ritme büyüdüğünü görüyoruz. Bu elbette bizim müziğimizde de ifadesini bulmalı. Bu hız, bu ritme ayak uydurmalı ve asil olarak da önde yer almalıyız. "Onlar İçin Her Şey Bitti" parçasını yapılabili-

sak, "Gün Bizim" diyebileyorsa, mücadelenin bizim cephemizden daha iyi sürdürebilmesi içindir. Haklarını, sahiplenebilir, türkülerimize bizi anlatıyor, bizim diyebilir. Bunu daha fazla duymanın sevincini yaşıyoruz.

Grup Yorum- "Mısıri Kız" parçası güzel bir örnek. Bir sevda türküsü diyebiliriz. Ama nasıl bir sevda türküsü? Burada kara sevda yok, melankoli yok, platonik duygular ise hiç yok. Burada Kürt halkının gerçeği var. Bunu biz hissediyoruz. Ve bunun melodik olarak bütün insanları-mıza aktarılmasını, onları motive etmesini istedik. Bunun sonuçlarını da alıyoruz. Sırtak katliamından sonra ÖZGÜR-DER heyetiyle konuşan Kürt halkının sürekli bu parçayı sorduklarını, dinlemek istediklerini duyduk. Gururlanmamız bir yana, düştük, niye bu türkümüzi istiyorlar? Sanırsız yanıtı açık ve net: Kürt halkının bugün yaşadıklarının küçük

ediyor. Ve bizlere daha fazla güven veriyor, sorumluluk yüküyor. Biz var olan gerçeklikten öğrendiğimiz kadar, öğretmek, en ücra köşelerdeki halka kadar ulaşmak istiyoruz.

Mücadele- Tüm bu söylenenden sonra, geleceğinizin müziğinizin mücadeleden, duyarlılıktan geçtiğini söyleyebilir miyiz?

Grup Ekin- Evet, geleceğinizin müziği ancak bu yoldan geçiyor. Yüzümüz var olan mücadeleye dönük olmasının yanında, bizzat var olanı geliştirmek, bu mücadeleye katmak gerekir. Adım adım, özvenilerle, zorluklarla öğrenerek, öğretmek geleceği şekillendirebiliriz. Bundan 20 yıl önce böyle bir çizgi, böyle bir müzik olabileceği belki de tartışılmıyordu bile. Bir saz çok şey ifade edebiliyordu. Ama bugün daha da gelişkin bir hale geldi. Yarın daha da gelişecek. Ama ölçüsü sadece ve sadece mücadele. Başka bir açıklaması yok.

Grup Yorum- Grup Ekin'in "Bize Ölüm Yok" parçasını ele alabiliriz. Bu parça on yıl önce söyleyemez, be-telenemezdi diye düşünüyoruz. Belki de on yıl sonra bugünkü kadar anlamı da olmayacak. Ama bu parça bugün için değerli, yarının ise habercisi oldu. Parça ritminden, melodik yapı-sından sözlerine kadar her şeyiyle bizi ve mücadeleyi anlatıyordu. Bu-

▲ Geleceğiniz, bugünden geçiyor. Geçmişimize sahip çıkıyor, bugünü anlatıyor, yarını biçimlendiriyoruz. Bizi yönlendiren tek duygu bu.

bir gereği idi bu türkü. Aynı zaman-da yapılması gerekeni anlatan bir parçaydı da...

Mücadele- Bugün müziğinizin sadece örgütlü insanlar değil, daha geniş çevreler de dinliyor. Bunu nasıl yorumluyorsunuz?

Grup Yorum- Giderek daha geniş çevrelere hitap ettiğimiz bir gerçek. Bunu garıpsmıyoruz. Tam tersine doğal bir sonuç. Çünkü ülkemizde yaşayanlar yalnızca örgütlü insanları değil, tüm toplumu ilgilendiriyor. Biz bunu verebildiğimiz oranda insanlar etkililiyor. Biz çok insanın "Grup Yorum'u dinledikten sonra mücadeleye daha da yakınlaştım, yaşadıklarını gördüm" dediğini biliyoruz.

Grup Ekin- Müziğinizin geniş kesimlere yapılması, sanatımızın ve mücadelenizin kabulü demektir, insanlar estetiksel olarak haz duydukları gibi, kendilerini de bulabiliyorlar. Bu durum, yüzümüzün ileriye dönük, bütün kesimleri kucaklamasını ifade

gün bu parçayla binlerin halay çektiğini, hep bir ağızdan "Bize Ölüm Yok" dediklerini görüyoruz. Hem de sözlerinde ölüm olduğu halde.

Grup Ekin- İşte tüm bunlardan dolayı, mücadele geleceğin müziğini doğurabilir diyoruz. Burada biz, tek başına estetiksel kaygılarla da hareket etmiyoruz. Elbette ki kaygımız var. Ama insanlara ne verebildiğimiz, mücadeleye ne katabildiğimiz de sorguluyoruz. Bizden çok daha iyi, müzikal, estetiksel parçalar yapanlar olabilir.

Ancak halklarımız kimin ne verdiği, mücadeleye ne kattığı önemli. Mücadeleyi solumayanların geleceğin müziğini yaptığına inanmak için bu ülkede yaşamıyor olmamız gerekiyor, ya da elitist bir kafa yapısına sahip olmalıyız. Ama bunların hiçbirini; örgütlü, devrimci sanatçılarız. Ve sanatımızın halklarımızın, devrimcilerin silahında birer mermi olmasının çabasını veriyoruz.

GÜN İZİ

Halk müziğimizi seviyor

Müziğin büyüleyici bir yanı vardır. Hele bizim gibi sanatın diğer dallarının, kültürünün fazla gelişip yaygınlaşmadığı ülkelerde, hele de tarihsel köklerinde Karacaoğlan'ların, Koroğlu'ların, Dadaloğlu'ların, nice halk ozanının olduğu ülkelerde müziğin büyü insan ruhunu sarıp sarmalar, yüreğinde kıpırtılara yol açar, beyinde kıvılcımlar çaktırır. Nazım Hikmet'in ritmik bir müziğin notalarına dönüşmüş mısraları ve türkileşen şiirleridir, bizi yerinde durduramaz hale getiren. Onun şiirleriyle, halkı, ülkeyi, fazımızı, emperyalizmi, işkenceci, zindanları, direnmeyi, hep bir ağızdan gümeyi, yaşamayı ve ölmeyi öğrendik. Güzel, iyiyi, kavgayı, sevdayı, inancı bu şiirlerde bulduk. Dillerimizde bu şiirler, yüreğimizde bu dizelerin coşkusu, heyecanı, umudu, inancı, hazı var. Ruhi Su'nun davu-di sesinde, Pir Sultan'ın, Şeyh Bedrettin'i, Karacaoğlan'ın dinleyerek, geçmişimizden geleceğimize yol açtı.

Hep bir ağızdan "Dostlar, bizim dostlar" diye haykırırken, yaşamının "Bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşesine" olduğunu öğrendik. Müziğimizi, onun yorumuyla, onun aktarılmışla dinleyerek kendimizi tanıdık.

Belki örgütlü değildik, belki mücadelenin ortasında, her şeyi soluyarak, mücadelemizi ve bizi anlatı-yordılar. Ama bize geleceği kazanmamız için güç veriyorlar, coşku ve heyecan aşıyorlardı.

Biz de şiirlerde, türkülerde onların geleceğinden geliyoruz. Onların etkileriyle karanlıkların aydınlaşa çıkacağını öğrendik. Elde silah düşenlerimiz, baş eğ-meyenlerimiz, karanlıkların aydınlatıyor.

Bugün de toplumsal altüst oluşumuzun içinde yeşeren müziğimiz, şiirimiz aynı etkiyi fazlasıyla sağ-lıyor. İnsanlar daha sıkı sarılıyorlar yaşama ve mücade-leye, çünkü müziğimiz örgütlü ve mücadelemizin içinde besteleniyor. Mücadelemizi notaların güzelli-kleriyle iştirmek ve hep bir ağızdan söylemek, mücadelemizin müziği ile halaya durmak, kavgaya daha çok çeki-yor bizi. Hiç ummadığımız yerlerde Grup Yorum'u duyduğumuzda duyularımız ayağa kalkıyor. Bizim müziğimiz, savaşanların müziği. O, coşku ve heyecanla insanları yerinde duramaz hale getirmeli, sokaklara çıkarmalı, yürütmeli, alanları doldurmalı.

Evet, müzik bir büyü. Devrimci sanatçılar, mücadeleden öğrendikleri kadar, bu büyüye çok şey katıyor-lar. Tüm bunların odağında ise bugün örgütlü sanatçı olmak oturuyor. Victor Jara "Türküler halkların kurtu-lusu için bir silahtır" derken, kendisi bu silahtı taşıma-nın sorumluluğunu duymuş, yeri geldiğinde bunu ya-samıyla ödemiştir. Bu silah ki, bugün örgütlü devrimci sanatçılar tarafından cesaretle kuşanılıyor. Yaşamında her türlü pislğe bulaşan, yalnızlığını "engin sularında" kulaç atan, "ihane"nin, "aldatmanın" övgüsünü dizen, içki sofarlarından kalkmayan bir sanatçının müziği neyi anlatabilir?... Hangi toplumsal katmanı coşturup, ha-rekete geçirebilir?..

Oysa örgütlü, partili bir sanatçı, halkın ve mücade-lenin içindedir. Onun bütün duygu ve düşünceleri ile çevrilidir. Örgütlü olmamın yaratıcılığına olan katkıyı, kolektivizm ruhunu yakalar. Artık bu sanatçının müzi-ği, yazışmanın, ticari kaygıların müziği değildir. İn-sanlığın büyük yürüyüşündeki müziği yapmak zorun-dadır. İnsanın insanlaşma kavgası, o sanatçı için mi-henk taşıdır. Bir yere yüzlerce kez "tur" bindirmiştir. Gerçek anlamıyla da halkların silahı olmuştur. Bu noktadan sonra "evensellik", "çağdaşlık" ve daha bir-çok kavram ve tartışma netleşmiş, özünde uçsuz bu-caksız bir ufuk açılmıştır. Kavgaya, örgütüne ve sana-tına daha fazla sarılır. İşte Grup Yorum ve Grup Ekin böyle olmanın bedelim öderken, güzellikleri yaratarak her geçen gün insanları daha fazla kucaklıyorlar.

NURETTİN'LERİMİZ UMUDUN ADIDIR

Devrimci Sol savaşçısı Nurettin Topal, 27 Eylül'de Ahmet yoldaşıyla birlikte çatışarak şehit düştü. Mezarı, onun çok sevdiği dağların eteklerinde şimdi. Zara'nın Alazlı'sında. Doğduğu topraklarda. Malatya ÖZGÜR-DER, TÖDEF ve liseli gençliğin temsilcileri, çok sevdiği çiçekleri bırakıyorlar başucuna. Alazlı'nın, Sivas'ın dağlarında umut büyüyor.

Bu ülke bizim bu dağlar, bu kentler, bu insanlar...

Nurettin TOPAL
(1972-.....)

"HAREKETİMİN AYDINLATTIĞI YOLDA SONUNA KADAR İLERLEYECEĞİM" Sivas'ın Büyükgüney köyünde şehit düştü. Şehit düştüğü yer, doğduğu topraklara. Hafif'in Alazlı Köyüne uzak değildi. Ailesiyle birlikte 12 yıl önce İstanbul'a taşındı. İstanbul'da yerleştikleri ev tek gözlü bir konduydü. Küçük yaşlarından itibaren ermek kavgasının içinde oldu. Son olarak bir konfeksiyon atölyesinde çalışıyordu. 1987'de devrimcilerle tanıştıktan sonra öğrenmenin ve öğretmenin sınırını olmadı onun için. Genç yaşına rağmen mütevazılığı ve olgunluğuyla kısa zamanda kabul ettirdi kendini. 89'da Çiftlik Halk Kültür ve Dayanışma Derneğinde (ÇİHKAD) çalışmaya başladı. Ama onun düşüncesinde, düşünde hep ateş hattının en önünde olmak vardı. Ve dilediği gibi de oldu. Bir iki yıl öncesine kadar gerilla düşleriyle gezip dolaştığı Sivas dağlarına bir Devrimci Sol gerillası olarak geri

27 Eylül'de Sivas'ın dağlarında jandarmayla girdiği çatışmada şehit düştü. "Hareketimin aydınlatıldığı yolda sonuna kadar ilerleyeceğim," derti sık sık. Sonuna kadar gidecek başlatıkları yürüyüş.

Belki yapıp tutuşmuyor henüz bozkr. Belki yangınlar henüz her yanı sarmadı. Ama kıvılcıklar yayılıyor her yanda. Derinden derine yanan kıvılcıklar Malatya'da alazlanıştı ilk. Nurettin Topal, Ahmet Başçavus... Şimdi Sivas dağlarında iki kıvılcım.... 27 Eylül'de Sivas'ın Zara/Büyükgüney köyünde şehit düştüler. 28 Eylül'de bir basın açıklaması yapan Sivas Valisi, Büyükgüney köyünde 4 saat süren çatışmada iki gerillanın "ölü ele geçirildiğini" açıkladı. Oysa onlar, halkın umudu. O umudu ele geçiremediler.

Kırları Korkusu

Sarıyor Onlar... Çalışma günü ve sonrasında jandarma köyde terör estirdi. Amaç, Malatya'da, Adana'da, Trabzon'da, İzmir'de, İstanbul'da olduğundan farkı değildi. Şehitlerimizin korkusu, halkın devrimcileri sahiplenmesinin korkusu, olgışının korkularından biri haline dönüştü.

Nurettin'in cenazesi 2 Ekim'de, köyün her tarafının jandarma tarafından işgal edildiği, giriş çıkışların tutulduğu bir ortamda ailesinin katılımıyla toprağa verildi. Ahmet Başçavuş'un cenazesi ise Zara'daki devlet hastanesinden jandarma tarafından alındı. Sonrası, bilinmiyor. Zara'nın Jandarma Komutanı Olcaz Erdal, Cumhuriyet Savcısı Osman Çakır, bu konudaki soruları yanıtlamıyorlar.

Cenazeleri kaçırmasına gömmekle, saklamakla yeşeren bir umudu boğamazlar. Nurettin'in, Ahmet'in mezarlarına da kırmızı karanfiller konuyor, dostları, yoldaşları başucunda kavgı türkülerini söylüyorlar. Gerillalar tarafından selamlıyor onları.

Büyükgüney Köyünde Katlettiklerinin Sayısı İki Değil Dört

Büyükgüney köyü 5-6 sene

öncesine kadar 40-45 haneli bir köydü. Yoksulluk, işsizlik, jandarma baskısı köyü 8-10 haneye düşürmüştü. Köyde son kalan aileler de çalışmanın olduğu gün eşyanı zorla traktöre yükleyerek köyden ayrılmaya zorlandılar. Bu "zorunlu göç" sırasında, jandarmenin baskısı karşısında acemi olmasına rağmen traktörü kullanmak durumunda kalan bir sürücünün kullandığı traktör köyünde devrildi ve bu "kazada" Büyükgüney köyünden Arife Dursun ve Güldane Yigit adındaki kadınlar öldüler. Yaralananlar oldu. Gerillanın olduğu her yeri insansızlaştırmaya çalışıyor oligarşi. Doğrudan halka saldırıyor bunun için. Deniz onların kurutmayacağı kadar engin...

Onlar, Anadolu Halkının Başkaldırısıdır

Bedreddin'lerimiz, İshak'larımız, Abdal'larımız var. Nazım'ın "uyuyup uyuyup uyanan" deryasıdır Anadolu. "Sen bakma havanın durgunluğuna/Derya dedigin uyur uyur uyanır."

"Bütün insanlar doğuştan eşittir, başka, bambaşka bir düzen kurmak gerekir ki, paşalara, beylere yer olmasın," diyen Baba İshak 750 yıl önce Sivas'ın bozkırlarında bu düşüncelerini dışa vurduğunda, Anadolu'nun yoksul köylüleri peşine düştüler ishak'ın. Çünkü özlemleriydi bu.

Kalender Çelebi dört asır önce herkesin eşit ve mutlu olacağı bir dünya vaat edip Osmanlı'ya karşı ayaklanma bayrağını açtığında, Sivas ve çevresinden on binlerce köylü toplandı bu bayrağın altında. Çünkü söyleniler umutlanırdı.

Bugün bu bayrağı Nurettin'ler, Şerafettin'ler, Sabiller, Ahmet'ler, halkları için savaşan gerillalar taşıyor. Bu bayrak ezgin Anadolu halkı için bir umut.

Gerillalar bunun için canlarını ortaya koyarak bu umudu yükseklere tutuyorlar.

Ahmet
BAŞÇAVUŞ

YURTDİŞİNİ DEĞİL TAĞLARI TERCİH ETTİ Denizli Tavasta doğdu.

10 yaşındayken ailesi ile Belçika'ya giden Ahmet, 14-15 yaşlarında Anvers (Antwerpen)'de mahalle evlerinde, komitelerinde anti-faşist mücadeleye katıldı. Yabancı düşmanlığı ve ırkçılığa karşı duyulan, enternasyonalist yapısı ve örgütlü mücadeleye olan tutkusuyla kısa sürede Filistin'e Dayanışma Komitesi'nde ve Kızıl Gençlik (Rode Jeugd) içinde yer alan Ahmet'i tüm anti-faşist gösterilerde görmek mümkündü. 1984'te Anvers Halki'nin açılmasında onun da emekleri vardı. Örgütlü mücadeleyle 1987 yılında tanıştı. Araştırın, koşturun, fedakar, mütevazı, ağır başlı, inandığı şeyleri inatla yapmaya çalışan bir kişiliği vardı. Avrupa'nın "nimetleri, yoz yaşam ve kültürü onun için değildi. O ülkesi için savaşmak istiyordu. Tipki Fintoz gibi. Gönünde hep kırlar vardı. Che ve gerilla kültürü sarıp sarmalamıştı onu. "Ben gideceğim" diyordu. Gitti ve bütün ideallerine kavuştu. Ülkemizin dağları ve köyleri kucak açtı ona. O çok sevdiği dağlarda savaşarak öldü ve çok sevdiği halklarının ve yoldaşlarının yüreğine gormüldü.

Sahiplenme devrimi istemektir, mücadeleyi yükseltmektir...

■ Sahiplenme "biz" olgusu, "kazanacağız" azmidir.

■ "Biz" sömürü ve baskı düzenine karşı belirli bir ideolojik-siyasi çizgi doğrultusunda ve ilkeleri-kuralları olan bir örgütsel işleyiş içerisinde savaş yürüten devrimcileriz. Bu yolda acılarıyla, sevinçleriyle, kanı ve canıyla örgütsel ilkelere, yoldaşlık duygularına ortak olanlarız. İnsanlığı biz temsil ediyoruz ve dünya bizim elinde yeniden biçimlenecektir. Evet "biz" buyuz.

■ **Kazanacağız; savaşarak...** Savaşı ta yüregimizde hissederek. Emekçi halkların var olduğu her yerde biz de olacağız, onların yüreklerine beyinlerine yerleşeceğiz. "Açız, yeter" diyen çılgınlığını "kahrolsun" sloganları haline getirip, düzenin beynine balyoz gibi indireceğiz.
BU SAVAŞI KAZANACAGIZ

Memurlar alanlarda!

■ Mücadele Ocak ve Temmuz'ta sınırlı değil artık. 21 Ekim'de İstanbul Anakent Belediyesi önünde toplanan BEM-SEN ve SAĞLIK-SEN'li kamu emekçileri iktidarın halka karşı yürüttüğü politikaları protesto ettiler.

■ "Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika Mücadelemiz Engellenemez" diye haykırdılar; "Yüzdelik Zamlar İstemiyoruz" yazılı pankartlar açtılar. Kürtüler, Türküler. Belki aralarında Çerkez, Gürcü, Laz olanlar vardı. Hep birlikte Kürt halkının katledilmesine karşı çıktılar. Devrimcilerin, yurtseverlerin katledilmesine hayır dediler. İnsandılar. İşkencecilere karşı koyan Bucalı siyasi tutsakların yanında insan onurunu yüreklerinde hissettiler, onlara destek verdiler.

■ Ankara'da da devlet terörünü protesto ettiler. 22 Ekim'de Fen İşleri Müdürlüğü önünde gösteri yaptılar. "Devlet Terörü Sendikal Mücadelemizi Boğamaz" sloganını attılar. "Devlet Gündümlü Sendikaya Hayır" pankartı açtılar.

■ Şimdi daha gür konuşmanın, alanlarda daha güçlü tutunmanın zamanıdır. Siyasi iktidarın memurların haklarıyla alay eden, karşılarına polis barikatı çıkaran tutumu kararlılık ve atılganlıkla aşılacaktır.

Şenliklerimizle geliyoruz

● Özel Güvenlik Birimleri'niz, har(â)klarınız, YÖK'leriniz, yalanlarınız, saldırılarınız yetmiyor. Elinizden işkencelerinizi, zulmünüzü artırmaktan başka bir şey gelmiyor.

● Öğrenci gençliğin öfkesinden, aydınlığa ve özgürlüğe tutkusundan korkuyorsunuz. Dicle Üniversitesi'nde belini kırıdınız, yerlerde sürüklediğiniz öğrencilerden, Uludağ Üniversitesi'nde postallarınızla çiğnemeye çalıştığınız inancımızdan, zulmün ve haksızlığın karşısında baş eğmezliğimizden korkuyorsunuz.

● Belleklerimizde "saldır", "işkence yap", "copla" ve "kaybet" komutlarından başka ne kaldı ki?

● Yine şenliklerde, forumlarda, boykotlarda, yürüyüşlerde, karşıyızda öğrenci gençliği göreceksiniz. Daha onlarca kez Uludağ'lara, Boğaziçi'lere, Dicle'lere, Hacettepe'lere, ODTÜ'lere, Yıldız'lara tanık olacaksınız.

